

ŽVRGOLAČ

Šolsko glasilo

**NARAVNA IN KULTURNA
DEDIŠČINA**

Logatec, september 2020

Drage bralke in bralci šolskega glasila Žvrgolač.

V šolskem letu 2019/2020 smo na naši šoli namenili nekaj pozornosti Evropski kulturni dediščini. Veseli me, da je naša šola prepoznala, da so Dnevi evropske kulturne dediščine zelo odmevna akcija pod okriljem Sveta Evrope in Evropske komisije na področju kulture, saj v akciji sodeluje 50 držav podpisnic Evropske kulturne konvencije.

Evropska kulturna dediščina nas osmišlja, izpričuje naš zelo različen, a hkrati skupen kulturnozgodovinski kapital ter nas vsakič znova tudi spodbudi, da v tem hitro spreminjajočem in vrtečem se času hipnih podob zaustavimo svoj korak.

V Logatcu imamo zelo bogato kulturno dediščino, ki jo želimo približati vam učencem in staršem, saj zanimanje za evropsko kulturno dediščino pomeni zanimanje za humanizem, za izjemne dosežke civilizacije, za preteklost, ki lahko tlakuje pot v prihodnost.

Zavedajmo se, da smo lahko ponosni na svojo preteklost, prednike, kulturno dediščino, identiteto, saj lahko na ta način gradimo v sedanjosti vizijo prihodnosti.

V želji, da spoštujemo dediščino, umetnost, preteklost, bodimo prava dediščinska skupnost.

Miša Stržinar, ravnateljica OŠ Tabor Logatec

MLADI SE NE ZANIMAJO DOSTI ZA KULTURNO DEDIŠČINO

Pomembno je imeti dober odnos do kulturne dediščine in potrebno jo je poznati. Tako kot pravi Petra Rok, knjižničarka in pripovedovalka v knjižnici Logatec, ki je v otroštvu obiskovala našo šolo. Vprašala sem jo o kulturni dediščini Logatca.

Približno koliko knjig je v naši knjižnici o kulturni dediščini Logatca in kakšno je zanimanje zanje?

Seveda je to težko povedati, saj jih nimamo prešteti. Imamo pa približno 40 do 50 različnih naslovov. Mislim, da ima knjižnica vse knjige, ki so izšle na to temo, saj je to del domoznanske zbirke. Vsaka splošna knjižnica seveda opravlja domoznansko dejavnost, saj je to obvezno za splošne knjižnice. Del te zbirke je tudi o kulturni dediščini. Treba je seveda vedeti, da gre za različno gradivo in ne samo za knjige. To so tudi zgibanke, zemljevidi, video posnetki, filmi, diplomske naloge, razne raziskovalne naloge in tako naprej. Za samo knjižno gradivo, če bi vpisali v Cobiss »kulturna dediščina Logatca«, bi dobili okrog 40 do 50 zadetkov.

O kateri kulturni dediščini je največ literature na izbiro? Katera knjiga vam je všeč in jo tudi priporočate?

Skoraj sem prepričana, da je največ gradiva o rimski trdnjavi in rimskem zidu na Hrušici. Mislim, da je ta tema tudi zelo dobro pokrita. Torej, največ gradiva je v bistvu za ti dve znamenitosti.

Na splošno pa najbolj priporočam knjigo z naslovom Upravna enota Logatec. Sicer ima tak naslov, vendar je v njej popisana in opisana vsa kulturna dediščina Logatca, na področju cele občine. Knjigo je izdal SAZU in ena izmed avtoric je tudi Logatčanka in to je ena izmed prvih zanimivih knjig. Priporočala bi tudi knjigo, v kateri niso samo gola dejstva, ampak tudi malo povezana z življenjem in zgodbami oseb povezanih z določeno znamenitostjo, Črtice iz življenja Logatca in obeh župnij, ki jo je napisal bivši župnik Tone Kompare. In pa še Pod oboki svetega Nikolaja je tudi ena od knjig, ki ima dobro opisano to kulturno dediščino. Sicer pa se nanaša predvsem na področje Dolnjega Logatca.

Denimo, da pride k vam turist in ga zanima veliko o kulturni dediščini Logatca. Kaj bi mu priporočili, da si ogleda?

Če se osredotočim na celo občino Logatec, bi mu zagotovo priporočila ogled obrambnega stolpa Ad pirum in seveda tudi obrambni zid na Hrušici, ker je to spomenik iz rimskega obdobja. Potem se mi zdi Hotedršica zanimiv kraj, ki je vreden ogleda. Tam je na primer Plečnikov trg s cerkvijo in spomenikom ter z mostom, ki je zelo zanimiv in lep. Imajo tudi mlin, črno kuhinjo, zemljanke, tako da v Hotedršici je res neka že urejena krožna pot. Tako res lahko nekdo pride in si ogleda stvari. Tukaj v Logatcu bi ga tudi poslala na krožno pot. Če bi začel na Čevci, pri litoželeznem vodnjaku in bi šel ob Tržaški cesti proti Gornjemu Logatcu, bi zagledal kar nekaj zanimivih starih hiš. Tam je tudi cerkev in končal bi pri Erkerjevi hiši, ki ima tudi eno zanimivo kapelico. Lahko bi nadaljeval svojo pot na Brod, kjer je spet kapelica ter most. Tam je tudi stara kmetija pr' Petrov in bi šel potem naprej proti cerkvi in trgu svetega Nikolaja in Šajnovi hiši, kjer je zdaj glasbena šola in je taka znamenita logaška hiša. Potem, če bi šel naprej po Cankarjevi cesti, tam je tudi kar nekaj zgradb in stavb, ki spadajo v to kulturno dediščino. To bi bil nek tak krog tukaj, v Dolnjem Logatcu. Če bi šel še proti Hotedršici, bi se lahko še ustavil v Grajskem parku, ki je tudi vreden ogleda. Nasproti je tudi cerkev, ki ima lep baročni oltar. Tam je tudi še cerkev Svetega križa na Taboru. To je tak kratek sprehod čez Logatec. Nekaj stvari se vidi, žal pa v Logatcu ni neke take turistično urejene poti, ki bi bila opisana, da bi bile predstavljene določene zgradbe. Zaradi tega velikokrat ne poznamo teh stvari in kakšno vrednost imajo določene stavbe.

Kaj pa vas najbolj fascinira v Logatcu in zakaj?

Več stvari je, ki so mi vseč iz tega vidika. Vseč mi je ta cerkev na Čevci z vodnjakom ter Taborska cerkev v Gornjem Logatcu. Ne vem zakaj. V bistvu zaradi lege in vsega, saj sta dobra prostora ne samo iz vidika kulturne dediščine, ampak tudi kot celota. Oltar v Župnijski cerkvi v Gornjem Logatcu mi je tudi vseč, z baročnim privdihom. Potem tudi trg v Hotedršici, ki ga je naredil arhitekt Jože Plečnik in je res zelo lep in mislim, da ga premalo ljudi pozna. Veliko je tudi hiš, ki so mi vseč. Zdajle niti ne znam povedati njihovih domačih imen. Dosti je takih kmečkih hiš, ki so ohranile prvotno obliko. Tako da je kar nekaj stvari, ki me fascinirajo. Moram pa priznati, da tudi jaz še vedno spoznavam vse te stvari.

Katera kulturna dediščina je po vašem mnenju najbolj poznana?

Na Logaškem gotovo Ad pirum, poznan je tudi širše. Kogarkoli bi vprašali, bi omenil trdnjavo in zid. Grajski park je tudi znan, čeprav ima zdaj drugo vlogo v Logatcu. Ne vidimo ga več kot del kulturne dediščine. Mislim, da sta ti dve stvari, ki bi ju ljudje takoj rekli, če bi jih vprašal.

Kdo pa se najbolj navdušuje nad našo bogato dediščino? So to bolj odrasli ali mladina?

Mladi žal ne, oziroma malo in premalo. Vedno v povezavi s kakšno nalogo, če jo imajo. Sicer pa večino starejši in zdi se mi, da starejši kot si, bolj se zavedaš, kakšen pomen in vrednost ima kulturna dediščina. Zato ljudje začnemo raziskovati o svoji bližini. Nekateri se zanimajo za zgradbe, ulice, ki so povezane z njihovo družino in življenjem. Nekateri to raziskujejo zelo resno ljubiteljsko, drugi se pa s tem ukvarjajo tudi profesionalno. Večina teh je odraslih.

Zakaj menite, da je za Logatec pomembna kulturna dediščina?

Na splošno ima kulturna dediščina velik pomen, ker prek te spoznavamo naše prednike, njihovo življenje, kaj so delali, kako so živeli, njihove vrednote in navade, običaje in vse te

stvari. Mislim, da se prek kulturne dediščine vse te navade, običaji, vrednote in zapuščina, prenaša na mladi rod. Prek tega spoznavamo tudi sami sebe, te stvari so pomembne tudi za naše življenje. Poleg tega je kulturna dediščina tista, ki daje kraju posebnost. Po spomenikih in objektih in vsem je kraj nekako poseben, znan. Hkrati pa je kulturna dediščina tudi del turistične. Pomembna je tudi za razvoj turizma v kraju in življenje v nekem kraju. Seveda, če ne poznamo recimo kulturne dediščine svojega kraja, jo težko predstavimo drugim. Pomemben je tudi odnos, kako se obnavljajo določeni spomeniki, stavbe, kako skrbimo zanje, jih predstavimo drugim. Menim, da bi morala biti pred vsako tako pomenbno kulturno dediščino neka tabla in ljudi opozoriti, da je nekaj posebnega, da si človek vzame čas in se poglobi vanjo.

Bi še kaj dodali?

Kot sem že povedala, je pomemben ta odnos do kulturne dediščine v nekem kraju do nas, ki tukaj živimo tistih, ki s tem nekako opravljajo in skrbijo, da se to vzdržuje in sanira na način, ki se spodobi. Mi je pa kot pripovedovalki, ko raziskujem zgodbe in pravljice, zanimivo povezati dediščino še z zgodbami ljudi iz mitov in legend. Zdi se mi, da je to tak lep vidik kulture nekega kraja ali naroda.

Špela Hribar, 8.b

1. a

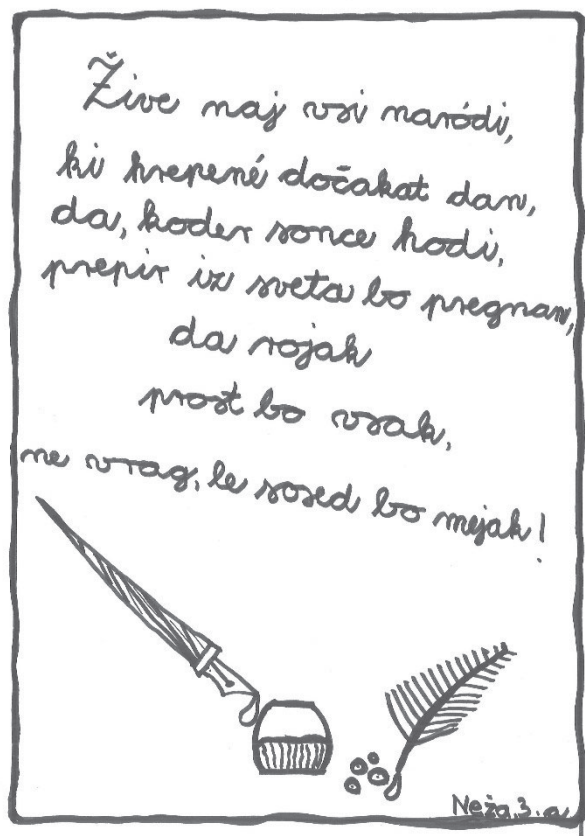
Učenci 1. a razreda so razmišljali o pesniku Francetu Prešernu, figah, Gregorjevem, sreči. Postali so pravi pesniki, ki iščejo rime. Napisali so nekaj pesmic.

Rad je imel fige,
pojedel jih je brez brige.
Domen Strelec, 1. a

France Prešeren delil je fige,
fige mige.
Manca Jerina, 1. a

ZDRAVLJICA
France Prešeren je pisal Zdravljico.

Ima to pravico.
Otrokom je dajal fige,
ne maram žige.
Šel je na kmetijo,
rekel sem mu adijo,
bil je doktor fig,
lovil je pig.
Julija ni marala Franceta,
mi je rekla Franceta.
Tilen Klopčič, 1. a

Nekoč je živel France Prešeren,
ki je rad delil fige.

Imeli so ga zelo radi
in zaljubil se je v Julijo.

Asja Kogovšek in Nika Buh, 1. a

Prijazen je bil

in fige delil.

Vodo je pil,

vsak dan se je umil.

Žiga Modrijan in Jan Čik, 1. a

Na počitnicah je bil

in je sladke fige delil.

Hana Mihevc in Zoja Čepin, 1. a

VREČA

Imam polno vrečo.

Napolnjena je s srečo.

Tine Bečaj in Tai Rehberger, 1. a

TRI ČEBELICE

so naše najljubše prijateljice.

Lora Ožvatić in Ina Žontar, 1. a

Mene ni volja da bi jokala,
smejem se, lep je dan,

solzic na obrazu ni

jočem nikoli,

saj lep je dan.

Meta Kmet, 1. a

So ptički se ženili.

se cele dneve ljubčkali.

in se radi imeli za Gregorjevo.

za Gregorjevo se ptički radi imajo.

Gala Liška in Ava Windschnurer, 1. a

KAČE

Rada imam kače,

ne maram frače.

Kače so mi pri srcu,

odkar sem bila v vrtcu.

Anamarija Nartnik, 1. a

Stadion,

šampion,

makaron,

ti si balon.

Lovro Cafuta in Ožbej Čemrov, 1. a

1. b

Prvošolci so si ogledovali različna vrata. Vrata, ki so bila v starih časih ponos različnih domačij ter družin. Iskali so rime na besedo vrata.

Copata so vrata.

Kravata za ata.

Zlata prekata.

Kravata za vrata.

Oglata nilska kravata.

So moja vrata.

Vrata oglata.

Bine Bogataj, 1. b

STARA VRATA

Vrata so lepa.

Vrata so rjava.

vrata imajo okraske.

Vrata so mavrična.

Vrata lopata.

Vrata so puhasta.

Vrata so zlata.

Zarja Flere, 1. b

VRATA

Tvoja vrata

so grajska vrata.

Vodijo v grad.

Matic Istenič, 1. b

Kosmata zlata vrata.

kravata na njej

pa vrata.

Petra Tomazin, 1. b

VRATA

Mavrična,

kosmata,

zlata,

lesena,

sladka,

rožnata,

rjava,

čista,

smešna,

steklena,

lepa.

Žiga Borovnik,
1. b

STARA VRATA

Vrata so lepa.

Vrata so rjava.

Vrata peljejo k meni domov.

Imajo veliko okraskov.

Moja vrata so mi všeč.

Zarja Flere, 1. b

Hiša, hiša, hišica,

prav zares si hišica.

To je moja hišica,

Prav.

Živa Rupnik in Dalija Vehabović, 1. b

VRATA SO MOJA

Vrata so moja in moja so vrata.

Moja vrata so zelena vrata,

nato so vrata postala vijolična.

Vijolična vrata so se spremenila v rozasta vrata

in bila so zavedno rozasta.

Dalija Vehabović, 1. b

VRATA

Lesena, plastična,

puhasta, mavrična,

rjava, smehljajoča,

odprta, bela,

kožnata, črna.

Ana Muhić, 1. b

FRANCE PREŠEREN

Je bil naš največji slovenski pesnik.

V Vrbi se je rodil,

otrok se je veselil,

fige jim delil.

Matic Istenič in Mark Tomić, 1. b

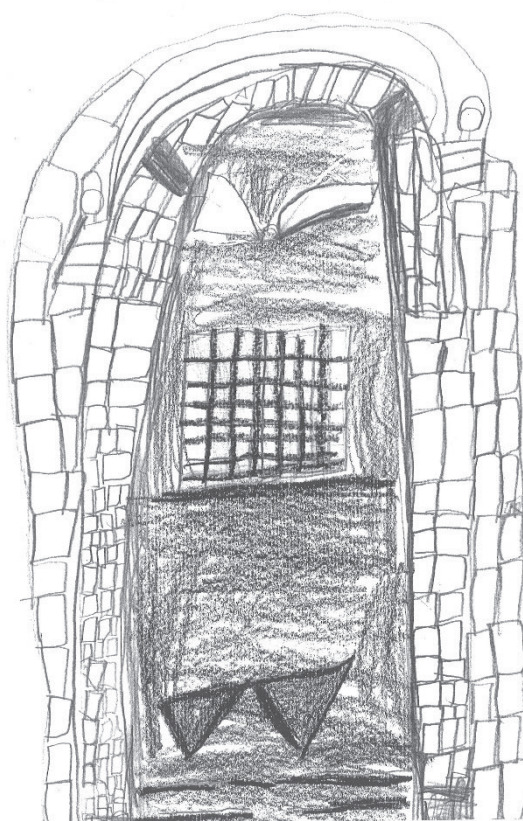
France Prešeren

France Prešeren fige

je delil.

Flora Ema Ambrožič

Zarja Flere, 1. b

DEDIŠČINA

ŽVRGOLAČ
OŠ Tabor Logatec

KAJ JE KULTURNA DEDIŠČINA?

Dediščina je vse, kar je prevzeto iz preteklosti. Lahko je to kulturna, naravna ali duhovna. Razmišljali smo, kaj je kulturna dediščina.

2. RAZRED

V 2. razredu so razmišljali o dediščini. Logatec ima bogat izbor naravne in kulturne dediščine.

2. a

Kaj misliš, kaj je kulturna dediščina?

Kultura je, da si tiho in vljuden. (Erdonisa Canaj)

Kulturna dediščina je kultura in včasih tudi kulturna ustanova. (Lili Ogorelec)

Kulturna dediščina je, da si kulturni. (Blaž Nagode)

Jaz mislim, da kulturna dediščina pomeni, da si prijazen in da se lepo obnašaš. (Zara Francetič)

Kulturna dediščina pomeni, da se srečajo dedki. (Nik Kogovšek)

Kulturna dediščina je, da si vljuden. (Jošt Mihelčič)

Mislim, da je kulturna dediščina, da je nekdo kulturo podedoval. (Neja Prevec Novak)

Mislim, da je kulturna dediščina, ko so se morali obnašati kulturno. (Asta Gaja Prosen)

Kulturna dediščina je Cankarjev dom. (Filip Zajec)

Kulturna dediščina pomeni ustvarjanje. (Hana Marinč)

Kulturna dediščina je sestanek z drugo državo. (Matija Merlak)

Kulturna dediščina je da smo kulturni. (Jure Mišič)

Jaz pa mislim, da kulturna dediščina pomeni, da smo kulturni in prijazni ter da smo prijatelji. (Jaša Pirnovar)

Kultura je zelo lepa. (Enej Lamovšek)

Kulturna dediščina je, da se kulturno obnašaš. (Žiga Pajk)

Kulturna dediščina je prijaznost, vljudnost, spoštovanje. (Nika Švigelj)

Kulturna dediščina je na primer kulturna ustanova. (Tadej Merlak)

Kulturna dediščina pomeni, da se obnašaš kulturno. (Gaber Oblak)

Kulturna dediščina je kultura. (Mojca Voljč)

Kulturna dediščina je Cankarjev dom. (Matevž Šantavec)

Zame pomeni kulturna dediščina, da si vljuden. (Matija Mravljak)

DEDIŠČINA

Dediščina je naša zapuščina,
naš dom, naša domovina.

Stara je že milijone let,
a raziskujemo jo spet in spet.

Oh, dediščina naša,
stara si kot mlečna kaša.

Lepšas nas in bogatiš,
lahko smo ponosni na tvoj življenjepis.

Klara Martinčič, 6. b;

KULTURNA DEDIŠČINA

Na Čevici vodnjak stoji,
Napoleon drevored sadi.
Furman že v Trst hiti,
v Logatcu še malo postoji.
Na Lanišču stari stan stoji,
vojaku se na stražo mudi.
Ljudska šola se je že začela,
Luiza pa je na pouk zamudila.
V gradu se grofična zbudi,
na svojo glavico kronico posadi.
Rebeka Zajec, 6.a

Kaj misliš, da pomeni beseda dediščina?

Kulturna dediščina je pesnik, pisatelj. (Neli Cvenk)

Zame je kulturna dediščina, ko pisatelj napiše zgodbo in pesnik pesmico. (Aidan Lozić)

Dediščina je pesnik in pisatelj. (Tian R. Langenvalter)

Dediščina je, ko so babice in dedki skupaj z otroki – dan z babicami in dedki ter otroki. (Franci Rožnik)

Kulturna dediščina je ko napišeš pesem in nekoga lepo opišeš, sprejmeš druge v družbo. Dediščina je, da obdržiš navado. Katero so imeli tvoja babica in pradedek in navade prenašaš naprej. (Maruša Zoya Černak)

Naravna dediščina je narava. Kulturna dediščina so stare igre in pesmi. Kulturna dediščina je tudi to, da si drug drugemu pomagamo. (Jana Radomir)

Kulturna dediščina je naše vedenje, spraševanje in kultura. (Lovro Žilavec)

Kulturna dediščina je France Prešeren. (Zarja Razložnik)

Dediščina so igre, pesmi in pisatelji. (Aljaž Masle)

Kulturna dediščina je kak star likalnik, tipkarski stroj, pisatelj France Prešeren. Naravna dediščina pa je, da dobiš nekakšen del zemlje od svojih prednikov ali ustanova. (Lucija Hodnik)

Pod kulturno dediščino si predstavljam vse žive in že pokojne pesnike in pisatelje, njihove stare pesmi. (Jan Podobnik)

Dediščina so zgodbe naših babic. (Filip Kostanjšek)

Dediščina so narava, drevesa, rože. (Lina Baznik)

Kulturna dediščina je, da se lepo vedemo in pomagamo drugim v težavah. (Amelie Rehberger)

Naravna dediščina je, da iščeš naravo. (Oto Bajec)

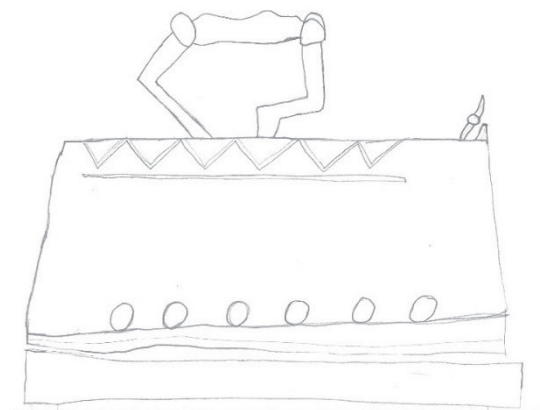
Kulturna dediščina je, da se lepo obnašamo in ubogamo starše. (Maja Hafizovič)

Kulturna dediščina je kultura in da si kulturen. (Hana Krvina)

Kulturna dediščina je, da se lepo obnašaš. (Jasna Hladnik)

Dediščina je, da smo vljudni, prijazni in da pomagamo. (Jaka Mihevc)

Kulturna dediščina je, da se kulturno vedeš. (Ana Nagode)

3. RAZRED

3. a

Naše razmišljanje: Kaj je dediščina?

Meni pomeni, da je nekdo star, da rabi pomoč. (Jakob Leskovec)

Dediščina je, ko nekdo umre in ti nekaj zapusti. To je nekaj starega, na primer hiša, likalnik, kovanec. Dedek umre in ti nekaj zapusti. (Leon Hajdarović)

Dediščina je, ko ti nekaj zapustijo. Mene beseda spomni na grad. (Isa Lozić)

Zgodilo se je davno nazaj, dedek, star predmet. (Žana Rudolf)

Ko zaslišim besedo dediščina, se spomnim na stare čase (nekoč). (Lara Armentano)

Ta beseda me spomni na dedka. (Maruša Slabe)

Dediščina me spomni na besedo DEDEK. (Manca Mihevc)

Dediščina je nekaj kar se ponavlja ali kaj svetniškega. (Izak Ažbe Ambrožič)

DEDIŠČINA me spominja na dedke in stare stvari, na stare čase in zelo stare hiše. (Bor Gjerek)

Dediščina je zelo stara stvar, ki jo imaš lahko za spomin. To so podkve, slike. (Luka Kos)

DEDIŠČINA je lahko naslov, slika, motiv, nekaj kar se je zgodilo, tema, preteklost. Spomniš se na besedo dedek. (Neža Turk)

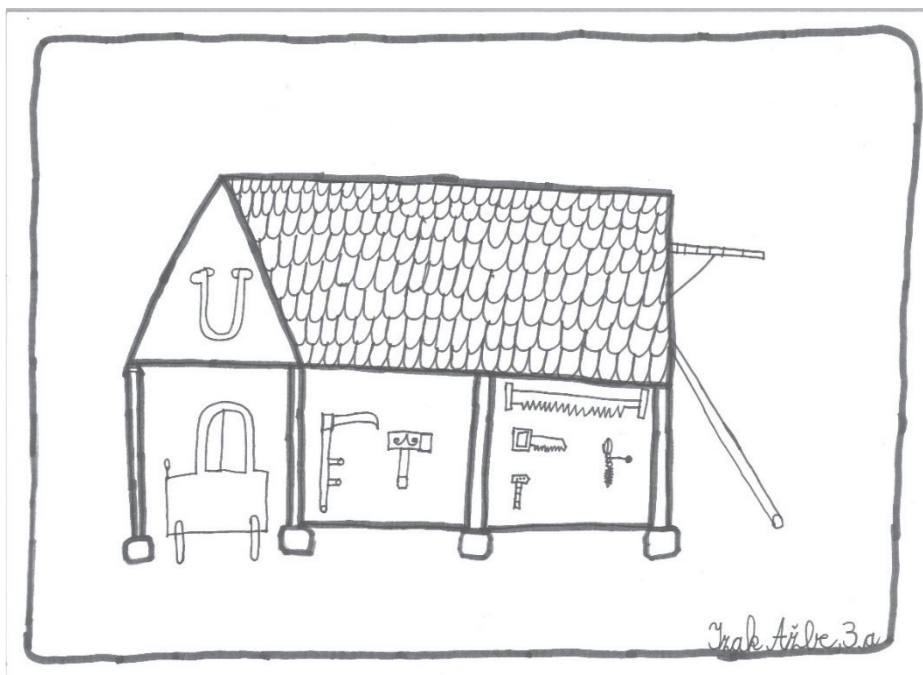
To je nekaj od tvojega dedka, babice. Ko ti umre, vzameš to kot spomin. Dediščina je lahko stvar tvojih staršev. Ti jo predajo. (Ela Voljč)

Spominja me na dedka.
Zame je preteklost. (Lan Vidmar)

Dediščina je del
zgodovine. (Luka Novak)

Je neke vrste kulturna
dediščina: Velja že dolgo.
(Aleksej Razpotnik)

Dediščina me spomni na
dedka. (Aljaž Bezeljak)

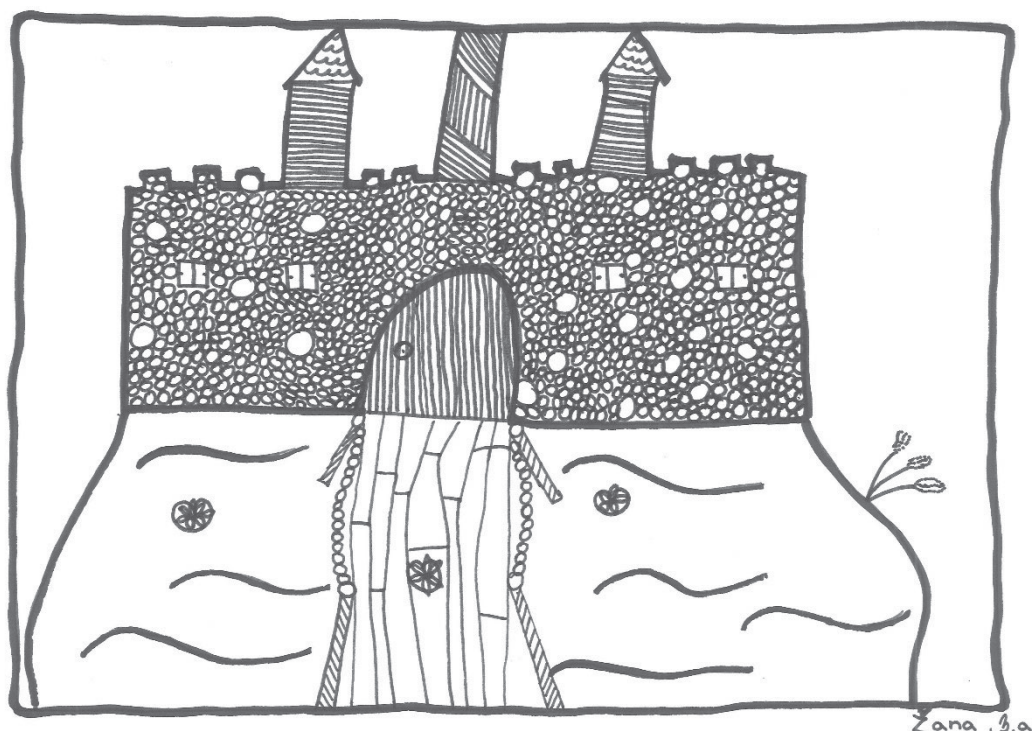

KAJ JE TO DEDIŠČINA?

Tretješolci so razmišljali, kaj pomeni beseda dediščina.

Dediščina:

- To so stari časi ali nekaj, kar je bilo v starih časih.
- Dediščina je...?
- Če kdo umre, podeduješ denar ali kaj drugega.
- To so stare reči dolgo let nazaj.
- To je enako kot iz roda v rod. Kot bi neka vaza šla iz roda v rod. Oči ali mami bi jo dala svojim otrokom.
- Dediščina je kultura za dedke.
- Dediščina mogoče pomeni pra zgodovino.
- Dediščina je zapuščina tvojih prednikov.
- Dediščina je zapuščina, ki jo je zapustil ali zapustila mama. Npr. Umrli mi je prababi in zapustila nekaj moji babici.
- Dediščina je nekaj, kar je že v preteklosti in je bilo več tisoč let nazaj. Primer: Preteklost: Risanje po steni (skali). Sedanjost: Risanje po papirju.
- Dediščina so stare hiše, staro zemljišč.
- Dediščina pomeni, da je nekaj staro.
- Dediščina je kulturna beseda.
- Dediščina so lahko stari kozolci, orodja, stare hiše, stari predmeti, cerkve.
- Zapuščina je v sorodu z dediščino.
- Dediščina je Slovenščina. Dediščina je kot Nemščina.
- Dediščina je na primer, ko morajo starši plačati za kosilo, malico.

4. RAZRED

KULTURNA DEDIŠČINA JE...

Je kozolec, star grad, Ljudska šola, slovenska zastava. Kulturna dediščina je pomembna za nas. (Elis Burzić, 4. b)

Je znamenitost krajev in se prenaša iz roda v rod. Ko si ogledamo kulturno dediščino, vemo, kakšno je bilo življenje nekoč in kako so neko stvar uporabljali. Vidimo, kakšno je bilo življenje brez tehnologije. Kulturna dediščina so spomeniki, zgradbe, predmeti, zapisi ... Meni so najbolj všeč stari kozolci. Pri teti imajo dva. Rad berem stare zgodbe, pravljice. (Krištof Šparemblek, 4. b)

Je zapuščina naših prednikov. V Logatcu sta mi najbolj všeč Ljudska šola in toplar. (Laris Fatkić, 4. b)

Moramo jo spoštovati. Stavb, ki spadajo h kulturni dediščini, ne smemo podreti. Ogledali smo si Ljudsko šolo, cerkve, Mihovo domačijo. Pri pouku smo plesali ples marko skače in jedli žlikrofe. (Nadija Skalić, 4. b)

Kulturno dediščino so nam zapustili naši predniki. H kulturni dediščini spadajo stvari, navade, igre, znanja in še kaj. Kulturna dediščina gre iz roda v rod. Predajamo jo otrokom, prijateljem, sodelavcem, sorodnikom ...

Del kulturne dediščine smo tudi mi. Vsak dan nastajajo nove stvari, ki bodo nekoč kulturna dediščina. V šoli izvemo veliko o kulturni dediščini in si jo ogledamo. Kulturno dediščino shranjujemo v muzejih ali pa doma na varnem.

Katjuša Cigale in Karin Trpin, 4. b

Zabavna kulturna dediščina

Mihova domačija podrta je vsa,
Včasih furmani prišli so tja.

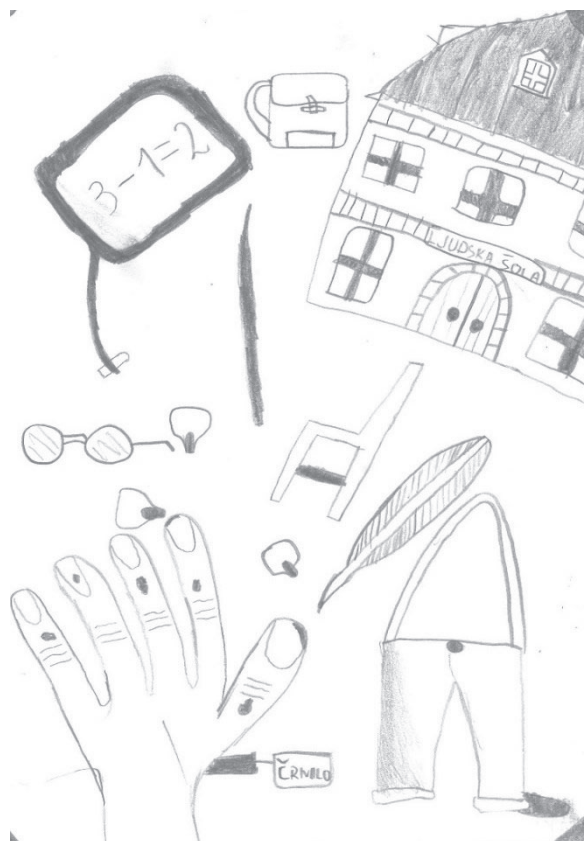
Zjutraj v toplarju se veselimo,
Potem pa hitro v Ljudsko šolo hitimo.

Po travniku se potepamo,
Ko na hribu stare tri cerkve zagledamo.

V čebru se umivamo,
Ko nam starši ljudske pravljice prebirajo.

Ko umijemo se,
Hitro na peč zlekemo se.

Da kulturna dediščina zabavna je,
Izvedemo iz pesmice.
Nina, Zara, Lara in Mateja, 4. b

IGRE NAŠIH BABIC IN DEDKOV

ŽVRGOLAČ
OŠ Tabor Logatec

Stare igre se velik del naše dediščine. Ko smo vprašali naše babice, dedke, prababice in pradedke, so nam našeli kar nekaj iger, ki so se jih igrali oni, ko so bili še otroci.

2. a

Včasih so se igrali s kockami. (Erdonisa Canaj)

Igrali so se igro Ljubljana, Zagreb, Beograd, Kanglico. (Lili Ogorelec)

V otroštvu so piskali na piščal. Otroci so bili revni. Blaž Nagode

Ko so bili dedki in babice majhni so peli in se igrali z lesenimi kockami. (Zara Francetič)

Igrali so se z lesenimi kockami. Narisali so ristanc. (Jošt Mihelčič)

Mislim, da so se v svojem otroštvu babice in dedki igrali s kockami. (Neja Prevec Novak)

Včasih so se igrali z lesenimi igračkami. (Asta Gaja Prosen)

Igrali so se z lesenimi kockami. (Filip Zajec)

Igrali so se raziskovalce. Niso imeli veliko denarja. (Hana Marinč)

V starih časih so delali sanke tako, da so dali seno v vrečo in jo zavezali z vrvjo. (Matija Merlak)

Babice so se igrale z lesenimi lutkami. Dedki so se igrali z lesenimi kockami. (Jure Mišič)

Nekoč so se babice in dedki igrali z lesenimi kockami in z lesenimi vlakci. (Jaša Pirnovar)

Igrali so se z lesenimi igračkami. (Enej Lamovšek)

Igrače so bile včasih lesene. Igrali so se z avtomobili, s kockami. Včasih so imeli drugačno pisavo, lesene hiše in kočije. (Žiga Pajk)

Babice in dedki so se igrali z lesenimi kockami in izdelki, ki so jih naredili. (Nik Kogovšek)

Včasih niso imeli telefonov in kdaj šecelo svojih čevljev. (Ela Muqaj)

Igrali so se z lesenimi igračkami. Njihovo življenje je bilo drugačno kot zdaj. (Tadej Merlak)

Dedki in babice so se igrali z lesenimi kockami. (Gaber Oblak)

Dedki in babice so se igrali gumitvist, s plastenkami in tudi skrivalnice. (Mojca Voljč)

Igrali so se zemljo krast, skrivalnice, z lesenimi kockami. Živeli so v lesenih hišah. (Matevž Šantavec)

Igrali so se z lesenimi kockami in lesenimi punčkami. Živeli so v lesenih hišah. (Matija Mravljak)

2. b

Ko je bila moja babica majhna, se je igrala Ristanc. Včasih so to igro imenovali Tancalca. Igrali so se stare igra: Fškalca, Zemljo krast, Ravbarji in žendarji. Veliko so se skrivali v gozdu. V potoku pa so lovili ribe in rake. (Ana Nagode)

Moja babi se je rada igrala z žogo. Igrala je košarko. Vsak četrtek je obiskovala trening. Bilo je zelo prijetno. Imela je veliko prijateljic. Ker pa je potem zbolela, ni smela več igrati košarke. Zelo ji je bilo hudo. (Jošt Novak)

Igrali so se skrivalnice. Za vsak letni čas so imeli igro. Pozimi so se sankali, poleti pa so se kopali v potoku. (Lovro Žilavec)

Ko je bila moja babica majhna, se je igrala Gnilo jajce. Najraje je plezala po drevesih, predvsem na češnjo. Igrali so se namizno igro Mlin. (Lina Baznik)

Ristanc, Med dvema ognjema, Zemljo krast, tekmovalje v teku, Domine, Človek ne jezi se, karte, Gnilo jajce. (Neli Cvenk)

Moja nona se je igrala skrivalnice, nono pa se je igral Škrimba in Med dvema ognjema. Babica se je rada igrala Zemljo krast, Fškalica in Prfočak. (Zarja Razložnik)

Moja stara mama se je rada igrala: Punčka iz cunj, Ščipalke za perilo, Volkalica, Fškalica, lovljenje, Ravbarji in žendarji. Stari ata pa je imel malo drugačne igre: Gnilo jajce, skrivalnice. So pa otroci velikokrat v hišo nosili vodo, pleli njive ter pobirali krompir. (Lucija Hodnik)

Skakali so Ristanc in gunitvist. Igrali so se skrivalnice, se lovili in igrali Gnilo jajce. (Maruša Zoya Černak)

Ko je bil moj dedek majhen se je igral: zlagali so okrogle kamenček, risali in pisali v pesek, pihali regratove lučke, lovili kobilice in majske hrošče, na travniku jedli kislico, v bližnjem gozdu nabirali trnovke in šipek, se lovili, skrivali, plezali. (Amelie Rehberger)

V tistih časih so imeli različne igre. Prva igra je Tančula, ki je zelo podobna igri Ristanc. Druga igraje igra s kamenčki. Igrali pa so se tudi z žogami. (Jasna Hladnik)

Ko je moja babi bila otrok, je živela na kmetiji. Takrat je veliko pomagala svoji mami pri delu. Igrala se je s punčko, ki ji je naredila mamica. Naredila ji jo je iz cunj. Ko pa je bila sama doma, pa se poskrbela za hišo ter se igrala skrivalnice s svojo sestro. (Aidan Lozić)

Moja babica se je igrala: Ristanc, gunitvist, Zemljo krast in Gnilo jajce. (Franci Rožnik)

Ko sta bila dedi in babi otroka, so se igrali podobne igre kor danes. Veliko se je dogajajo zunaj, igrali so se Med dvema ognjema, Ristanc in Gnilo jajce. Kadar je bilo slabo vreme so se igrali šah ali Človek ne jezi se. (Lan Slabe)

3. a

Igra- dediščina naših dedkov in babic

Igrali so se z domačimi igrami: volkalca, mlin, zemljo krast, gumitvist. Babice so naredile lutke. Na paši so pasli živino. Iz rož so spletli venčke, kitke, izdelali šopke. Iz lubja so naredili piščalke. Zvečer so prebirali fižol. Pletli so nogavice in rokavice. (Alain Hasičič)

Moja babica se je rada igrala družabne igre. Najraje kuhinjo in skakanje s kolebnico. Igrač ni imela, zato so se zbirali na ulici in se igrali skupne igre. (Luka Novak)

Naše babice in dedki so imeli drugačno otroštvo od našega. Njihovo je bilo mnogo bolj povezano z obveznostmi, ki so jim jih nalagali starši. Skrbeli so za živali, pospravljali po hiši, grabili travo in listje. Časa za igro so imeli malo, ko pa so ga imeli, so se igrali skrivalnice, gnilo jajce, slepe miši, lovljenje, fuč. Kupljenih igrač v trgovini skoraj ni bilo. Igrače so si izdelovali iz različnih materialov. Velikokrat so tudi peli in plesali s sosedi, z družino in prijatelji. (Jakob Čuk Tominc)

Moji stari starši so se igrali: med dvema ognjema, ravbarje in žandarje, ristanc, gnilo jajce, fžkalca, risanje. Imeli so tudi gugalnice, ki so jih naredili SAMI. (Neža Turk)

Moja babica se je igrala gumitvist. Igra se tako, da eno in drugo stran privežeš za stol ali za drevo in začneš skakati tako, da ko skočiš, se nogi zamenjata. (Luka Kos)

Moj dedek se je igral igre z žogo. To je bila odbojka. To igraš tako, da udariš žogo z roko in jo poskušaš udariti nasprotniku na tla. (Luka Kos)

S sošolci smo se igrali gnilo jajce. Igrali smo na izpadanje. Zmagal je eden, ki je ostal sam. Igrali smo se tudi med dvema ognjema. To je igra z žogo na izpadanje. Če si jo ujel, si jo vrgel nazaj v nasprotni tabor, kjer so bili tvoji nasprotniki. Če si bil zadet z žogo in je nisi ujel, si bil izključen. Igrali smo do zmage. (Aljaž Bezeljak)

5. razred

IGRE NEKOČ

ZEMLJO KRAST

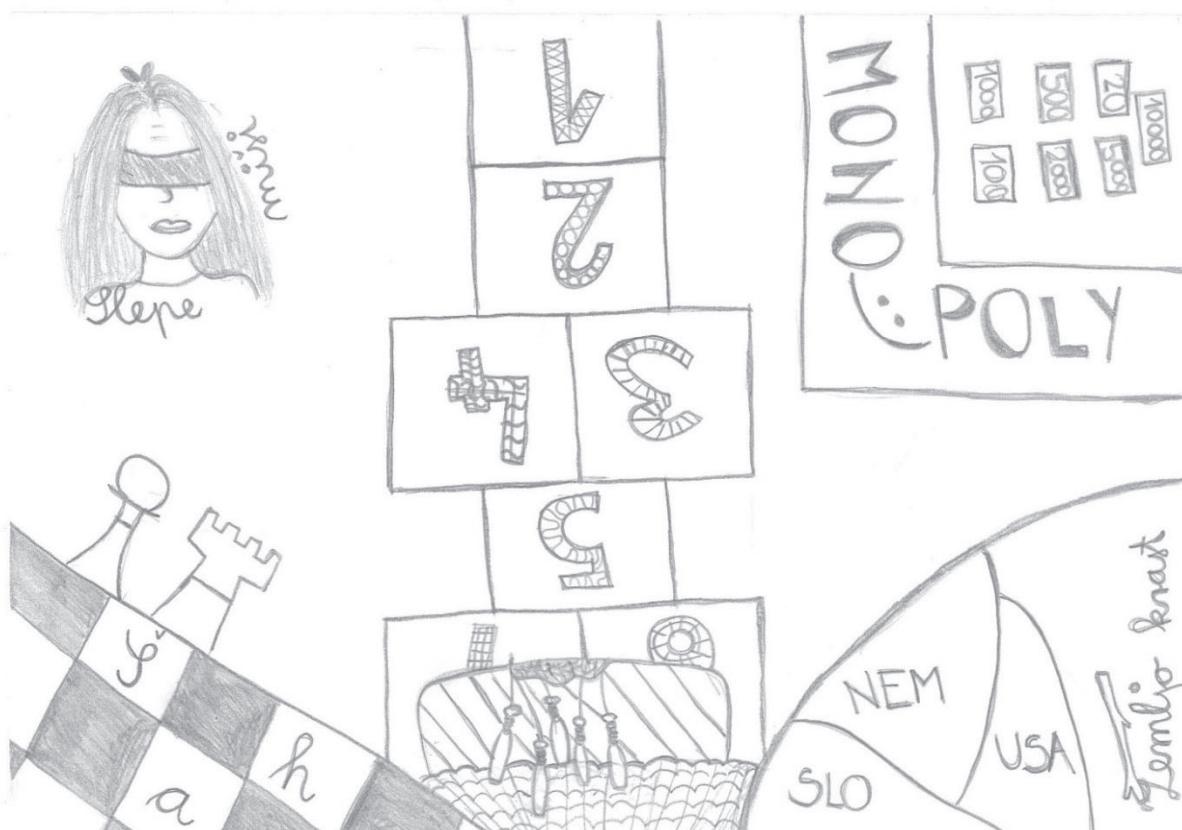
Igralci stojijo zunaj kroga, vsak pred svojim poljem. Eden izmed otrok vzame palčko, jo postavi v središče kroga in jo spusti na tla. Igralci morajo biti pozorni, kajti če palčka pade na njihovo polje, morajo hitro stopit nanjo in zaklicati **“STOP”**.

Ostali medtem zbežijo čim dlje in se ustavijo ob klicu STOP.

Nato tisti, ki ima palčko, poskuša z njo zadeti katerega izmed igralcev. Če mu uspe, mu lahko vzame del zemlje, v nasprotnem primeru mu jo vzame tisti, ki je bil ciljan a ni bil zadet.

Zemljo igralec ukrade tako, da stoji na svojem polju in s kredo zariše ris, čim dlje v ozemlje zadetega.

Igralec zaključi igro, ko ne ostane več nič zemlje.

GUMITVIST

1. V osnovni postavitvi, v kateri stojimo v razkoračeni stoji, imamo lahko tudi do deset stopenj: višina pri gležnjih, pod kolena, nad kolena, pod zadnjico, v pasu, pod pazduho, ob vratu, z rokami v višini vrha glave, nekateri pa se igrajo celo še višje, tako da roke še malo

iztegnejo nad glavo. Pri višinah, višjih od pasu, se igralci običajno dogovorijo, da se sme gomitvist tudi nižati z roko.

Kako bomo skakali, pa ne določamo le z višino gomitvista. Pomembno je tudi, kakšen je razmak med obema elastikama.

2. Pri drugi stopnji imata otroka, ki držita gomitvist, nogi skupaj, pri višini gomitvista, višji od kolen, pa se otrok, ki drži gomitvist, rahlo zasuče, tako da stoji pod kotom 45 stopinj glede na osnovno postavitev.

3. Pri tretji stopnji je gomitvist zataknen le okrog ene noge oziroma se ga drži tako, da so igralci obrnjeni za 90 stopinj glede na začetni položaj, torej čisto postrani.

4. Najtežja stopnja je tista, pri kateri otroka, ki držita gomitvist, z rokami elastiko enakomerno tudi treseta, tako da ta ves čas lovi.

FŠKLCA

Luščenje suhega fižola v jesenskih večerih ko sem bila mala deklica je bilo zame najlepše opravilo. Vsak strok posebej je bil čarovnija, presenečenje in vznemirjenje kakšen fižolček bo v njem, kakšna barva, sorta? Že sama imena raznih sort fižola o katerih nas je poučevala mama: Lišček, Maslenc, Češnevc, Kofetar, Močeradova jajčka, Turk. so meni vedno zvenela pravljичno in magično.

Po zimi, kadar smo bili otroci nemirni in poredni nam je stara mama dala prav posebno delo: dala nam je pehar fižola in smo ga morali prebirati po barvah vsak v svoje glažke in lončk. Ob tem opravilu smo se otroci vedno umirili in se zatopili v to delo tudi po več ur. Tako nas je stara mama znala začarati ...in danes vem da je prebran fižol zvečer zopet stresla v shrambi skupaj v isti pehar, kjer je potlej čakal na njeno okusno fižolovko ali pa kako drugo čarovnijo. Takrat in še danes je pri nas doma priljubljena igra FŠKLCA (fšk-mali fižol), katera je podobna igri Dama le da so figurice fižoli in tabelica ima obliko enakostranega križa odhajala. Tudi risanje in barvanje teh tabelic je bila magija svoje vrste. Spominjam se tudi, kako mi je stara mama večkrat, ko sem šla od nje domov, vsula v žepe par fižolov. Nisem vedela zakaj, nisem jo spraševala, fižol pa mi je bil všeč. Rada sem se igrala z njim, kdaj sem ga v kako zemljo vtaknila, kdaj samo na svojih poteh izgubila. Le moja mati se je večkrat jezila, ker ji je pozabljen po žepih mašil filter pralnega stroja.

Kaj več o tem nismo nikdar razpravljali. Moja ljuba stara mama Berta ni veliko govorila, ona je življenje rajši živela. Tako so mi nekaj let nazaj, prišle v roke čudovite knjige in dela Scotta Cunninghama o rastlinskem čarovništvu in Enciklopedija čarovnih rastlin, v katerih fižol opisuje kot črno rastlino z visoko zaščitno vibracijo. V tej knjigi piše, kako se fižol nosi za zaščito pred zlim. Zdaj vem, zakaj mi je moja ljuba mama Berta polnila žepe s fižolom. Sedaj ga tudi sama vedno nosim s seboj v svojem črnem mošnjičku. Sedaj vem, kje je sever, jug, vzhod, zahod in vem za sedem fižolov. In sedaj vem, za korenine, ki gredo zemlji do srca in vitice po preklah k soncu do neba. ♡

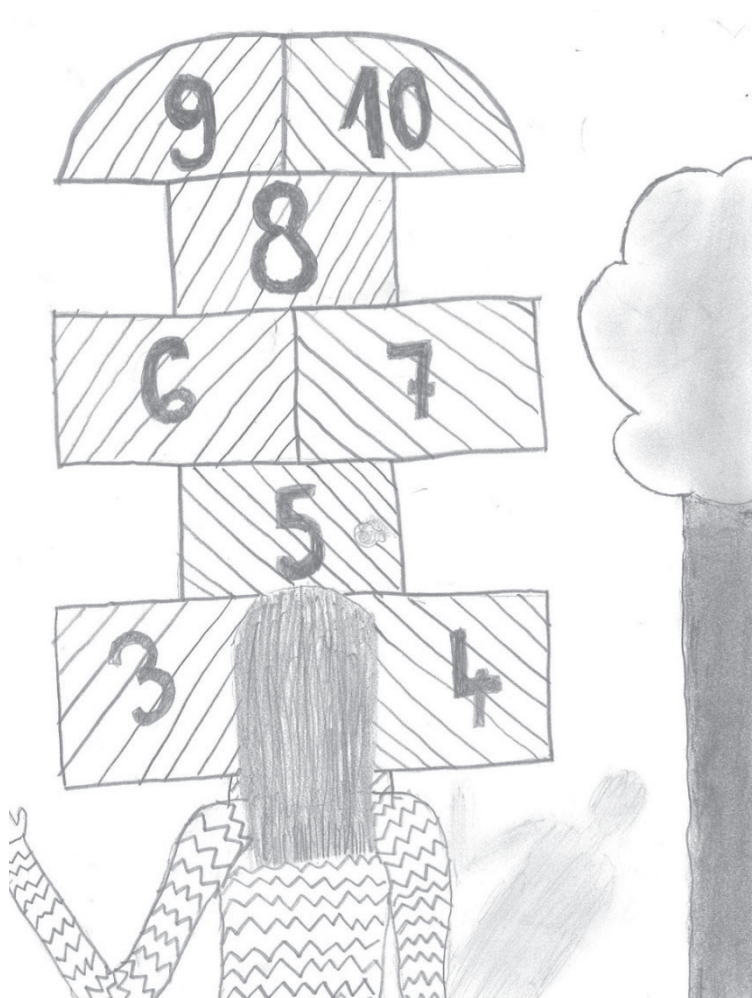
RISTANC

Potrebujemo ploščat kamenček.

Je skupinska igra, manjših skupin; dva, tri, največ štirje igralci. Pri tej igri ni vodje, pač pa so soigralci enaki. Narišemo ristanč, ga razdelimo v polja in jih označimo s številkami. Poiščimo si kamenček, ki naj bo prijetno okrogel in ploščat. Potem se razvrstimo za metanje kamenčka. Vržemo kamenček v sredino prvega polja. Ko kamenček obleži v njem odtancamo ponj in spet nazaj pred ristanč. To počnemo vse dokler ne naredimo »fuča«. To se zgodi, če stopimo na ristančevo črto ali preko nje iz polja ali čez ristančevo črto. Če smo »fuč«, se umaknemo naslednjemu v vrsti. Moj kamen obleži v polju pred tistim s »fučem«. V enojno polje skačemo z eno nogo v dvojno pa z obema istočasno. Pri obratu se obrnemo v skoku. Pomembno je to, da nikoli ne skočimo na črto. Na vrhu ristanca je dom ali nebesa. V njem lahko počivamo (na obeh nogah, se obračamo v skoku, skočimo z eno nogo ali sploh ne počivamo) seveda je vse odvisno od postavljenih pravil in dogovorov. Lahko postavimo tudi dodatne naloge:

- Nositi kamenček na dveh prstih roke in dodatno skakati, ne da bi kamen padel na tla.
- Tancati in z nogo porivati (potiskati) kamenček, ta ne sme obstati na črti ali iti čez njo.

Zala Demšar in Živa
Mihevc, 5. b

ŽIVLJENJE NEKOČ

ŽVRGOLAČ
OŠ Tabor Logatec

Intervju

Koliko sta stara?

60 in 64 let.

Kaj sta se igrala, ko sta bila otroka?

Gnilo jajce, košarko, skrivalnice, med dvema ognjema.

Kaj sta se najraje igrala?

Badminton, sestavljanje kock.

Česa se nista marala igrati?

Gnilega jajca in nogometa.

Hvala za sodelovanje! (Nyla Pfajfar, 3. a)

BILO JE DRUGAČE

Nekaj mi leži na jeziku,
a ne vem še točno kaj.
Vem samo to, da vas ta pesem
popeljala bo za nekaj časa nazaj.

Včasih ni bilo strojev,
za umetnosti, ki jih danes poznamo.
Ročna dela bila so navada
in ne ena hitra strojna razvada.

Še moja praprababi
je moja mamo učila
kleklat in štrikat
ter štikat.

Ob nedeljah je v hišah
zmeraj dišalo po goveji juhi in mesu,
to je bila kar stalnica, saj je bila
cela družina zbrana ob pravem času.

Če ne veste, kaj so rožiči,
potem bo malce težko,
saj povem vam, da je iz njih
moja praprababica pekla potico
in to ni kar tako.

S čim so si včasih krajšali čas?
S pripovedovanjem zgodb,
ki so šle iz ust do ust
na glas, da jih je slišal vsak,
ki je prišel v vas.

Četrtek in nedeljski večer
pa sta bila še posebej pomembna.
Saj takrat, ko bi bil lahko
v vasi že mir,
se je odvijal glasbeni dir.

Radio je bil naglas,
ker plesali in peli
so vsi v en glas.

Nekaj utrinkov nam pove,
kako že kar nekaj časa nazaj
živeli so ljudje.
Nekaj od tega se je ohranilo,
nekaj pa v živo mejo skrilo.

Vse pa lahko izvemo le,
če poslušamo babice in dedke,
kako takrat BILO JE DRUGAČE.
Jerca Leskovec, 7. c

Intervju

Babica:

Igrala sem se s sestro Sonjo in prijateljicami Marinko, Vando in Sašo. Igrale smo se z gumijastimi žogami in s punčkami. Pozimi smo se sankale.

Dedek:

Moj ata mi je iz lesa naredil konjička, fračo, lok, smuči in majhno mizico. Zelo sem rad risal. Najraje sem se s sovrstniki igral kavboje in Indijance. Bral sem tudi stripe.

Prababica Angelca:

Igrala sem se s špulicami od cvirna.

Hvala za sodelovanje! (Izak Ažbe Ambrožič, 3. a)

Intervju

Babica

Kaj si se najraje igrala?
Slepe miši.

S čim si se igrala zunaj?
Med dvema ognjema.

S čim si se igrala notri?
Fžkalca, volklca, Človek ne jezi se.

Ali si se kot majhna vozila s kolesom?
Sem, ampak bolj poredko.

Ali si kot majhna risala s kredo?
Bolj malo.

Ali si se lahko vozila s skirojem?
Ne, ker ga nisem imela.

Ali ste že imeli žogo?
Ja.

Dedek

Kaj si se ti najraje igral?
Volklo.

S čim si se igral zunaj ti?
Skrivalnice.

S čim pa notri?
S kartami.

Ali si se ti vozil kot majhen s kolesom?
Ja, ko sem bil star osem let.

Si ti risal kot majhen s kredami?
Ne.

Si se vozil s skirojem?
Ne.

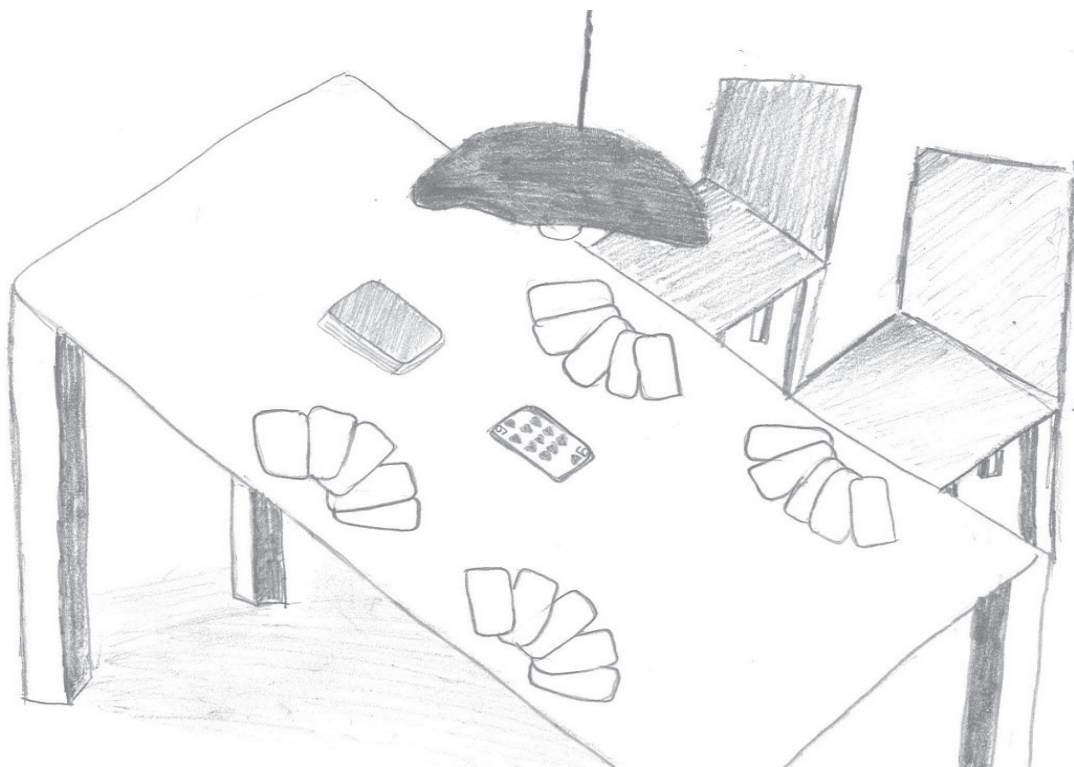
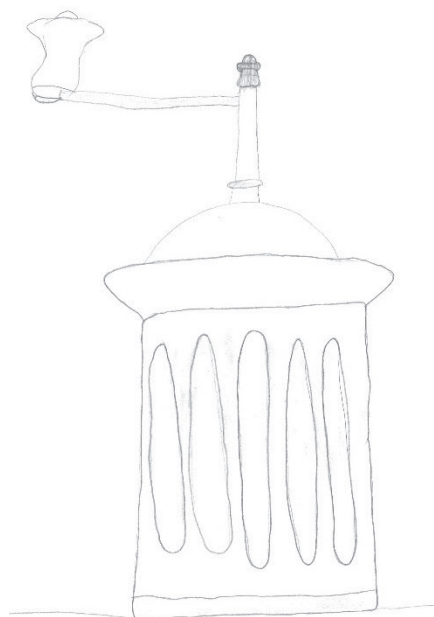
Hvala za sodelovanje! (Manca Mihevc, 3. a)

MERKANJE

Merkat sem mogu enga fantiča,
Ki bolj umazan je od prašiča.
Jaz sit sem bil hrupa,
Zato dal sem mu župa.
Njegova žlahta ž
Leht je bla
In me je zelo udarila.
Sem laufu hit domovdin k njim več nisem
šel.
Enkrat sreečam jih na pot,
Mi rečejo, da sem jaz falot.
Jaz popiham jo stran,
Pa preselim se nekam drugam.
Anamarija Ambrožič, 4. a

ŽUPICa, TORTICa, ZEMLJICa

Čas beži, cejt beži,
Domov se mi mudi,
Doma me čaka mamica
In na mizi župica.
Po kosilu tortica,
Za večerjo frišna žemljica.
Nik Facja 4. a

Učenci 3. b so razmišljali, kako bi bilo, če bi živeli na gradu. Verjetno bi bilo izredno zanimivo in razburljivo.

ČE BI ŽIVEL NA GRADU

Če bi živel na gradu, bi imel škrata, ki bi bil moj stražnik. Imel bi zelo velik grad. Na stotine stražnikov bi me ves čas pazilo. Imel bi hobite, ki bi mi dajali hrano. Rad bi bil tudi zelo močan in bil bi vzornik vsem na celem svetu. Lahko bi bil tudi bogat in bil bi prijazen do svojih meščanov. Dajal bi jim vse potrebno – bivališča in prostor. Bil bi Sir. Oskar, ki bi bil izurjen za boj proti zlobnim vitezom. Imel bi slavno kočijo, ki bi bila čarobna. Šel bi poiskat princeso. In potem bi jo našel in se poročil. (Oskar Strle, 3. b)

Če bi bil kralj, bi imel pametnega gradbenika za kovino. Imel bi grad iz kovine. Imel bi tanke, ki bi bili prevara za sovražnike. Imel bi super vojsko. Namesto, da bi topovi streljali kovinske krogle, bi topovi streljali električne krogle. Imel bi oblazinjen prestol. Vedno bi jedli, kar bi želel jaz in moja družina. Imel bi čarobne legice, ki bi bile barvne potem pa bi se barva spremenila. (Žan Šteharik, 3. b)

Če bi jaz živela v gradu, bi imela veliko ličil, slik s konji. Imela bi deset konj in tri pse. Imela bi čudovite obleke. Bila bi bogata in zdrava. Bila bi slavna jahačica in dreserka konj. Prirejala bi elegantne zabave na svojem bazenu. Bila bi prvakinja v elegantni ježi. Imela bi lep vrt, tri jabolane in štiri hruške ter pet naših lepih lip. (Linca Leban, 3. b)

Če bi živel na gradu, bi vsak dan dobil zelo dobro hrano. V gradu bi bilo zmeraj vse lepo. In če bi nas napadli, bi takoj vedeli, ker nas bi stražarji opozorili. Vsako noč bi lahko spal v miru. Vsak dan bi se lahko zunaj sprehajal, razen če bi bilo kosilo ali večerja. Okoli gradu bi bil zid, če bi slučajno kdo napadel. Lahko bi se sprehajal tudi izven gradu, po gozdu. V gozdu bi bilo veliko živali. Pogosto bi opazil zajca ali srno. In sonce bi vedno sijalo na grad. (Žan Šebenik, 3. b)

Če bi živel v gradu, bi bilo čudovito. V gradu bi bil z družino in bratranci. Imeli bi kraljevsko mizo in stole. Lovili bi se. Imeli bi trideset oken in štiri stolpe. Imeli bi most za čez grad. Imeli bi dve stregi, zvočnike in radio. V hiši bi imeli viteze. V svoji sobi bi imel veliko posteljo, dve omari in tri police za tenis. (Anej Kogovšek, 3. b)

Če bi živela v gradu, bi imela svojo sobo, ki bi bila široka in dolga 40 m in 20 cm. Imela bi veliko torto za rojstni dan. Moj prestol bi bil na sredini. Miza bi bila zelo dolga. Hodila bi v trgovine in si kupila najlepše obleke. Na stolpu bi imela piramido, krila, da me vsi vidijo. Moja hči bi imela posteljico iz čistega zlata. Ne bi hodila na različne prireditve in predavanja. Dobila bi konja bele barve in s črnimi lisami. Našla bi princa, ki bi mi pripadal. Spoznala bi se po telefonu. Poročila bi se takoj. Spustila bi belega goloba. Peljala bi se s kočijo. Imela bi zelo dolgo belo obleko, ki bi bila zastonj. Najraje bi imela dvajset otrok. Imela bi sobo za slikanje. Rada bi fotografirala. Bila bi najlepša kraljica. Igrala bi se z otroki. (Žanin Trpin, 3. b)

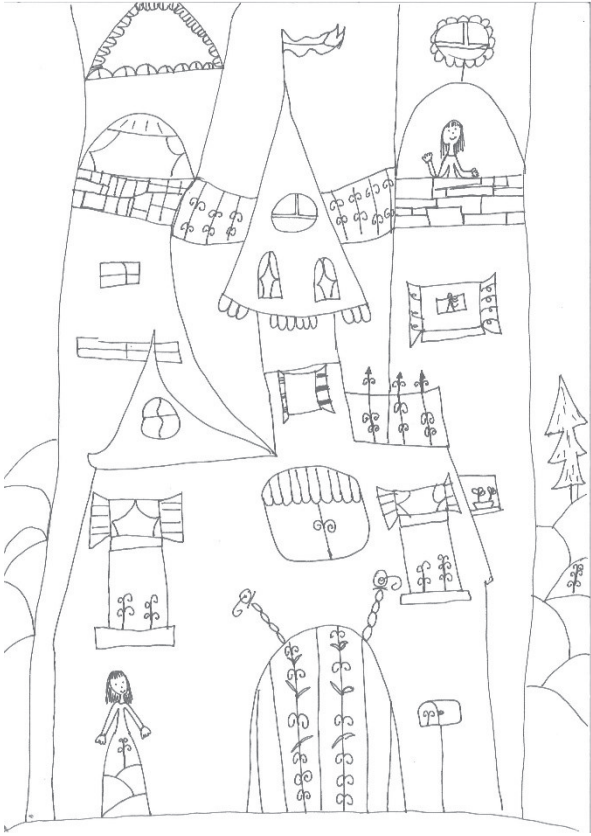
Če bi živel na gradu, bi imel skrivno sobo, kjer bi imel na milijone dragocenih stvari. Tam, kjer bi imel stolp, bi gledal ven živali. Imel bi tudi živali. Tam bi tudi videl čaranje in karate. Grad bi bil v gozdu s slapovi. Bil bi tudi zelo dobro skrit. Imel bi sobo, ki bi imela teraso brez ograje. Tam bi skakal v bazen. Imel bi super avto, ki leti, se vozi po vodi in gre po cesti. Tudi zabaval bi se. Imel bi tudi mehko posteljo, igrala in supermega trampolin. Tudi 100 sob bi imel. Imel bi sobo, kjer bi risal. Imel bi skrivne sobe in bunkerje. (Tai Albreht, 3. b)

Če bi živela v gradu, bi imela služabnike, okusne jedi, obroke, veliko igrač, zelo lep vrt pred vhodom, veliko sob, zelo velik grad, veliko hišnih ljubljencev. Grad bi bil zelo lepo okrašen. In če bi kakšna prijateljica želela prespati, bi lahko pri meni. Živali bi lahko prišle tudi noter. Moje hišne ljubljence bi imela zelo rada. Imeli bi veliko stvari za živali. Imeli bi kočijo in veliko konjev. Vsi bi bili povabljeni na večerjo k nam. Bili bi zelo veseli, če bi prišli k nam. Imeli bi veliko dvorano. Bila bi plesna dvorana. Otroci bi se lahko igrali v igralnici, šli ven se igrati tudi drugam. Otroci bi imeli svojo garderobo. In starši tudi vsak svojo. Imeli bi veliko oblačil v sobi. (Ela Prelaz, 3. b)

Če bi živel v gradu, bi bil kralj. Moj grad bi bil velik in varen. Imel bi veliko denarja, 900 stražarjev in veliko spalnico. Bil bi srečen in svoboden kralj. Stražarji bi stražili celo noč. Grad bi bil sredi gozda in bil bi mir. Imeli bi veliko hrane. Povabil bi družine, ki stanujejo v gradu na zabavo. Blizu bi bilo morje. Skoraj vsak dan bi jedli torto. Vsa posestva bi bila moja. (Mark Godeša, 3. b)

V gradu bi imela stražo. Jedla bi v sobi. Imela bi veliko sob in velik razgled. Imela bi vse zaklenjeno. Grad bi bil visok, velik. V njem bi imela veliko slik. Imela bi kralja in tudi viteza. Vse zase. (Hana Lukančič, 3. b)

Če bi bila v gradu, bi ukazala da naj grejo poiskat princa. Šli bi v pra pra pra pra pra pra pra grad, ki se imenuje zelo sramotni, strašni, srhljivi, oddaljeni grad. Zelo pazljivo bi vstopili. Videli bi strašno pošast. Hitro bi stekli na konje in se pognali nazaj v grad. Ko bi mi povedali, da je v gradu duh, bi se ustrašila. Nekdo bi potrkal na grajska vrata. Vstopil bi princ. Vprašal bi me, če ga vzamem. Rekla bi mu ne. In bi odšel. (Neli Nerad, 3. b)

Živela bi z družino. In bi se sladkali, ko bi skupaj gledali televizijo. Pa lahko bi bili ves čas doma. Zadel bi euro jackpot. In nam bi bilo zelo lepo. Imela bi tri pse in tri zlate ribice pa veliko igrač. Grad bi bil zlate barve. In velik bi bil v višino 40 metrov. Imel bi tri zvonike in veliko oken, pa zlata vrata. (Maja Modrijan, 3. b)

V gradu bi živel z mami, atijem in bratom. Imeli bi zelo veliko denarjev in vreč zlata. Gradili bi ga 100 let. V gradu bi živel zelo, zelo bogato. V gradu bi imel prestol. V gradu bi imel mize in klopi. Imel bi vojsko in pomočnike. Imel bi športno dvorano, veliko oken in vrat. Grad bi imel stolpe. (Ožbej Tratnik, 3. b)

Služili bi mi stražarji. Varovali bi me pred sovražniki. Jaz bi se sprehajal po gradu. Jedel bi kar bi hotel. Z mano bi bila starša. Imel bi zakladnico. V zakladnici bi bil zaklad. V zakladnici bi bili diamanti, zlatniki, biseri. Šolo bi lahko postavil v gradu. Kraljična bi lahko bila učiteljica. (Žan Prebil, 3. b)

Če bi živel v gradu, bi povabil na svoj rojstni dan 1000 ljudi, ki bi imeli 2000 nrfk. Šli bi se streljat. Vsak bi imel 30 nrfk. In gradu bi bile skrinje z zlatom. In tisti, ki ima 999 kilov in vso zlato v skrivališču je prvi, ki dobi kos torte in to še največji na svetu. (Adrian Kosijer, 3. b)

Bilo bi odlično, če bi živel v gradu. Okrašen bi bil in čudovit. Bil bi zelo velik. Bilo bi veliko dragocenih stvari. In veliko bogastva. Imel bi veliko oken. Bil bi velik razgled s stolpov. Bili bi stolpi iz starih časov. Bilo bi veliko preprog po tleh. Imel bi veliko konjev. (Luka Kunc Keržič, 3. b)

Če bi živela v gradu, bi imela 2 pograda in tri pse. Imela bi velik balkon in veliko rož. Imela bi veliko zakladnico z zlatimi stenami. Če bi bila kraljica, bi imela zlato krono. Bogata bi bila. Imela bi veliko krofov. Imela bi veliko služkinj. Sedela bi na zlatem stolu. Imela vi visok grad. Višina bi bila 1189 m. Imela bi velikega tигра, ogromno zlata in veliko opic. (Nika Gorišek, 3. b)

Imel bi kmetijo. Vsak dan bi imel bogato večerjo, kosilo in zajtrk. Vsak dan bi lahko gledal iz stolpa in lahko bi videl vse hiše in morje. Imel bi zelo dober razgled. Vsem bi lahko ukazoval. Imel bi veliko denarja in z njim bi lahko kupil kar bi hotel. Stražarji bi mi prinesli, kar bi hotel. Imel bi veliko konjev, ki bi jih lahko jahal. Imel bi svoj dvor. (Žiga Demšar, 3. b)

PRAVLJICE

Učenci 3. b so vprašali starše, stare starše, katere pravljice so poslušali, ko so bili še majhni.

Nona mi je povedala, da v njeni mladosti ni poslušala pravljič. Stric Tomaž je ob večerih pripovedoval strašne pripovedke, ki so otroke strašile, da so bili bolj pridni. Najbolj se spomni pripovedke o pastirčkih, ki niso molili in jim je nagajal hudiček. (Ožbej Tratnik, 3. b)

Moji babici, ko je bila še majhna, sta pravljice pripovedovala njen oče in teta. Te pravljice so bile Janko in Metka, Poldrugi Martin, Volk in sedem kozličkov. Takrat je bila stara 5, 6, 7 let.

Njeni najljubši pravljici sta bili Poldrugi Martin,

Volk in sedem kozličkov. To pa zato, ker ji je oče pripovedoval na doživet in šaljiv način. To mi je povedala babi. (Oskar Strle, 3. b)

Moja mamica je poslušala različne ljudske pravljice. Njena najljubša pravljica je bila Muca Copatarica. To mi je povedala mami. (Žiga Demšar, 3. b)

Moja babica Zvonka je kot otrok poslušala veliko pravljič. To so: Lonček Kuhaj, Janko in Metka, Rdeča kapica, Pepelka, Šivilja in škarjice, Moj dežnik je lahko balon, Motovilka, Zlata ptica, Volk in sedem kozličkov... Moja babica je to poslušala pred 55 leti. Moji babici so pripovedovali: mama, stara mama, teta Milena in teta Angelca. Njena najljubša pravljica pa je Šivilja in škarjice. To mi je povedala moja babica. (Linca Leban, 3. b)

Moj ati je rad poslušal Slovenske ljudske pripovedke. Poslušal jih je, ko je bil star 5 let. Pripovedovali sta mu jih mami in stara mama (pra babica). (Žanin Trpin, 3. b)

Ko je bila majhna je poslušala Baktus in Karijus in Rdečo kapico. Njena najljubša pravljica je Rdeča kapica. Pripovedovali so jo starši. To mi je povedala mami. (Tai Albreht, 3. b)

Njegova najljubša pravljica je bila Mizica, pogrni se, Janko in Metka, Volk in sedem kozličkov. Poslušal jih je takrat, ko je bil majhen otrok. Pripovedovala sta mu njegova mama in oče. To mi je povedal ati. (Neli Nerad, 3. b)

Moja mami je poslušala Muco Copatarico, Volk in sedem kozličkov, Sneguljčico. Pripovedovala jih je mami. Volk in sedem kozličkov ji je bila najljubša pravljica. (Nika Gorišek, 3. b)

Mamičina najljubša pravljica je Rdeča kapica. Pravljico sta ji pripovedovala oči in mamica. To mi je povedala mami. (Hana Lukančič, 3. b)

Mamica mi je povedala, da ko je bila majhna in je bila pri babici na počitnicah, ji je babica zvečer pripovedovala pravljice. Najljubša ji je bila Rdeča kapica. (Ela Prelaz, 3. b)

Dediščina na našem krožniku

Prvo uro smo spoznali tradicionalne slovenske jedi. Nato smo se spomnili, da bi lahko v gospodinjski učilnici naredili žlikrofi. Učiteljica je že prej naredila testo in skuhala krompir. Najprej smo poskrbeli za osebno higieno in si naredili predpasnike. Dobili smo delovni list in ga rešili. Če si vse dobro rešil, si dobil recept za Idrijske žlikrofe. Učiteljica nam je povedala, kako nadaljujemo z delom. Krompir smo pretlačili in začinili, nato smo morali oblikovati kroglice. Sledil je najtežji del: oblikovanje žlikrofov. Ko smo jih naredili, smo se zelo čudili, saj si nismo mislili, da jih bomo naredili kar 465. Ko smo jih skuhali, so se nam cedile sline. Ugotovili smo, da so žlikrofi, ki smo jih jedli, najboljši na celem svetu. Če bi bila kritičarka, bi tej jedi zagotovo podelila 5 zvezdic. (Živa Katič, 4. b)

ŽIVLJENJE NEKOČ

Pri pouku slovenščine smo brali besedilo Temni dnevi in svetel dan (Berta Golob). Izvedeli smo, kakšno je bilo življenje nekoč. Včasih so imeli otroci manj igrac kot danes. Igrali so se zemljo krast. Niso imeli telefonov. Čas za igro so imeli samo ob nedeljah. V čebru so se umivali enkrat tedensko. Ob nedeljah so imeli posebno kosilo. Imeli so majhne šole in stroge učitelje. Otroke so topli s palico po prstih. Če niso bili umazani ali poredni. Učitelj pa je mel tudi zlato knjigo, v katero je zapisal pridne učence.

Menimo, da je bilo nekoč življenje za otroke težje, ker so morali opravljati težka hišna opravila. So se pa več družili, pogovarjali in skupaj igrali. (Katarina Strle, Eva Sovan, Nuša Govekar, 4. b)

INTERVJU S PRABABICO JULKO

Prababica Julka je rojena leta 1932. V šolo je hodila pred in med 2. svetovno vojno. Obiskovala je le 4 razrede, saj so morali otroci iz revnih družin hitro poprijeti za delo. Ko so v Logatec prišli italijanski vojaki, so se učili italijansko. Ko so med vojno prišli nemški vojaki, pa so se učili nemško. Za šolo ni bilo časa, čeprav je bila obvezna. Ampak v tistih časih tega niso strogo upoštevali. Prababica je vedno rada brala in to še danes zelo rada počne.

1. Kako je bila v tvojih časih opremljena učilnica?

Učilnica je bila opremljena z omaro, klopmi, slikami, tablo (črno), uporabljali smo belo kreda. V mizi je bila luknja v kateri je bil lonček s tinto (črnilo).

2. Kakšne šolske potrebščine ste imeli?

Šolske potrebščine smo imeli skromne. Imeli smo karo zvezek za računstvo (matematiko) in črtasti zvezek za pisanje (slovenski jezik), čitanko (berilo), računalno, svinčnik in nalivno pero z lesenim držalom.

3. Na kaj ste pisali takrat?

Pisali smo v zvezke računski zvezek z kvadratki in v črtnega za pisanje.

4. Ali ste v šoli imeli malico?

V šoli ni bilo malice. Od doma sem si prinesla jabolko, fižol, bob. Živelimo zelo skromno, zato je bila tudi malica skromna.

5. Koliko vas je bilo v razredu?

V razredu nas je bilo okoli 20 (več razredov skupaj). Tako kot danes smo bili otroci nagajivi, bili smo tudi zaljubljeni. Spomni se, kako smo si pisali pisemca med poukom.

6. Ali so bile v šoli na voljo tudi kakšne interesne dejavnosti?

V šoli nisem imeli interesne dejavnosti, ker sem morala po šoli čuvati sosedove otroke. Domačo nalogo sem delala zvečer, kadar sem jo uspela sploh narediti. Včasih sem jo dokončala kar v šoli, če jo nisem uspela narediti, sem bila za kazen zaprta po pouku za cele dve uri. Veliko smo delali že kot majhni otroci.

7. Kakšni so bili takrat učitelji?

Nekateri učitelji so bili strogi, celo nesramni in grobi. Kaznovali so nas in tudi topli. Bili pa so tudi tisti dobri, prijazni učitelj, ki smo jih imeli radi. Učitelje smo spoštovali.

8. Koliko je bilo razredov v šoli?

V šoli je bilo 8 razredov.

9. Kakšne so bile takrat šolske torbe?

Nisem imela šolske torbe, imela sem »cekar« (bil je lahek). Nekateri otroci so imeli torbe za na ramo, bila je iz blaga ali usnja.

10. Ali je bila takrat šola velika in v katero šolo si hodila?

Hodila sem v Ljudsko šolo v Gornjem Logatcu, kjer še vedno stoji stavba, nasproti osnovne šole Tabor. Na njej je še vedno napis Ljudska šola. Za tisti čas je bila šola velika.

Ko sem prababico spraševala, mi je povedala tudi marsikateri pripetljaj in zgodbico. Vsi smo se nasmejali. Povedala nam je tiste lepe in tudi manj lepe, slabe trenutke. Prababica se je razgovorila o tistih časih. Vsi smo jo poslušali in uživali ob pripovedovanju.

Ela Brina Švigelj, 5.b

INTERVJU

1. Kakšna je bila šola včasih?

Šola je bila včasih stroga.

2. Kateri je bil vaš najljubši predmet?

Nobenega predmeta nisem marala.

3. Kako je potekal pouk?

Za starejše je potekal od 8. do 12. ure. Učenci do 4. razreda pa od 13. do 16. ure.

4. Kdaj ste hodili in kdaj ste začeli šolo?

V šolo smo hodili dopoldan in popoldan.

5. Kakšni so bili učitelji?

Učitelji so bili strogi.

6. Kako ste si zapolnili snov?

Snov sem si slabo zapolnila.

7. Ali si je kdo upal klepetati?

Ne, ker smo jih dobili s palico.

8. Kako ste delali domačo nalogo?

Domačo nalogo smo delali v zvezke.

9. Kako ste se v šoli počutili?

V šoli sem se počutila srednje.

10. Kaj je naredil učitelj, če ste ga razjezili?

S palico si jih dobil po prstih.

Svit Rudolf in Maruša Trpin, 5. b

INTERVJU Z MOJO BABICO O NJENEM OTROŠTVU

Ime in priimek, naslov in kraj bivanja.

Barica Marentič Požarnik, Vidmarjeva 9, Ljubljana.

Kdaj in kje si se rodila?

Rojena v Ljubljani, 1940. leta.

Koliko otrok je bilo v družini? Kdo je skrbel za dojenčka in manjše otroke?

V družini sva bila dva otroka. Na bratca, ki je bil skoraj 12 let mlajši od mene, sem največkrat kar sama pazila, imeli pa smo nekaj časa tudi gospodinjsko pomočnico.

Kakšno otroštvo si imela? S čim ste se igrali? Kaj ste delali čez dan?

V naši in sosednji hiši na Privozu je stanovalo zelo veliko otrok. Na velikem skupnem dvorišču smo se igrali ristanc, zemljo krast, lovili smo se in skrivali po kletih. Včasih smo uprizarjali tudi razne igre.

Kakšna je bila prehrana? Česa je bilo največ in česa najmanj?

Jedli smo zelenjavo, krompir, testenine, nekaj mesa, tudi doma narejene cmoke, zavitke ...

Kako ste bili oblečeni? Kje ste dobili oblačila?

Večino oblek nam je naredila šivilja iz kupljenega metrskega blaga, včasih pa smo tudi predelali stare obleke, plašče, zlasti med vojno, ko je bilo pomanjkanje. Nosila sem tudi doma pletene oblek'ce in jopice.

Kdo je skrbel za dom in okolico?

Za dom je skrbela mama, tudi teta in pa pomočnica.

Kdaj ste dobili elektriko, telefon, televizijo ...?

Elektrika je bila v našo in sosednje hiše že napeljana, telefona pa ni bilo, tudi televizije ne. To smo si nabavili šele v 60-ih letih.

Opiši dan mame in očeta. Kaj sta delala? Kaj sta bila po poklicu?

Mama (Vera Šlebinger) in oče (Janez Marentič) sta bila inženirja agronomije, spoznala sta se med študijem v Zagrebu. Mama je bila pred 2. svetovno vojno zaposlena nekaj časa v semenarni Sever, nato do mojega rojstva kot ravnateljica gospodinjske šole v Srbiji. Oče, ki mi je zgodaj umrl (1942) je bil večino časa brezposeln zaradi svojega političnega prepričanja in delovanja. Želel si je boljšega življenja za »malega človeka«.

Kaj pa dedek in babica?

Dedek Janko Šlebinger je bil slavist in bibliotekar, gimnazijski profesor in pozneje ravnatelj Narodne in univerzitetne knjižnice v Ljubljani. Z babico Olgo sta se spoznala na Dunaju, v času njegovega študija. Nadomeščal mi je očeta in mi privzgojil ljubezen do knjig.

Opiši stavbo, kjer si živila. Koliko ljudi je tam živelo?

Do svojega 15. leta sem stanovala v 6-stanovanjski hiši na Privozu (na Prulah) v Ljubljani. Hiša je imela skupno dvorišče s soseditjo, v obeh nas je bilo nad 20 otrok. To je bilo veselja ob skupnih igrah! Starši pa so imeli z balkonov dober pregled nad nami.

Se spominjaš kakšnih posebnosti?

Prve čase po letu 1945 so bila vsa glavna živila na karte. Ko si šel kupit moko ali sladkor, so ti odrezali določeno število okenc na karti. Pred mlekarno pa je pisalo, koliko decilitrov mleka je tisti dan bilo moč dobiti za vsakega otroka, staro osebo, bolnika in podobno.

Zanimiv ali smešen dogodek.

Po 2. razredu sem šla v počitniško kolonijo na morje. Tam sem se za silo naučila plavati – vsakemu novemu plavalcu (želeli so jih izkazati čim več) so na »raportu« podarili tablico čokolade. Naslednje leto pa sem se na Blejskem jezeru skoraj utopila, ko sem se prekucnila z otroškega splava. Naučila sem se, da je v sladki vodi težje plavati kot v morski ... Zakaj?

Lev P. Vavken, 6. c

O NAVADAH IN OBIČAJIH LJUDI V PRETEKLOSTI

Govori Mančina babi:

1. maj smo praznovali tako, da so fantje že en mesec prej posekali drevesa, skupaj z dekleti so jih privlekli na bližnji hrib. Iz vej in debel so naredili velik kup. Dan pred 1. majem se je zbrala cela vas, nekateri so prinesli pecivo, meso, pekli so domače zajce, kar nad ognjem so jih vrteli. Zakurili so velik kres in ob ognju so bili celo noč, prepevali so in se zabavali. Naslednji dan pa so na tleči žerjavici spekli še krompir in ga pojedli. (Manca Igličar, 8. c)

Govori Anjina babi:

Žibrše so zelo bogate s pitno vodo. Leta 1855 in tudi kasneje so jo iz čistih žibrških studencev vozili celo v Trst. Župnija Žibrše je nastala konec 16. stoletja. Pred petinšestdesetimi leti so otroci pred poukom napasli ovce, potem so šli v šolo, ki je bila takrat še v Žibršah. Vse otroke je učil en učitelj. Takrat še niso imeli televizije. Otroci so se igrali, delali na kmetiji, k maši v Logatec so hodili peš. Do danes pa so se ohranila tudi nekatera poimenovanja kmetij, na primer Pr' Poženel, Pr' Kramar, U Maln ... ohranjene so tudi nekatere stare hiše, ki so grajene iz kamnja in so stare več kot 200 let. (Anja Kolar, 8. c)

Govori ga. Justina Kogovšek:

V naših časih smo učitelje bolj spoštovali kot danes, nekaterih smo se prav zares bali. Sama sem imela v otroštvu veliko strahov, predvsem sem se bala, da bi spet prišlo do vojne. Včasih so v Grčarevcu k maši hodile cele družine, zdaj jih hodi veliko manj. Prejšnje generacije so bolj skrbele za kulturo, današnje pa nanjo malo pozabljajo. Kmalu pa bodo ugotovili, kako je ta pomembna. (Ajda Šuštar, 8. c)

Govori ga. Jelka Žejn:

Nastopala sem v folklorni skupini na Medvedjem Brdu. Nastopali smo v različnih slovenskih krajih. Veliko ljudi je v našem kraju nabiralo in sušilo zelišča. Največ so nabrali lipovega cvetja, na dan so ga odkupili tudi do 500 kg. Ker je posel zelo cvetel, so krajani ustanovili krožek, kjer so se zbirali mladi in stari. Skupaj so se naučili gojiti različna semena. Na podlagi tega so čez nekaj let začeli s prireditvijo Kmečki praznik, ki ga pripravijo prav vsako leto. (Nadja Treven, 8. c)

V STARIH ČASIH

Ko sem bil star 8 let, so mojega dedka odpeljali vojaki. Nikoli ne bom pozabil njegove toplote in nasmejanega obraza. Vedno ko sem ga videl, me je pozdravil in se mi nasmehnil. Ko pa je odšel, se mi ni, saj ga nikjer ni bil. Verjetno tudi njemu ni bilo všeč, ampak ni imel izbire.

Pričelo se je drugačno življenje, manj veselo in zabavno. Pri domači hiši smo imeli kmetijo. Z bratoma smo vedno morali pomagati pri opravilih. Nekega dne smo z očetom in dvema konjema z vozom šli kosit travo. Bila je velika površina. Ne le za en dan košnje, temveč vsaj za tri dni. Odpravili smo se že v zgodnjih jutranjih urah. Nisem prepričan, koliko je bila, vendar zagotovo smo odrinili pred šesto uro zjutraj. Preden smo prišli na kraj, je minilo vsaj pol ure. Pripravili smo se na košnjo, nabrusili kose, pa se še ni zdanilo. Trava je bila mokra. Ko je cerkev zvonila k sedmi uri, smo začeli. Komaj smo jo slišali. Pred nami so bili hribi in doline. Po treh dolgih urah smo pokosili šele eno majhno dolino. Zato smo se malo odpočili.

Ko je ura odbila dvanajst, nam je mama prinesla kosila. Pripravila ga je pod smreko. Po jedi smo počivali, da bi huda vročina minila. Nato pa smo do večera pokosili še eno dolino. Prvi dan košnje smo pokosili težje dele, naslednje dni pa smo pokosili še ostalo. Do konca tedna smo seno že pospravili pod streho.

Nato pa sem se odpravil do svojega prijatelja, ki je živel v Hrušici. Ko sem hodil, sem v daljavi zagledal velikega moža v več temnih barvah. Hodil mi je vedno bližje in ko mi je prišel blizu, sem ugotovil, da je vojak. Ko sva se predstavila drug drugemu, je stekla beseda. Vprašal sem ga, če pozna mojega dedka. Odgovoril mi je, da ga pozna. Pravi, da prihaja za njim in da se je vojna končala. Živih pa je ostalo le še okoli 2000 ljudi. Na začetku pa jih je bilo 10212. Kmalu je prišla skupina vojakov, med katerimi je bil moj dedek. Kmalu sem ga videl in stekel do njega, kot zmeraj se mi je nasmehnil in me pozdravil. Rekel je, da je vojne konec in da lahko odide domov. Odpravil sva se proti domu in ko sva prišla, smo si pripravili večerjo. Kot po starem –smo srečno živeli naprej! (Ludvik Čuk, 6.a)

ŽIVLJENJE NEKOČ IN DANES

K nam je prišla na obisk babica. Z bratranci in sestričnimi se posedemo okoli nje. Babica začne pripovedovati:

»Ko sem bila vaših let, ni bilo telefonov in računalnikov. Še televizijo so imeli samo pomembni ljudje in ta je bila črno-bela. Otroci smo se najraje igrali »ti loviš« ali pa »slepe miši«. Tudi izštevanke smo imeli radi, še posebej:

Ebule febule kluč,
fibule fabule muc,
ebule bebule struc,
figel fagel nuc.

Ko je bilo deževno, se je v kmečkih izbah dalo krasno igrati »poišči stvar«. Ker je bilo mračno in polno ropotije, določene stvari z zavezanimi očmi ni bilo lahko najti. Na pomlad, ko se je sneg talil in je voda iz žleba na veliko tekla dol, smo pod curek nastavili mlinček in peli o mlinarju.

Delo na kmetiji se je zelo nanašalo na ljudski koledar, npr. Sveta Marjeta obeta, da bo rž požeta in pšenica načeta ali Če na Lenarta dan sonce sije, še vsi lenuhi steljo dobijo.

Sila je bil tudi vaški cajnar z Bele. Z njim se je dalo barantati za ceno. Včasih smo se mu smejali, saj je namesto lepo rekel »lepu«, namesto repa pa »rajpa«, a je bil vseeno dober.

Tudi vaške čveke, kot smo jim rekli otroci, so bile prijazne, toda znale so povedati tudi kaj, kar ni bilo za otroška ušesa, zato je mati rekla: »Otroci, zdaj pa ven.« Ker nisem ničesar slišala, vam ne morem ničesar povedati.

Vaške plevce so delili na pridne in čvekave, saj so med pletjem obrale vse neveste od blizu in daleč. Njiva je bila predolga in plevela preveč. Ko so prišle do konca, je na začetku njive plevel spet zelenel.

Ko je berač (ki jih je bilo v vasi vedno več, saj so delovna mesta nadomestili roboti) prosil za prenočišče, so mu kmetje odredili senik. Sveče so mu prepovedali uporabljati. Zgodilo se je, da je berač pozabil ugasniti plamen, pa je bušnil v zrak rdeči petelin. Veliko beračev je pozimi zmrznilo. Hudo jih je bilo gledati. Ko je umrl berač, so ga pokopali na poseben del pokopališča. Tam je ležal brez sveč in rož. Ko je umrl, je brenkalo bim-bam, tu nič- tam nič.

Ko pa je umrl bogatin, je odzvanjalo: bim bam, tu tolar - tam tolar.

Vas se je začela spreminjati, dekleta so si odstrigla kite in oblekle hlače. Samo stare matere so vztrajale pri avbah. V vas so prišle tovarne, ki so jim ljudje pravili fabrike, delavcem pa »ta fabrški«. Nič več ni bilo kot včasih, fantje so dekleta vabili v kino in tudi televizije se je dobilo že barvne.«(

Tu je babica obmolknila, mi pa smo se zamislili, kako veliko se je spremenilo v 60 letih. (Hana Bajc, 6.a)

BABICA MI JE POVEDALA

Moja babica se še iz časa, ko je bila še učenka na Ljudski šoli v Gorenjem Logatcu, najbolj spominja petega razreda.

V Ljudski šoli so bili samo štirje razredi. Ko je končala četrtega, je morala v petega hoditi peš v Dolenji Logatec. To naj bi bila zabava in pol. In sicer zaradi prijateljev, s katerimi je hodila: skupaj so se smejali in se zabavali! Še posebej pozimi, ko so se na Lokvi s torbami drsali po ledu, se metali in prekucavali v sneg, ob tem pa še smejali. Zaradi tega pa so skoraj vsakič zamudili pouk. To so ugotovili tudi učitelji in jim zaradi tega prve ure zmeraj dajali lahke predmete, kot so bili na primer petje, šport, likovna umetnost.

V današnjem času imajo bolj oddaljeni učenci od šole organiziran prevoz v šolo in iz nje. Si predstavljate, da bi morali vsak dan peš v šolo v Dolenji Logatec? Jaz si ne. Imam namreč to srečo, da sem le nekaj minut oddaljena od šole. (Lara Mihevc, 7.C)

TOMAŽINOV MLIN

Nekega sončnega dne je v prekrasno Hotedršico pripeljala lepa kočija. V tej kočiji se je pripeljal eden in edini dunajski cesar. Ogledoval si je okolico, a nihče ni vedel, zakaj. Ko je pogledal že skoraj vse, je prišel do velike kmetije. Tam so ga prijazno povabili na čaj. Vstopil je in videl mater ter tri otroke. Cesar je vprašal po očetu in mati mu je odgovorila, da je trenutno v službi in da je je kovač. To je cesarja spravilo v razmišljanje. Po nekaj sekundah je vprašal: »Kdaj se vrne?« Rekli so mu, da pride kmalu. Rekel je, da bo počakal. Po desetih minutah pogovora so se odprla vrata in notri je vstopil oče, ki se je silno začudil obiska. Cesar je brž rekel, če ga lahko nekaj prosi. Oče se je začudil. Cesar ga je prosil, če lahko naredi ostro sulico in veličastno žezlo. Oče je sprejel naročilo, to je cesarja razveselilo in je z nasmeškom zapustil sobo. Oče je takoj prijel za delo. Ko je naslednji dan prišel cesar, je bilo že vse nared. Cesar je bil tega vesel. Ko je šel preizkusit sulico, je z njo presekal drevo z enim zamahom. Ko pa je preizkusil žezlo in ga je dvignil, so se vsi klanjali pred njim. V zahvalo je dal očetu 10.000 zlatnikov. S tem denarjem je obnovil star mlin, in od takrat še zdaj stoji mlin, ki se imenuje TOMAŽINOV MLIN. (Aljaž Zelenc, 7. c)

NEKOČ

Kaj počeli so nekoč?

K vsem prišli so na pomoč.

Vsem pomagali pri hiši,
na koncu igrali slepe miši.

Čeprav v revščini so živeli,
velikokrat so kaj zapeli.

Grabili so seno,
življenje jim je bilo krasno.

Za konec pa jim doma
je pravljico povedala mama.
Nič prepira več ne zganjajo,
saj sladke sanje sanjajo.

Rebeka Nagode, 7.a

KULTURNA DEDIŠČINA LOGATCA

ŽVRGOLAČ
OŠ Tabor Logatec

4.B IN KULTURNA DEDIŠČINA LOGATCA

Nik: Kako ste pričeli sprehod po Logatcu?

Ažbe: Ob osmih zjutraj smo se dobili pred šolo. Tam so nas čakale učiteljice, potem smo dobili malico in odšli.

Nik: Po kateri poti ste šli?

Ažbe: Najprej smo hodili po Režiški cesti, nato po Tržaški cesti po pločniku.

Nik: Kaj ste si najprej ogledali?

Ažbe: Najprej smo si ogledali kozolec in tri cerkve v Gornjem Logatcu.

Nik: Katero staro hišo ste si ogledali ob Tržaški cesti?

Ažbe: Ob Tržaški cesti smo si ogledali furmansko postojanko – Mihovo domačijo na Kalcah.

Nik: Ali je v Gorenjem Logatcu tudi kakšna stara šola?

Ažbe: Ja, ogledali smo si staro Ljudsko šolo, ki stoji blizu naše.

Nik: Kaj ste se novega naučili o kulturni dediščini?

Ažbe: Da kulturna dediščina niso samo predmeti, lahko so tudi stavbe. In to, da vsaka stavba še ni kulturna dediščina.

Nik Albreht, Ažbe Pavunc, 4. B

Sprehod po Logatcu

Sprehod po Logatcu je dolg ali kratek?

a pri Sekirici nam nikoli dolgčas ni.

Ne vem, zato si pa sam poglej in ga imej.

Pri Ljudski šoli učimo se vse dni

in pri dinozavrovi stopinji čudimo se mi.

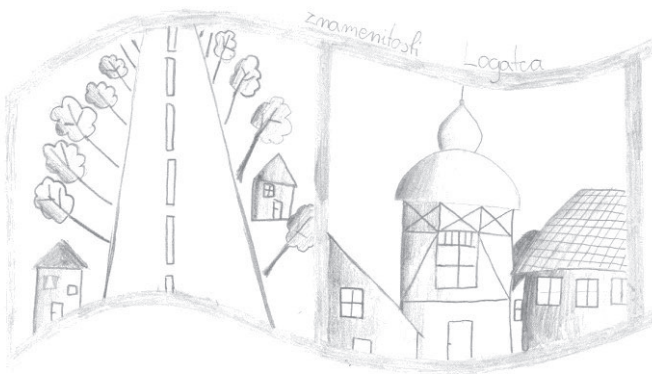
Najprej grem do Napoleonovega
drevoreda,

Avč! Padla sva na tla,

a pri Tolazzijevi štirni rano splakneva.

kjer vozimo se vsi,

Alina Brina Prosen, 5.a

HOTEDRŠICA

Hotedršica je majhna vas, ki je lepa in polna veselja. V Hotedršici je težko, da bi ti bilo dolgčas. Vedno je nekaj za početi. Lahko hodiš po polju, se družiš ali pa greš kolesarit. Sploh ne več, kaj ji manjka, saj imaš trgovino, knjižnico, cerkev, kmetije in gostilno. Rad hodim, tečem, kdaj pa kdaj grem tudi s starši. Če si turist, si lahko ogledaš: Črno kuhinjo, pokopališče. Če ti je dolgčas, greš lahko v gostilno Turk na sladoled.

Jan Terpin Klavžar, 5. a

SPREHOD PO LOGATCU

Z mamo sva šli v soboto dopoldan na sprehod po Logatcu. Od doma sva odšli do Sekirice in se sprehajali ob potoku Logaščica. Hodili sva do Grajskega parka in si ogledali grad. Vrnili sva se po isti poti in šli do Tolazijeve tirne. To je zanimiv vodnjak, pri katerem je cerkev, ki sva si jo tudi ogledali. Mami me vpraša: »Kam bi šla popoldan?« Jaz sem ji odgovorila: »Greva si ogledat Napoleonov drevored.« In res sva šli. Tokrat je z nama šla tudi moja mlajša sestra. Ko pridemo do točke, kjer smo si lahko ogledali Napoleonov drevored. Takrat sestra vpraša: »Mami, zakaj so zgradili ta drevored?« Mamica je odgovorila: »Ta drevored so zgradili v čast Napoleonu, ki se je vozil skozi Logatec.« V drevoredu je veliko lip, ki so postavljene na levi in desni strani ceste. Ko se vračamo domov, si ogledamo še cerkev svetega Nikolaja v Dolnjem Logatcu, pred katero stoji kip sv. Nikolaja. Ta v rokah drži knjigo. Ko se vrnemo domov, se o sprehodu še dolgo pogovarjamo.

Lučka Kmet, 5. a

ŠOLA JE ...

(skupna pesem 6.a)

Šola je nora kot gora,

saj je zelo gola.

Šola je nje nje nje,

šola je zmeda,

šola je klovnska zmeda.

Šola je beda,

šola je tu tu tu tu tu tu.

Šola je katamučilnica.

Šola je bednica,

šola je beda bedna beda.

Šola je mučiteljica.

Šola je najstarejša mučna naprava.

Šola je sveta groza.

Šola je pametna,

šola je la la la.

Šola je izmišljena pamet.

Šola je bučenska.

Šola je uči-ali-ne.

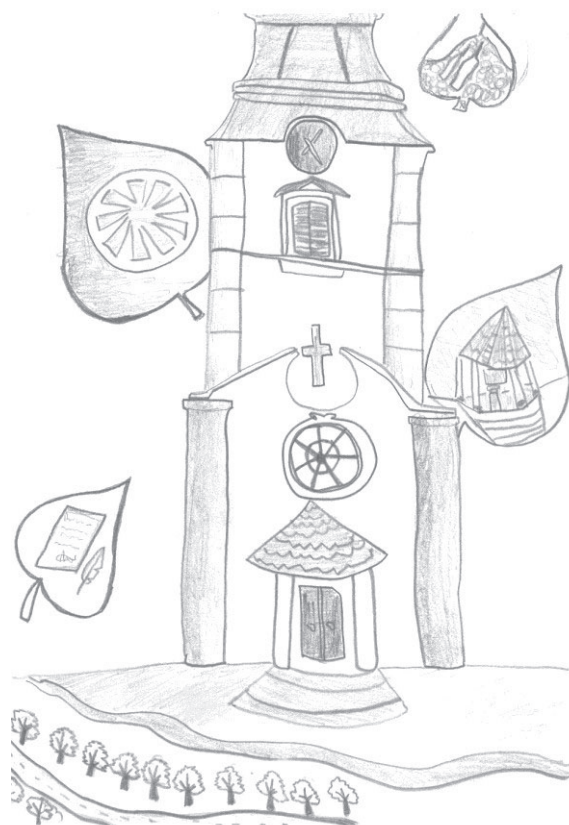
DOMOV

Domov hitim, domov bežim,
v tujih krajih se poslovim.
Ker v Slovenijo mojo me vleče,
tja, kjer bistra voda teče.

Najprej z ladjo do Pirana,
kjer je voda grenka, slana.
Potlej s štrikom v gore grem
in kislo mleko tam pojem.

V Ljubljani gnete se ljudi,
v Žalah Cankar se smeji.
Po Prekmurju Mura teče,
Goričko pa smeje se od sreče.

Tinka Hladnik, 6.b

RAZISKOVALI SMO KULTURNO DEDIŠČINO LOGATCA Z OKOLICO

Učenci 8. razredov so izvedli intervjuje s krajanji naše občine in ti so jim povedali veliko zanimivih zgodb iz preteklosti. Za vas smo izbrali nekaj zanimivosti:

O ZGODOVII SKAKALNICE POD SEKIRICO

Govori g. Jože Nagode:

Začetki skakalnice segajo v leto 1950. Zgradila jo je ekipa pod vodstvom Zorana Mraka, velika je bila 25 metrov. Takratni navdušenci smučarskih skokov so ustanovili društvo TVD Partizan, ki se je kasneje preimenovalo v Skakalni klub Logatec. Kasneje jim je uspelo zgraditi še 15, 30 in 50-metrsko skakalnico. Leta 1975 pa so manjši skakalnici prekrili s plastično maso in zagotovili vadbo skokov skozi vse leto. Klub je imel medletni 1982 in 1992 manjšo krizo, a je kasneje znova oživel. Leta 2000 so skakalnico prenovili in jo opremili s sodobnejšo tehnologijo. Klub zelo uspešno deluje tudi danes. (Laura Nagode, 8. a)

O NAPOLEONOVEM DREVOREDU

Govori ga. Darinka Pišljar:

Po ustnem izročilu naj bi ga zasadili okoli leta 1810, in sicer v spomin na poroko med Napoleonom in hčerko avstrijskega cesarja, Marijo Luizo. Ta lipov drevored je eden najdaljših in najbolj znanih obcestnih drevoredov v Sloveniji. Zelo mi je žal, da je lipe žled tako močno uničil. Verjamem, da bodo na novo zasajena drevesa ponovno zrasla v mogočne, visoke lipe. (Sara Pavlin, 8. c)

O PRAZNOVANJU BOŽIČA

Govori Emina babica:

Nikoli nisem dobila darila za božič, saj ga tudi nisem pričakovala. Moje najlepše darilo je bil čas, ki smo ga podarili drug drugemu. Igrali smo se družabne igre, stari starši so pa nam pripovedovali zgodbe iz njihovega otroštva. Pogosto smo brali tudi božične zgodbe iz knjig. Imeli smo božično drevo vsako leto, saj ga je oče prinesel iz gozda, zato nam ga ni bilo potrebno kupiti. Postavil ga je na podstavek, mi otroci pa smo ga skupaj okrasili z živo pisanimi balončki. Luči, ki pa jih danes dodamo, pa še nismo poznali. Moj najlepši spomin na božič je pričakovanje polnočnice, ko smo se po škripajočem se snegu in mrazu z bakljami peš odpravili k polnočnici v sosednjo vas. (Ema Strle, 8. a)

Govori g. Marko Krišnik:

Ponavadi postavimo božično drevo. Z mojim očetom greva v naš gozd in poiščeva primerno smrekico, jo posekava in doma jo skupaj okrasimo. Jaz ne maram okraskov iz trgovin, ki se svetijo in bleščijo, saj se mi zdijo preveč kičasti. Zato vsak leto spečemo piškote in jih okrasimo, potem pa jih obesimo na smrekico. Tudi moji sorodniki nas prosijo, naj tudi zanje posekamo smrekice. Po navadi sorodnikom podarimo voščilnice in sladkarije ali kakšno pijačo. Moji ženi naredim kakšen lep šopek. Hčerkama pa ne povem, da sem jaz kupil darilo, ker verjameta v Božička. Lani sem jima podaril majhnega kužka. (Jakob Šimenc, 8. a)

Govori Dorianov dedek:

V času moje mladosti po 2. svetovni vojni so bile družine zelo revne, glavni praznični obrok je bilo kosilo na božični dan. V naši družini pa smo imeli navado, da smo vsi člani družine po vrnitvi s polnočnice dobili celo meseno klobaso in to je bil tudi edini trenutek v letu, ko smo otroci jedli meseno klobaso. Zelo radi pa smo delali jaslice. Že jeseni smo v gozdu nabrali mah, figurice pa smo sami izdelali iz papirja in kartona. Pobarvali smo jih, pripeli na zobotrebce in zapičili v mah. (Dorian Dolšak, 8. a)

Govori Aljažev dedek:

Težko sem čakal praznike kot so božič in velika noč. Za božič smo v kovinskem vedru kurili butarico od velike noči in je cela hiša lepo dišala več dni. Vedro je nosil po hiši in okoli nje na sveti večer moj oče in to je bila samo njegova naloga. Otroci smo imeli druge zadolžitve, eden je nosil petrolejko, drugi križ, tretji blagoslovljeno vodo ... Mama je spekla poprtnjak, poseben kruh, ki je moral vse tri večere od božiča do treh kraljev stati na mizi, potem smo ga nekaj dobili ljudje, nekaj pa živali. Včasih je padlo veliko snega, da smo komaj prišli iz hiše. Takrat se mi je zdelo dobro, da nam ni bilo treba iti v šolo. V dolgih zimah smo pomagali očetu delati lesene škafe, nosili drva v hišo, pazili, da peč ni ugasnila. Danes si težko predstavljamo takšno življenje. (Aljaž Terpin Klavžar, 8. a)

SLOVENIJA NAŠA DOMOVINA

ŽVRGOLAČ
OŠ Tabor Logatec

Devetošolci so zapisali verze, v katerih izražajo svoje želje domovini, Slovincem, sošolcem, prijateljem in družini:

ZDRAVLJICA

Naj Slovenija, naša domovina in Slovenci v miru živijo, naj bodo vojne končane vse, zbudita naj sreča in sprava se. V veselju je lepo živeti, ko človeka nima kaj skrbeti. S svojimi prijatelji se družimo in vesele pesmi pojemo ves čas, kolikor nas je volja in na ves glas.

(Teja Mišič, 9. b)

Naj živi narod naš, ki skozi stoletja se ni zbal ne sovražnika niti turških straž. Naj žive vsi ljudje, potomci naših prednikov, ki so borili se, nam pomagali, da smo zbrat'li se. Naj žive vsi ljudje, ki imajo dobro dušo in srce. (Gašper Kokalj, 9. a)

Vsi zdaj čaše v roke primimo, na našo domovino nazdravimo. Mladenke, ne bodite potrte, saj okoli nas so čudovite vode, gore in trte. Družini svoji zdravja zaželimo, domovino našo lepo ohranimo, da našim naslednikom še lepšo podarimo. (Brina Koren, 9. a)

Prijatelj, vsak dan znova je zate nova priložnost, da pokažeš svojo zmožnost. Čisto svežo in novo in prav zagotovo, samo tvojo. Imaš jo prav vsak dan, zato ne meči je stran. (Pia Marija Strle, 9. a)

Vsak dan se novo okno odpre, pogled v daljave, na slovenske gore. Travniki, lipe, mogočne in stare, pogled ti krasijo vsak dan, zato ne izpusti nobene možnosti, da pogledaš v nov dan. (Mika Umer Windschnurer, 9. b)

Žive naj vsi devetarji, ki šolsko leto uspešno končali radi bi. Da ocene bodo takšne, da se bomo na željene srednje šole lahko vpisali vsi. Če bomo delali dovolj, se za našo prihodnost ni treba bati sploh. (Jernej Grbec, 9. b)

ZDRAVLJICA

Slovenci moji dragi,

naj narod naš dolgo še živi

brez preprirov in zamer.

Bog daj,

da svet k pameti pride,

da vsi preklopili na elektriko bi.

Da svet naš onesnažen ne bo

za prihodnje rodove.

Bog daj pa tudi za Slovane,

spoštovali bi nas, Slovence,

in da dobre odnose z vsemi

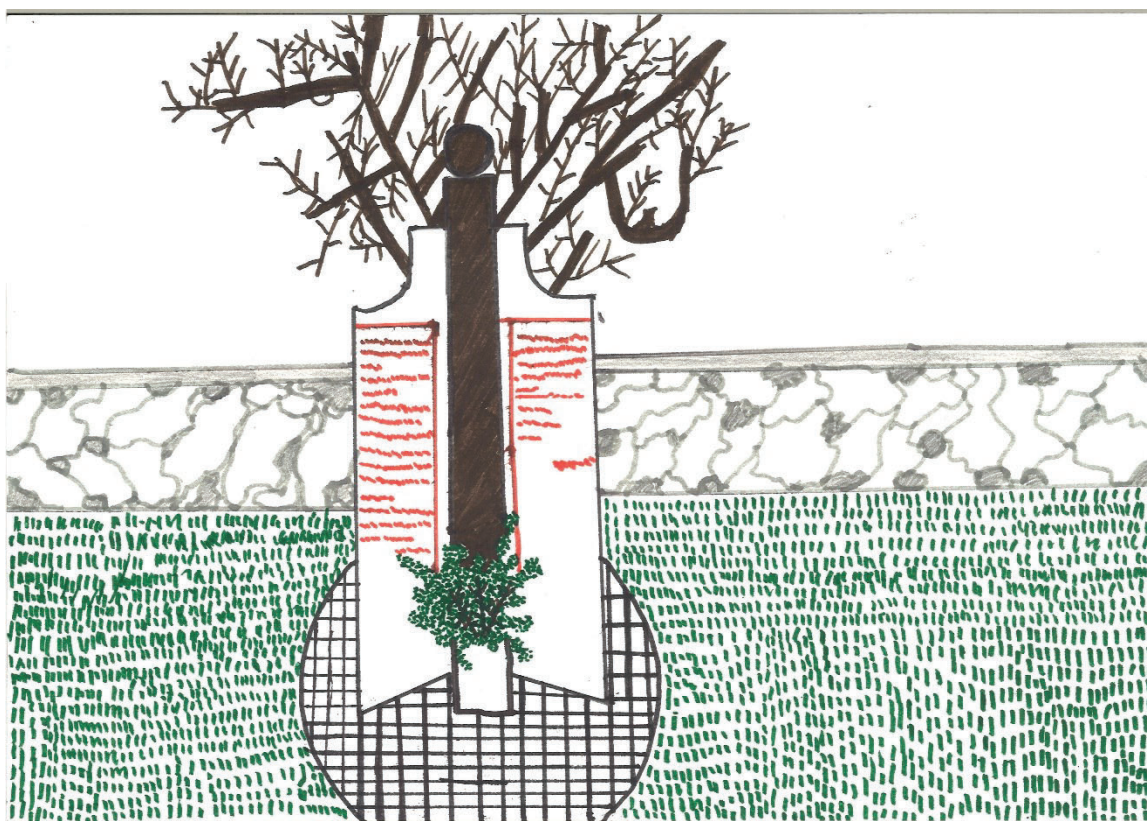
dolgo bi imeli.

Anže Podobnik, Jurij Benjamin Rožanec,
Timotej Grginič, 9. a

IZLET PO LOGATCU

Komaj čakam, da me obišče prijateljica, saj ji bom pokazala vse mogoče znamenitosti, ki so v Logatcu. Iskat jo bom odšla na železniško postajo. Upam, da ji bo všeč moj program.

Iskat jo grem okoli enajste ure zjutraj. Najprej si greva ogledat grad in njegovo okolico. Peš bova odkorakali do picerije Bolero. Okrepčali se bova s tunino pico in jabolčno cedevito. Z Logaškim avtobusom se bova odpeljali do Narodnega doma. Tam si bova ogledali baletno predstavo Labodje jezero. Lahko si ogledava še knjižnico. Peš se bova sprehodili do župnijske cerkve sv. Nikolaja. Čez Blekovske gmajne se bova odpravili proti današnjemu cilju, a po poti se morava nujno ustaviti pri meni doma, na čaju in piškotih. Pri gradu je lep kamp, kjer bova prespali v šotoru. Naslednje jutro bova zajtrk pojedli v baru pri kampu. Potem si bova odšli pogledat dvojni kozolec (toplar). Žejna dolina je tudi zelo zanimiva, zato si jo bova tudi ogledali. Raziskovali jo bova in se tam igrali. Čas bo, da odideva na kosilo, na kmetijo na Ravniku. Popoldne se bova šli še kopat v Zapolje. Naslednjo noč bova prespali pri meni doma. Zjutraj bo zajtrk in potem si greva z avtom ogledat še ostale cerkve, cerkvico na Taboru, župnijsko cerkev v Gorenjem Logatcu in cerkvico na Čevici. Tako naju bo pot pripeljala še do zadnje zanimivosti, to je Napoleonov drevored. Sprehajali se bova ob robu in gledali drevesa. Pa tudi pazili na promet! Potem bova šli k meni domov na večerjo in spat. Naslednje jutro bova šli v restavracijo Pr'Krištof na zajtrk, kjer bova tudi počakali na vlak. In tam se bova poslovili. (Lena Bajc, 4. b)

OGLED SLOVENIJE S PRIJATELJICO IZ TUJINE

Prijateljica Ines prileti iz Francije z letalom na letališče Jožeta Pučnika na Brniku. Skupaj si ogledava letališče in pokličeva taksi službo, ki naju odpelje na Bled.

Ustaviva se na Blejski kremni rezini in popijeva sok. Z voznikom pletne se dogovoriva za vožnjo do Blejskega otoka. Sprehodiva se po otoku in pozvoniva za srečo.

Na Bledu najameva kolesa in odkolesariva na Pokljuko. Prekolesariva naravni park Pokljuka. V hotelu Jelka na Pokljuki pojeva kosilo ter odkolesariva nazaj na Bled.

S taksijem se odpeljeva do Ljubljane. Sprehodiva se po Ljubljani in se z vzpenjačo odpeljeva na Ljubljanski grad. Odideva še na Nebotičnik, večerjo pojeva ob Ljubljani.

Potem pa z vlakom do Postojne. Prenočiva v hotelu Jama. Ko se zbudiva, odideva na zajtrk v hotel. Peš greva na ogled Postojnske jame.

Po ogledu odideva na avtobus in do Lipice, kjer si ogledava kobilarno ter odideva na kosilo v kobilarno. Iz Lipice do Sežane se odpeljeva z avtobusom. Potem pa na vlak do Kopra in na ogled Luke Koper. Nato se z avtobusom odpeljeva do železniške postaje in z vlakom iz Kopra do Ljubljane. Iz Ljubljane pa z GO OPTI do Brnika, kjer se posloviva.

Vodič po Sloveniji: Zara Mesec, 4. b

POT PO SLOVENIJI

Komaj sem čakala, da me obišče prijatelj Mark iz Nemčije. Tega dne se spominjam kot, da se je zgodilo včeraj. Dopoldne okrog 11. ure zjutraj sem ga šla iskat z mojim avtom na letališče Jožeta Pučnika Ljubljana. Prtljago sva dala v prtljažnik, se odpravila na kosilo v gostilno pri letališču. Ko sva pojedla kosilo približno ob 12. uri, sva se z avtom odpravila na Bled. Tam sva si ogledala Blejsko jezero in poskusila Blejske kremšnite.

Z Bleda (ob 14. 00) sva se odpravila v Vrbo na Gorenjskem, si ogledala Prešernovo rojstvo hišo, saj jo ne en, ne drugi še nisva videla. Povedala sem mu, da se je tukaj rodil slovenski pesnik France Prešeren. Rodil se je leta 1800 in umrl leta 1849. France Prešeren je napisal tudi pesem Zdravljica katera je sedma kitica slovenska himna. Bližal se je večer (ob 17. 15), zato sva se odpeljala v Kranjsko Goro in si namočila noge v jezeru Jasna. Jezero Jasna je ime dveh med seboj povezanih umetnih jezer, ki se nahajata v bližini Kranjske gore ob cesti na prelaz Vršič. Ko sva si obrisala noge se namestila v avto je bila ura 18. 00.

Vidiš obraz v skali? To je podoba Ajdovske deklice v severni steni gore Prisojnik. Kot pripoveduje legenda, je ta deklica v starih časih vodila popotnike čez nevaren prelaz Vršič. Bila je tudi sojenica in je obiskovala mlade matere ter novorojenčkom napovedovala in prerokovala usodo. Nekoč je nekemu fantku prerokovala, da bo ubil zlatoroga. Ko so za to prerokbo slišale njene sestre, so se razjezile in jo spremenile v skalo. Ko sva se spustila v Trento sva prespala v apartmajih Nataša. Seveda sem morala že prej rezervirati. Apartma je bil čudovit in hladilnik je bil poln dobrot, tudi lokacija je bila čudovita. Tja sva prišla približno

ob 18. 30. Ko sva zjutraj pojedla zajtrk in se spravila v moj avto sva se odpravila v Tolmin, kjer sva si ogledala Tolminska korita. Tolminska korita je skupno ime za korita Tolminske in Zadlaščice, ki so ena najveličastnejših naravnih znamenitosti na Tolminskem. Tolminska korita so najnižja in verjetna najlepša vstopna točka v Triglavski narodni park. Krožna pot nas vodi skozi divja korita Tolminske in Zadlaščice, ki se med seboj zlijeta v edino sotočje v koritih na ozemlju Slovenije. Tolminska korita so bila prekrasna.

Nato še predzadnja postaja Postojna in Postojnska jama. Mark še nikoli ni videl take živali kot je človeška ribica ali drugače rečeno močeril. Po ogledu je bila ura 14. 00.

Zadnja postaja je Stara Ljubljana in Tromostovje. Tromostovje (1929-32) povezuje Prešernov trg s Staro Ljubljano. Na mestu današnjega Tromostovja je stal leseni Špitalski most. Leta 1842 je leseni most nadomestil most iz rezanega kamna. Uradno se je takrat imenoval Frančev most. Proti toku Ljubljanice nosi most latinski napis: » Nadvojvodu Francu Karlu 1842. Mesto«. Pred drugo svetovno vojno sta bila po Plečnikovem načrtu postavljena še mostova za pešce. Od takrat se mostovi imenujejo TROMOSTOVJE. Ob 18. 30 sva se odpeljala na letališče Jožeta Pučnika. Poslovila sva se. Dogovorila sva se, da ga naslednje poletje obiščem jaz.

IZLET PO SLOVENIJI

Najprej se bova odpravila z vlakom do obale. Nato se bova najedli v Kopru v McDonaldu. Pot bova nadaljevali v Piran z avtobusom. Piran je majhno obalno mesto, polno starih hiš, ki je znana po Tartinijevem trgu. Z avtobusom se bova odpeljali v Lipico, kjer si bova ogledala konje. Tam bova pojedli tudi kosilo in se pozno popolno z avtobusom ustavila v Postojni. Obiskala bova še Postojnsko jamo. V hotelu Kras bova prespala in se malo pogovarjala. Zgodaj zjutraj se bova z vlakom odpravila na Bled in tam občudovala lepote Blejskega jezera. Tam se bova najedla kremšnit in se z avtobusom odpravila v Planico, kjer si bova ogledala skakalnice. Avtobus naju bo peljal v Ljubljano, kjer si bova sprehodila po mestu in se pozno zvečer z avtobusom vrnila v Logatec. (Lori Slabe, 4. b)

DVODNEVNI IZLET

Ljubljana – Škofja Loka – Jesenice – Bled – Bohinj – Tolmin

1. dan: Ljubljana – Škofja Loka – Jesenice

Odhod: 6:30 železniška postaja Logatec – vlak Logatec – Ljubljana. Prihod v Ljubljano bo ob 7: 12. Nato se bomo z avtobusom številka 6 odpeljali do centra mesta. Ogledali si bomo Ljubljanski grad z vzpenjačo. Ob 10:00 sledi spust nazaj v center mesta, kjer si bomo ogledali še Zmajski most in Prešernov trg. Nato bomo odšli nazaj z avtobusom do železniške postaje. Vlak do Škofje Loke bo odpeljal ob 12:33. Prihod v Škofjo Loko bo ob 12:56. Nato se bomo okrepčali v gostilni Das ist Valter, ki je poleg železniške postaje Škofja Loka. Ob 14:00 si bomo ogledali Škofjeloški grad. Potem gremo nazaj na železniško postajo v smeri Jesenic ob 15:44. Prihod na Jesenice bo ob 16:24. Ob 17:00 si bomo ogledali železarski muzej. Po ogledu muzeja bomo odšli v Aparthotel Kazina, kjer se prvi dan zaključimo z večerjo.

2. dan: Bled – Bohinj – Tolmin

Po zajtrku bomo odšli peš do železniške postaje Jesenice, kjer se bomo ob 8:14 z avtobusom odpeljali do Bleda. Prihod na Bled bo ob 7:37. Sledi sprehod okoli Blejskega jezera. Nato pa se bomo z avtobusom odpeljali v smeri Bohinja ob 10:20. predviden prihod v Bohinj bo ob 10:57. Ogledali si bomo pokopališče iz prve svetovne vojne. Po ogledu bomo s taksijem odšli na pico v picerijo pri Martini. Sledi sprehod do Tolminskih korit. Potem gremo na pijačo. Odhod v Logatec bo z avtobusom ob 18:55. Prihod v Logatec bo ob 20:35, kjer vas bodo na avtobusni postaji pri Krpanu, pričakali starši. (Nejc Cikač, 4. b)

Obisk prijatelja z Dunaja

Bil je petek popoldan. Zelo sem se že veselil obiska mojega prijatelja z Dunaja. V soboto, 8. 2. 2020 sva bila dogovorjena, da se dobiva na železniški postaji v Ljubljani. Prijatelj je prišel z Dunaja z vlakom. Mene so do Ljubljane z avtom pripeljali starši. Razveselila sva se drug drugega. Peš sva se odpravila do Plečnikove Ljubljane, si ogledala Tromostovje, Zmajski most, saj je zmaj simbol Ljubljane, ki ponosno kraljuje v mestnem grbu. Sprehodila sva se do Prešernovega trga in si tam ogledala spomenik Franceta Prešerna ter Frančiškansko cerkev. Hodila sva mimo Mestne hiše do vzpenjače, kjer sva se povzpela do Ljubljanskega gradu. Po ogledu sva si privoščila še vožnjo z ladjico po Ljubljanici. Peš sva odšla v Trnovo mimo Trnovske cerkve do gostilne Pod Vrbo. Tam sva pojedla kosilo sestavljeno iz tradicionalnih slovenskih jedi. Vrnila sva se peš do glavne avtobusne postaje v Ljubljani. Tam sva stopila na avtobus, ki je vozil po redni avtobusni liniji do Vrbe na Gorenjskem, kjer sva si ogledala Prešernovo rojstno hišo. Od tam sva se s taksijem zapeljala do Bleda na Blejski grad in si ogledala nočno panoramo Bleda. Prenočila sva v hotelu Sava Hotels & Resorts. Tam sva povečerjala, se po napornem dnevu sprostila v bazenih hotel ter se nato odpravila spat. Zjutraj sva pozajtrkovala in si s pletnjo po Blejskem jezeru ogledala otok na jezeru. Po ogledu sva pot nadaljevala z avtobusom do Bohinja. Ogledala sva si preko sedemsto let staro cerkev svetega Janeza Krstnika in največje naravno jezero v Sloveniji, Bohinjsko jezero. V tem delu sem mu pokazal tudi znamenite kozolce toplarje, ki so ena najznačilnejših stavbnih zanimivosti v Bohinju. Kosilo sva si privoščila v gostilni Bohinj pr Mihovc. Avtobus naju je iz Bohinja zapeljal v Staro Fužino, ki je tipična alpska vas v Triglavskem narodnem parku. Z veseljem sva si ogledala Planšarski muzej in še vedno delujočo Andrejčovo žago in mlin. Že kar malo utrujena sva se z avtobusom vrnila do Bohinja ter Gorenjsko zapustila z vlakom in se vrnila v Ljubljano. Skupaj sva pojedla hamburger, se poslovila in si obljubila, da se kmalu spet srečava ter raziščeva še kakšen del Slovenije. Z lepimi spomini sem zvečer utrujeno zaspal v avtu na poti domov. (Jan Buh, 4. b)

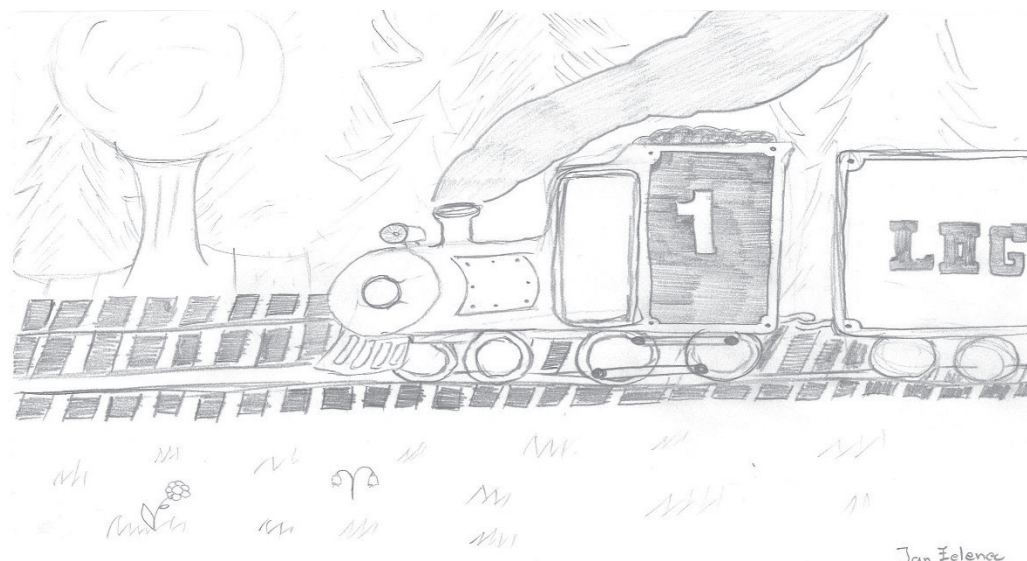
Potep s prijateljem

S prijateljem Kajem greva po Logatcu. Dobiva se na Kalcah. S Kalc bova kolesarila v Logatec. Pokazala mu bom Grajski park, Ljudsko šolo in kozolec toplar. S kolesi bova šla proti Žibršam. Tam bova ob cesti videla izvire s pitno vodo in se odžejala. Eden izmed izvirov je tudi Kraljevski izvir. Šla bova po poti naprej in prečkala most. Nato naju bo ati čakal malo za mostom in naju odpeljal domov. Doma bova prespala in se najedla. Zjutraj bova imela taksi

ob 9. uri. Odšla bova v gostilno Tavžent roža, kjer se bova najedla. Nato se bova s kolesi spustila nazaj v dolino. Čez pol ure bova prišla domov, vmes bova pila vodo, ki sva si jo natočila pri Kraljevem izviru. (Julija Zala Herceg, 4. b)

Potujem s prijateljem

S prijateljem sva se dobila v Logatcu. Z avtobusom sva se peljala v Ljubljano. Šla sva v Tivoli. V Tivoliju sva pojedla palačinke. Ko sva se najedla, sva odhitela na vlak in na Ptuj. Kupila sva se kurentove maske. Prenočila sva v termah Ptuj in se tam kopala. Naslednji dan sva šla v Ljubljano na grad. Na koncu dneva pa sva pohitela v Logatec v grad Vitez na sladoled. (Tian Cof, 4. b)

Izlet v Idrijo

Obiskal me je Aljaž iz Hrvaške. Za dva dni bova obiskala Idrijo, kjer živi moja nona Nuška. Prespala bova pri njej. Obiskala bova Antonijev rov in grad Gewerkenegg, kje si bova ogledala Idrijske znamenitosti: Idrijsko čipko, živo srebro... na kosilo bova šla v gostilno Škafar na Idrijske žlikrofe. (Beti Sivec, 4. b)

Izlet po Sloveniji

S prijateljem sva se po dvotirni železnici odpeljala v Ljubljano. Ko prispeva si bova ogledala Tromostovje, Zmajski most in Ljubljanski grad, na katerega bova prišla z vzpenjačo. Odšla se bova tudi pozabavat v Woop. Ko bova končala, greva v restavracijo Šestica. Tam si bova vzela dunajski zrezek in krompirček. Nato si bova ogledala Narodni muzej, kjer si bova pogledala okostje mamuta. Z avtom se bova odpeljala v Zreče. Na poti bova videla dimnik, ki je za 60 metrov višji kot Eifflov stolp. Visok je 360 metrov. Ko bova prišla v Zreče, bova odšla v apartma Jasa. Večerjo si bova pripravila sama. Po večerji si bova privoščila kopanje v termah Zreče. Naslednje jutro se bova odpravila z avtobusom na smučišče Rogla. Tam si bova izposodila smuči. Vozila se bova po tekočem traku, poskusila sidro in vožnjo s sedežnico.

Po končani smuki, si bova želodčke napolnila v hotelu Rogla. Z avtobusom se bova odpeljala nazaj v apartma in spakirala ter se odpravila proti Gorenjski. Na poti tja se bova ustavila na Trojanah, kjer bova pojedla krof. Ko bova prispela na Bled, bova šla s pletnjo na Blejski otok, kjer stoji cerkva. Ko si bova tam vse ogledala, bova odšla na kremšnite. (Žiga Mihevc, 4. b)

Potovanje s prijateljem iz tujine po Sloveniji

Že dolgo napovedan obisk prijatelja iz tujine se je končno zgodil. Naredila sem načrt dvotedenskega potovanja po Sloveniji. Pokazala sem mu znamenitosti svoje dežele. Sem iz Logatca, tako da sva prvi dan odpotovala v bližnjo Postojno in si ogledala Postojnsko jamo. Po ogledu čudovite jame sva se odpravila na dvourni pot z avtomobilom na našo obalo. Sprehajala sva se po obali od Portoroža do Pirana. Po sprehodu je prijatelj postal lačen. Odšla sva na kosilo v restavracijo Bernardin, v Portorožu. Bil je zelo zadovoljen s postrežbo. Po kosilu sva se odpravila v Kobilarno Lipica in si ogledala veliko belih konjev. Imela sva priložnost si ogledati predstavo z dresiranimi konji. Bilo je čudovito. V popoldanskih urah sva se odpeljala proti središču Slovenije – Ljubljano. Ogledala sva si Ljubljanski grad in Športni park Stožice. Zvečer sva se sprehajala po Ljubljanskih ulicah in uživala v večernih urah. Prenoišče sva poiskala v centru Ljubljane, v hotelu Slon. Zjutraj, po obilnem zajtrku, sva se usedla v avtomobil in se odpeljala proti Gorenjski. Prva postaja je bil Bled. Sprehod okoli jezera je bil čudovit, poskusila sva tudi blejsko kremšnito. Nato sva šla na ogled zibelke smučarskih poletov v Planico. Dvourni postanek v Planici je bil dovolj za ogled skakalnice, ki je v ponos naši državi. Na žalost je imel prijatelj polet z avionom ob 18. uri, zato sva se morala vrniti na letališče Jožeta Pučnika na Brniku. Tako se je najin dvodnevni izlet po Sloveniji prehitro končal. Prijatelj je bil zelo zadovoljen. Obisk mu bom vrnil v njegovi domovini. (Ema Kavčič, 4. b)

DOMOVINA

Domovina je tam, kjer so ljudje,
kjer so prijatelji in kjer se jé.
Je se potico in sladke dobrotke,
ampak le tam, kjer vse so potke.

Slovenija je lepa, nekje tudi grda,
včasih mehka, drugič pa trda.
Slovenija ni le praznina,
ker to je moja domovina.

Živim v Logatcu in tam res mirno je,
to pa zato, ker tu se dobro poje.
Ptički gnezdijo in pa letijo
k nam v roke in tako odletijo.

Grem po Slovenji z avtom,
ampak večkrat tudi s kolesom.
Oh, ta naša domovina, prečudovita,
ampak vseeno je še tako ognjevit.
Klara Martinčič, 6.b

MOJA DOMOVINA

O ti prelepa domovina,
najlepši si zaklad sveta,
kjer vsa naša mladina
bo vedno doma.

O ti prelepa domovina,
ti moja domovina,
reke, morje in doline imaš,
gorovja, večja od neba.

O ti prelepa domovina,
ti vedno moja domovina,
sredi sveta mi tam mahaš,
pod oblaki sredi širnega neba.

O ti prelepa domovina,
moja in vseh nas domovina,
čista kot biser iz dna morja,
svetla kot luna, ki v noči se smehlja.

O ti prelepa domovina,
naša draga domovina,
tvoj zvok nas prebuja vsak dan
nikoli ne bomo želeli drugam.
Veronika Maček, 7. b

SLOVENSKI PREGOVORI MALO DRUGAČE (7. A in 7. C)

- Kjer se prepirata dva, *tretji to na internet da.*
- Kar boš v mladosti sejal, *bodo ptiči pojedli.*
- Ena lastovka še ne prinese pomladi, *nositi jo morajo najmanj štiri.*
- Kar se Janezek nauči, *nič od tega ni na testih.*
- Motiti se je človeško, *razen če si žival.*
- Kjer se prepirata dva, *tretji prepir konča.*
- Kdor prej pride, *prej dobi.*
- Kjer se prepirata dva, *sta obadva pretepena.*
- Dober glas *poživi nas.*
- Kjer se prepirata dva, *zmagovalec dobiček ima.*
- Kdor prvi pride, *prvi je.*
- Kadar mačke ni doma, *pes žura ga doma.*
- Dober glas *razkrije znan obraz.*

DOMOVINA

Kočevski gozd je naš največji,
živalim pomaga v nesreči,
lubadar ga žveči,
človek ga redči.

Koper po morski hrani slovi,
Bled blesti, zvon željo
ti pri priči uresniči.
Na Triglav množica hiti.

Jama Postojnska se veča,
ker kapnikov skoraj več ni,
se vsem naježijo kosti,
naravna zaščita pa hiti.

Slovenija želi ustvarjati,
saj se noče skrivati,
kot kokoški se ji mudi
razpreti krila med vse ljudi.
Neti Lapajne, 8. c

Ribnica po suhi robi slovi,
Savi se teči mudi.
V Prekmurju voda mineralna
iz vrelcev kipi.

VSAKA DOMOVINA IMA SVOJE NEBO

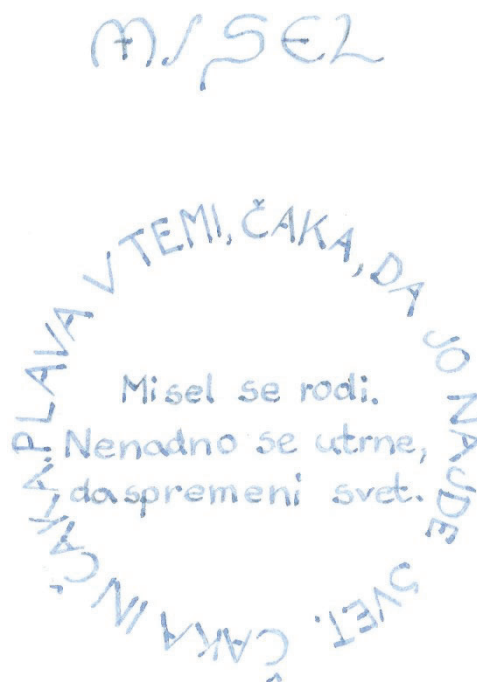
Naš svet je velik, pravzaprav ogromen. Na našem planetu Zemlja pa je tudi nešteto držav. Ena izmed njih je Slovenija. Slovenija je zelo majhna država, vendar jo bogati veliko značilnosti in vrednot. Nekatere precej večje države na tem svetu imajo veliko denarja, velikanske stolpnice, ukvarjajo se z zelo pomembnimi posli, vendar smo mi kljub temu v veliki prednosti pred njimi.

Smo majhna država, z malo prebivalci, smo pa zato tudi veliko bolj povezani med seboj. Dokazali smo že, da si znamo priskočiti na pomoč v kriznih situacijah. Ko nekdo potrebuje socialno pomoč, poskrbimo za invalide, bolne, brezdomce, brezposelne ... Ne smemo pa pozabiti tudi na razne vrhunske športnike, umetnike, kuharje, igralce, ki v nas samo še bolj prebudijo ljubezen do domovine in nam dajo razlog, da smo lahko nanjo in na naš narod zares ponosni. Poleg svoje pomembnosti ima Slovenija tudi nešteto lepot. Od velikih gozdov, slikovitih pokrajin, posebnih živali, enkratnih umetnin, znamenitosti in še kaj bi se našlo. Turisti so vedno znova navdušeni nad našimi lepotami, tu pa se počutijo tudi prijetno, varno in zelo domače, kar jim v spominu ustvari poseben občutek.

Takšnih lastnosti nima prav vsaka država. Veliko ljudi slišim govoriti, kako lepo bi bilo nekoč živeti v tujini. S tem se strinjam le deloma, saj je resnica, da ima veliko drugih držav boljše pogoje za izobrazbo in še kaj, vem pa tudi, da je naša država urejena tako, da ima za življenje čudovite pogoje, ki se jih včasih sploh ne zavedamo. Mnogokrat smo pesimistični in se pritožujemo nad tem, kar nimamo oziroma hrepenimo po tistem, kar imajo druge države mogoče bolje urejeno od naše. O tem so v preteklosti večkrat razmišljali tudi veliki slovenski pesniki in pisatelji.

Na Slovenijo smo lahko zelo ponosni, včasih bi si morali vzeti več časa za zavedanje o tem, kateri državi pripadamo in kako zelo bi jo morali ceniti, spoštovati in ljubiti, kakršna koli že je. Sama sem ponosna, da sem se rodila v Sloveniji in da sem Slovenka. Domoljubje je občutek, ko ti je na nekem potovanju zelo lepo, a si vseeno globoko v sebi želiš, da bi bil spet doma. Kot je dejal Valentin Vodnik, se moramo zbuditi in naredi tudi nekaj dobrega za svojo domovino, predvsem pa jo imeti radi in se tega zavedati, saj je to konec koncev tudi naš dom. Dom pa je tam, kjer sta ljubezen in sreča, kjer je tvoje zatočišče in kjer se počutiš varnega. To je zame Slovenija, ki ima nebo prav tako, kot je drugje, vendar nad njo sijejo drugačne zvezde, ki jih odkriješ sčasoma, ko jo zares spoznaš, jo ljubiš in imaš občutek, da ji pripadaš.

Teja Mišič, 9. b

NAPITNICA DOMOVINI

Dragi naši vsi Slovenci,
dvignimo roke v zrak,
nazdravimo za domovino,
da srečen v njej bi bil prav vsak.

Da v miru bi živeli,
vsak od nas naj si želi,
da nas žalost in trpljenje
nikoli več ne doleti.

Zdaj pa še za domovino
si nazdravimo v en glas,
žlahtno kapljico izpijmo,
radi imejmo se ves čas.

Karin Lampe, Neja Nagode, Matic Bogataj,
9. a

ZDRAVLJICA

Kam odšli so časi stari,
ko ljudje govorili so,
ko trate so cvetele,
kjer vse bilo je lepo,
kam odšel je močan globok naš glas,
ko slovenske pesmi pele so se skozi vas?

Vsak pri sebi naj pomisli,
kakšno prihodnost gradimo si,
vsak pri sebi naj pove,
kaj v srcu mu leži.

Marljivost, iskrenost in moč
naše so vrline.

Kje so tisti časi,
ko v naših očeh so se iskrice iskriale?

Zberimo se Slovenci mladi,
naj to himna bo vseh.

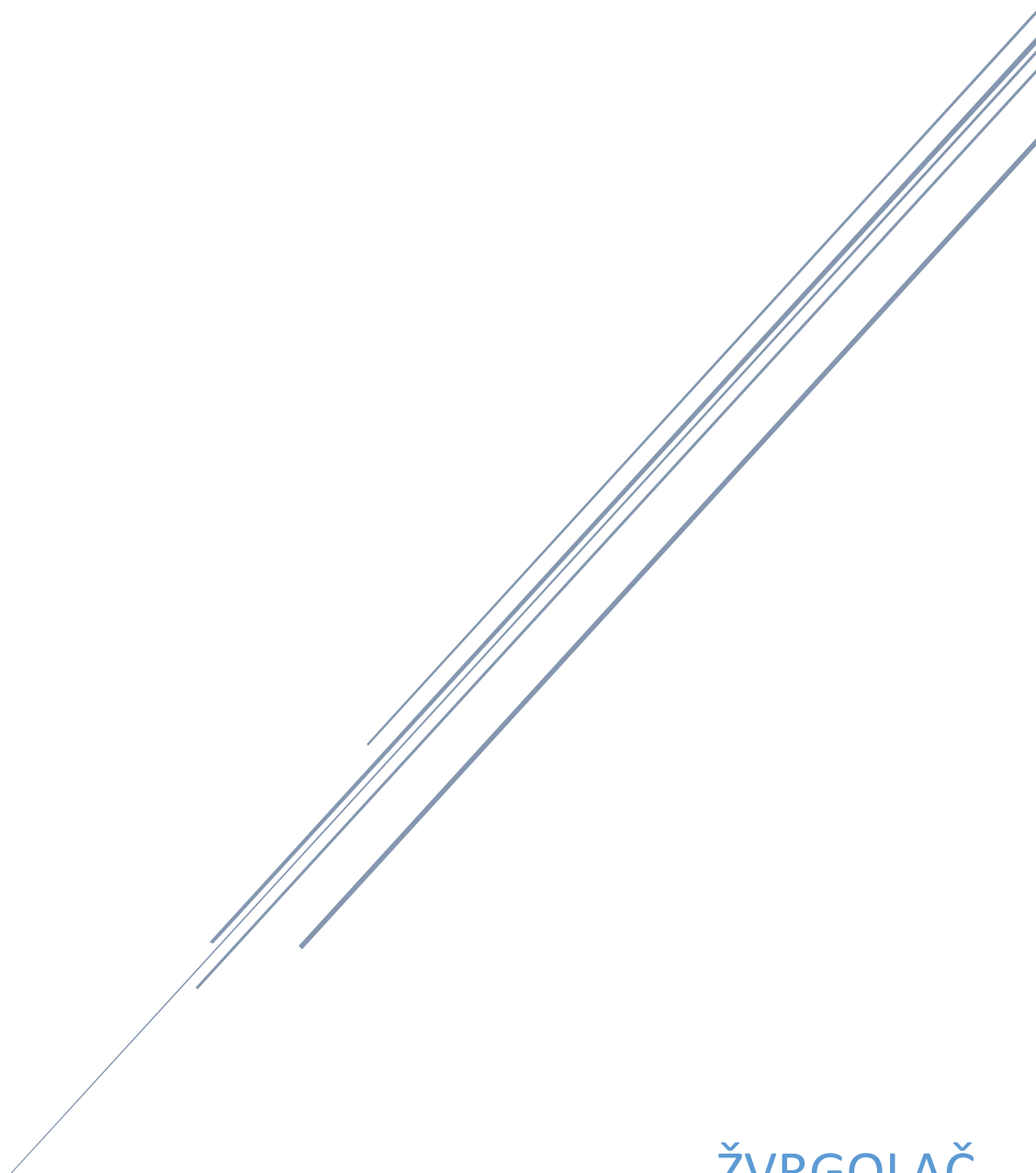
Vsak verz in vsaka nota
naj prepeva nam v srce.

Naj vsak s svojim glasom pove:
v mladih je prihodnost,
v naših stoji rokah.

Lucija Stojko, Valentina Suka, Patrick Brus,
9. a

SPOMINI

ŽVRGOLAČ
OŠ Tabor Logatec

ZLAT SPOMIN

Ah, moj najlepši spomin je moj prvi tabor pri skavtih. No, začelo pa se je takole...

Najprej, ko smo prišli, smo morali ugotoviti, da so tema tabora gasilci. Ko smo ugotovili, smo šli do hiše, kjer bomo spali. Tam smo se razkomotili in pojedli večerjo. Po večerji smo šli v veliko sobo, kjer smo poslušali zgodbe in se igrali razne igre. Potem smo odšli spat. Zjutraj smo vse pospravili in pojedli zajtrk. Nato smo se spet šli igrat. Potem je bilo na žalost že konec.

Naučil sem se, da lahko preživim noč tudi z drugimi ljudmi. (Gašper Tomazin, 4. a)

Spomini so naša nekakšna dediščina. So dobri in slabi in vse si zapolnimo. Vsak spomin je pomemben. To me spomni na poletje, leta 2018, ko sem bila stara 7 let. To je moj najljubši spomin.

Z mamico, očkom, babico, dedkom in bratcem Majem smo bili na morju. Vsak dan smo se kopali in iskali školjke. Blizu je bil tudi velik bazen, v katerem so bili tobogani. Mamica naju je presenetila z vstopnicami. Pri prvem bazenu so delili pijačo, pri drugem so bili tobogani, pri tretjem mehurčki. Najbolj mi je bil všeč bazen s sodom, ki je nate zlival vodo. Po tem smo šli še na plažo. Ko sem stopila v vodo, sem nekaj začutila. Pogledala sem in našla lupino in klešče rakovice. Bil je že večer, zato smo odšli v prikolico. Zjutraj smo šli s čolnom loviti ribe. Všeč mi je bilo, ker smo bili skupaj.

Mislim, da je pomembno, da se znamo sprostiti in uživati v stvareh. Spomini so lepa stvar, zato jih delim z vami. (Anamarija Ambrožič, 4. a)

Spomini so tudi naša dediščina. Opisal vam bom svojega. Vrnimo se v čas, 15. decembra, 2019.

Zbudil sem se zjutraj, ko sem imel rojstni dan. Že zgodaj mi je bratec čestital in povedal, da sta starša utrujena in bosta še spala. Ko sva vstopila v kuhinjo, me je na mizi čakal velik paket Lego city policijska postaja. Takoj sem zagrabil paket in začel graditi postajo. Ko sta se starša zbudila, da povedala, da gremo v kino. Bila sva vesela. Na začetku smo šli v knjigarno. Film je bil zelo dober. Vrnili smo se domov. Potem sva jaz in brat pojedla večerjo in odšla spat, saj je bila naslednji dan šola.

To je moj najboljši spomin. Upam, da mi boste tudi vi opisali svojega. (Matic Mlinar, 4. a)

Nekoč sem šel prvič v Postojnsko jamo. Tam se mi je prvič zgodil najboljši spomin.

Tja smo šli zaradi mene, ker tam še nisem bil. Videl sem zelo veliko kristalov. Do jame smo se peljali z vlakom. Cela družina je odšla na izlet. Kupili smo tudi spominek za dedija in babico. Šli smo tudi na pico in pijačo.

Moj najljubši trenutek je bil, ko sem se peljal z vlakom. Potem smo se vsi skupaj odpravili domov. (Nik Facja, 4. a)

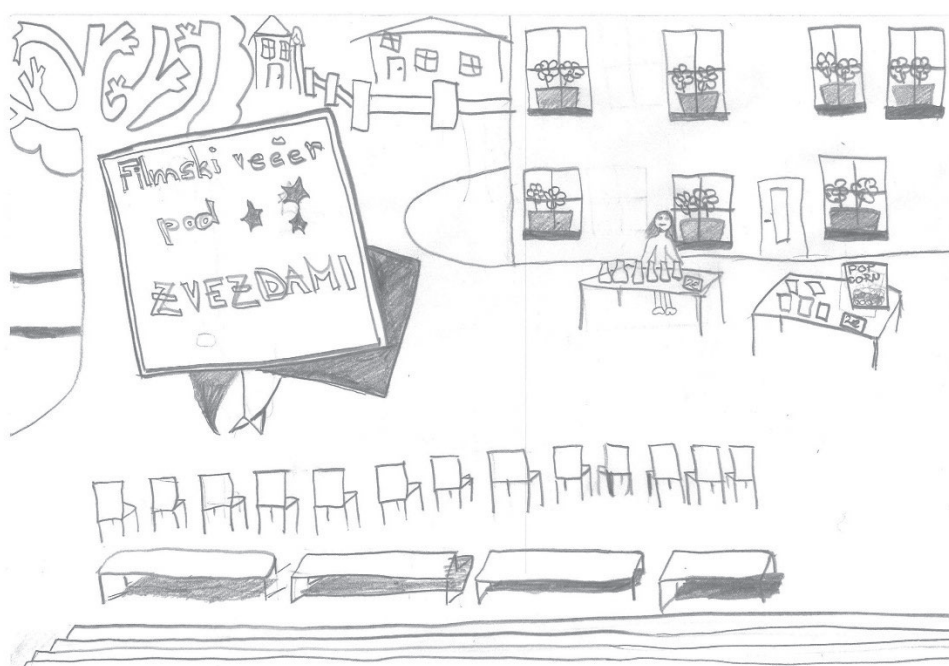
Moj zlat spomin sega v leto 2019. s klubom smo odšli na kvalifikacije za Evropsko prvenstvo v nogometu. Na tekmo seveda.

Zelo mi je bilo všeč. Enkrat je kokakolo plačal prijateljjev oče, drugič pa moja mami. Takrat je Slovenija zmagala 1-0. največ mi je pomenilo, ko sem videl Jana Oblaka. (Lenart Bogataj, 4. a)

Spomini so tudi dediščina. Imam zelo veliko spominov in moj najljubši je, ko sem dobil svoje prvo kolo.

Moj najljubši spomin je zato, ker sem se kolesa zelo razveselil. Takrat sem bil zelo vesel.

Naslednji dan sem ga takoj preizkusil, vendar mi ni šlo najbolje. Ves čas sem padal. Poslušal sem dolgo časa, vendar mi je enkrat končno uspelo. Ta dan si bom za vedno zapomnil. (Matic Podboj, 4. a)

VSAKA MLADOST JE POLNA SREČE IN RADOSTI

Spomin mi seže prav do četrtega leta moje dobe, ko se mi je na žalost zgodila majhna nezgoda s kolesom. Takrat sem ga že vozil z veliko hitrostjo. No, če priznam, sem ga vozil pri začetku tretjega leta. Pa naj povem, kaj se mi je zgodilo.

Bil sem že brez podpornih kolesčkov na kolesu. Mami in ati sta bila v hiši, brat in jaz pa zunaj. Bilo je lepo sončno popoldne, zato sem se v krogih vozil s kolesom. Ne vem, koliko časa je trajalo, ampak kmalu mi je vožnja postala dolgočasna. Zato sem se odpravil na vrh hriba na stričev dovoz pri hiši. Spustil sem se in bilo je super, a ko je prišel del peska, se mi je krmilo zatreslo, moč mi je pošla in vrglo me je v travo, kolo pa na sredo ceste. Na srečo ni bilo hudo. Pobral sem kolo in ga nesel pred hišo. Šel sem v hišo in mami povedal za dogodek. Ta mi je na bradi povila rano. Na srečo se je dobro končalo. Mislim, da če se bi se še enkrat vrnil na ta dogodek, ne bi več življenja preizkušal. (Matic Senčur, 6.a)

OKO SPOMINA SEŽE DALEČ

Pred nekaj leti smo se s svojo družino odpravili na počitnice v Italijo. Kam točno, ne vem, vem pa, da smo smučali.

Že navsezgodaj zjutraj smo se odpravili na smučišče. Bilo je zelo mrzlo. Smučali smo in ko smo s pomočjo sedežnice prišli znova na vrh smučišča, sva si s sestro Neli zaželeli iti po gozdni poti, saj je imela veliko ovinkov in grbin, na katerih sva skakali. Vendar ne mami, ne oči nista hotela zraven. Rekla sta: »Pojdita sami, saj je na robu gozda, pa tudi dovolj veliki sta že.« Odločili sva se, da res greva. Pot naju je vodila vedno globlje v gozd. Nazadnje sva prišli do treh poti. Kam sva potem zašli, se ne spomnim ... a del tega spomina je tudi, da se naenkrat znajdeva na zasneženi jasi, od koder sva videli smučišče.

Res da sva se znašli na neznani jasi, a ko sva priplezali (ja, treba je bilo priplezati do smučišča), sva v dolini na dnu smučišča zagledali starše. Mami je celo jokala. Hitro sva si odpeli smuči in jima stekli v objem.

Po tistem, kar se je zgodilo, sem še dolgo premišljevala, kako bi bilo, če se ne bi vrnili. No, to je eden mojih spominov in je eden daljših, žalostnih in zmedenih. (Vita Joras, 6.a)

SPOMIN JE SLADEK, KAKOR PESEM

Zaupal vam bom svojo dogodivščino, ki se je k sreči dobro končala. Ko sem bil star štiri leta, sva bila z mamo na sončni petek sama doma. Odločila sva se, da bova spekla kruh. Najprej sva se odpravila v trgovino, kjer sva kupila kvas in moko.

Ko sva prišla domov, je mama zamesila kruh. Na mizi je bila velika posoda z moko. Zaželel sem si njenega toplega objema, a me je zavrnila. Odločen sem bil, da ga vseeno dobim. Vzel sem stol in splezal najprej nanj, nato pa še na mizo. A pri tem sem prijel za rob posode, ki je bila polna moke. Posoda se je obrnila, meni je spodrsnilo, nato pa sem skupaj s posodo zletel po zraku in pristal na tleh v velikem oblaku moke.

Mama se sploh ni jezila name. Nasmehnila se je, me objela in mi dala poljub. Na koncu sem le dobil tisto, kar sem si želel.

Oskar Petrovčič Renčof, 6. a

DOMIŠLIJA NIMA MEJA

ŽVRGOLAČ
OŠ Tabor Logatec

Izmišljena zgodba z Lanišča

Bila je temna, temna noč. Vojaki so bili celi premraženi. Pogovarjali so se, kaj bodo postali, ko bodo končali to težko službo. Eden je hotel postati največji prodajalec žita, drugi rejec živali, tretji pa je hotel vse svoje življenje ostati v vojski in reševati življenje nedolžnih ljudi. Druga dva sta se mu posmehovala, kako bi mogel vse svoje življenje preživeti v vojski in skakati za ljudmi. A nista vedela, da ima on zelo izurjene čute. Zavohal je smrdeče barbarske nogavice. Zaslišal je lomljene vej. Videl je postave v temi. Takoj je ugotovil, da so v bližini Barbari. Svojima prijateljema je dopovedoval, da so v bližini Barbari, ampak sta se onadva samo smejala. Vojak ni bil tako neumen, da bi šel zaradi dveh tepcev v smrt. Hitro se je skril in poslušal najprej smejanje, potem kričanje in na koncu tišino. Zlezel je iz skrivališča in videl prijatelja mrtva ležati na tleh. Kuhinja in soba z orožjem pa oropano. Zgodba nas uči, če smo pravični in izkušeni, je bolje kot nespametni in željni denarja. (Gašper Tomazin, 4. a)

Kaj sem

Kaj bi bil, človek ali vesoljec

dan na dan izmišljam si,

kaj bi ne vem,

ampak izmišljam si.

Rosvita Pivk, 5.a

Vesoljček

Ko zbežiš, postaneš vse, kar želiš;

a ko se vrneš, spet postaneš to, kar zares si.

Naja Boben, 5.a

Vesoljka

Vesoljka sem jaz in ti, oziroma vsi,

vsak, ki zatemni oči,

v vesolje se spusti,

kakšno vesolje je, mi praviš ti?

Jaz pa ti rečem: zapri oči

in poleti med luči.

Ko pa se zbudiš, pa mi poveš:

vesolje je lepo, šel bi še enkrat vanj,

če ne bi bil preveč zaspan.

Brina Alina Prosen, 5. a

Najljubša šolska ura

Moja najljubša šolska ura je likovni pouk.

Rada ustvarjam, rišem, slikam... Najrajši izbiram motive narave: živali, rastline in gore.

Izdelujem različne stvari: okraske za smrekico za Novo leto, voščilnice...

Veliko se naučim v šoli in take stvari mi pridejo zelo prav, saj tudi doma ustvarjam.

Estera Šparemblek, 5.a

Najljubša šolska ura

Moja najljubša šolska ura je ODS. Imamo jo enkrat na teden. Rada ga imam, ker se veliko pogovarjamo, delamo načrt, se igramo, družimo... Pri njej se recimo pogovarjamo, kaj je kdo naredil, se igramo družabne igre, si govorimo vice... Všeč mi je, ker nam nekdo kaj zaupa.

Dodala bi še: glasbo, igre zunaj, več spoznavanja in zaupanja med nami.

Neja Pivk, 5. a

GROZNA ŠOLA 4 TALCEV

Šola je kot past, ki spremlja nas ves čas.

Učiteljice nam težijo, nam otrokom pa možgani kipijo.

Ko prvi zvonec zazvoni, se vsi usedejo v svoje klopi.

Petke želimo vsi, pri enkah se nam zvrsti.

Ko matematika prileti, se ustrašimo vsi.

Zadnji zvonec zazvoni, vsi zapustimo svoje klopi.

5. b

KAPITAN POKOVKA

Nekoč je živel fant z imenom Diki. Diki je rad hodil v šolo, saj je imel dobre prijatelje. Nekega dne pa je Diki prebral, da gromozanska pošast z velikim pisalom riše po stavbah. Odločil se je, da se bo boril proti pošasti.

Mesece je izdeloval načrt, kako bo porazil pošast. Ko pa je Diki odšel domov, ga je med hudo nevihto zadela strela in je omedlel. Ko pa se je zbudil je bil čisto zmeden in spremenjen. Oblečen je bil v škaflo, v kateri so bile kokice. Ko je stegnil roko, so iz nje priletele kokice in prebile steno, ko pa je izgovoril čudežno besedo »kokice« se je pripeljal hudo kokičast avto. Izbral si je tudi moderno ime Kapitan Pokovka. Usedel se je v svoj hudo kokičast avto, ter se odpeljal proti gromozanski pošasti s pisalom. Ko se je pripeljal v mesto, je pošast skočila iz stavbe in prevrnila hudo kokičast avto s svojim pisalom. Kapitan Pokovka je skočil iz avta. Hudo besen je nameril roko v obraz pošasti ter izgovoril magično besedo in kokice so že letele vanjo. Pošast je padla na tla in se razletela na tisoč kokičastih koščkov. Kapitana Pokovko so vsi hvalili in slavili, bili so srečni, da bodo odslej njihove hiše krasile rože in ne ponesrečeni grafiti.

Meščani so bili tako srečni, da so pripravili kino na prostem. Našega kapitana pa so pogostili s kolicami in kokakolo. (Nejc Cigale, 7. b)

ZGODOVINA HOVERBOARDA

Nekoč je živel fant pa imenu Hover. Vedno se je veliko gibal. Imel je vse mogoče stvari: npr. rolko, kolo, skiro, rolerje, kotalke, kolebnice, nogometne, košarkaške, odbojkarske, rokometne žoge itd.

Odraščal je in s tem se ni več trudil z gibanjem. Njegov oče je bil znanstvenik. Nekega dne je Hover vprašal očeta, če mu lahko izumi električno rolko. Seveda je oče imel preveč dela še z drugimi rečmi, zato mu je ni mogel izumiti. Čez par dni je Hover dokončno ugotovil, da njegov oče ne bo mogel narediti rolke, zato je leto za letom prosil dobro vilo, da mu izpolni to dolgoletno željo. Po treh letih, točno za njegov rojstni dan, ga je pred hišo čakala električna rolka. Ko jo je zagledal, se ni mogel upreti, hitro je stopil nanjo ter se začel voziti z njo.

Po njem se dandanes imenuje električna rolka Hoverboard. (Pika Založnik, 7. b)

BREZ MUJE SE ŠE ČEVELJ NE OBUJE

»Dober dan, teta sova!« je rekel mali muren. Vprašal jo je, če bi mu pomagala iz vej in listja narediti avto za domačo nalogo. Teta sova je z navdušenjem sprejela prošnjo in takoj sta se odpravila na delo. Muren je vprašal teto: »Lahko ti nabereš listje?« Teta mu ga je z veseljem nabrala. Ob naslednjem vprašanju je začela že malo dvomiti v murna, ko jo je vprašal, če lahko nabere tudi vejice. Ko je teta nabirala, je vprašala murna, če bi ji pomagal. Ampak muren jo je pogledal in ji rekel, da se mu ne da. Teta sova se je usedla zraven njega in mu povedala: »Veš, murenček, brez muje se še čevelj ne obuje! Če se boš potrudil, bo tvoj avto najlepši v razredu.«

Murenček je besede od tete sove vzel zelo resno. Takoj se je odpravil na delo in sam izdelal čudovit avto. Naslednji dan ga je nesel v šolo in v zameno dobil eno lepo petko. (Sofia Zoppellaro Lapajne, 7.c)

BREZ MUJE SE ŠE ČEVELJ NE OBUJE

Bili so zelo dobri prijatelji Sopi, Lopi in Popi, torej konj, krava in zajec. Vse so počeli skupaj. Seveda so želeli, da bi tudi živeli vsi v isti hiši. To žal ni bilo mogoče, a ostalo jim je to – da so bili sosedje. Veselilo jih je vse, kar je bilo zabavno, predvsem smešno in pustolovsko.

Pomagali so si in se družili skoraj vsako minuto.

Ko so bili v šoli, je učiteljica sova vprašala: »Ali bi morda želeli sodelovati na teku, kjer bodo tudi učenci bližnjih šol?« »Seveda!« so v enem glasu odgovorili. Vsak je dobil svojo prijavnico, naj jo izpolni. Sopi, Lopi in Popi so se zelo veselili teka, a je bil ta na sporedu na žalost šele čez dva tedna. Ta čas je Popi dobro izkoristil za treniranje, da bi bil čim bolj uspešen na teku. Ko sta ga Sopi in Lopi zagledala, sta se začela smejati, saj onadva nista potrebovala vadbe in treningov. Popi ju je mirno ignoriral in treniral naprej. To se je ponavljalo do dneva, ki so ga tako težko dočakali. Prišli so skupaj, vmes pa so se pogovarjali. Sopi in Lopi sta se še vedno norčevala iz Popija: »Ali si kaj utrujen, ker si tako treniral in vadil?« »Ne, sem pa za razliko od vaju pripravljen na tek, tako kot vsi ostali,« jima je odgovoril Popi. Tek se je začel. Sopi in Lopi sta hitro oddirjala naprej, Popi pa je šel počasi, kot si je pred tekom sam določil. Ker sta bila Sopi in Lopi po dvajsetih minutah žejna, sta se ustavila, malo

počila in popila nekaj vode. Skupine tekačev pa še od nikjer! Tekla sta naprej in zagledala sočno travo, se ustavila, da sta jo pojedla, kolikor jima je prijalo. Popi ju takrat še ni videl. Takrat je bila skupina tekačev pri vodi in vsi so odšli pit – razen Popija. Ko sta Sopi in Lopi zagledala Popija, sta se hitro vrnila na pot in tekla naprej, dokler nista omagala; takrat sta se ulegla v senco in nevede zaspala. Popi je čez nekaj časa prišel mimo in ju zagledal. Tekel je naprej do cilja. Lopi in Sopi pa sta se prebudila, ko sta zaslišala velik hrup. Skupina tekačev je šla proti cilju. Vstala sta in tekla za njo, a jima ni uspelo prehiteti skupine pred ciljem. Ugotovila sta, da bi morala malo manj počivati. Ugotovila sta, da bi se morala bolje pripraviti za tek in bi jima tako uspelo. Od tega dne sta si večkrat ponavljala: »Brez muje se še čevelj ne obuje.« Popi jima je pri treningih seveda pomagal in tako so bili vedno med prvimi tremi. (Neja Ravnikar, 7.b)

KAKO JE NASTALA KAMERA?

Otroci vsako leto nestrpno pričakujejo božič in novo leto. Z njimi pa darila, ki jih prinesejo dobri možje. Nekateri otroci pa so Božička hoteli ujeti, ko jim je razdeljeval darila. Hoteli so ostati budni celo noč, da ga bodo dočakali. A to so bili majhni otroci, ki morajo veliko spati. Tako jim ga ni uspelo pričakati, ker so vedno zaspali. Pa so se kasneje domislili, da bi ga opazovali. Hkrati z njihovim mišljenjem se je razvila sodobna tehnologija. Malce starejši otroci so se domislili, da bi Božička posneli s kamerami na telefonih, a se jim je vedno spraznila baterija. Ker pa vsi niso imeli telefonov, so se domislili, da bi naredili napravo za snemanje Božička. Naprava je delovala, a Božička jim ni uspelo posneti. Odrasli so napravo našli in ugotovili, da je uporabna tudi za kaj drugega. Tako jo danes uporabljamo za milijon stvari, Božička pa otrokom še vedno ni uspelo videti. (Maša Tušar, 7. b)

KAKO JE NASTALA ŽOGA?

Nekoč, v prazgodovini, je živel avstralopitek. Bilo mu je zelo dolgčas. Ni vedel, kaj bi delal. Medtem ko je hodil po gozdu, je brcnil kamen. Malo ga je zbolelo, vendar mu je bilo brcanje všeč, zato je brcal kamne še naprej. Ker ga je tako brcanje kamnov v naravi zelo bolelo, se je odločil, da bo naredil stvar mehkejšo. Vzel je blato in ga malo posušil. Ko je bila stvar končana, je bila ravno pravšnja za brcanje, ampak ker je bila žoga v obliki kocke, ga je še vedno zelo zbolelo, ko je brcnil, saj je zadel naravnost v rob. Zato se jenaveličan odločil, da naredi model v obliki stožca, vendar se takšna žoga ni dobro kotalila. "Nimam več idej!" si je mislil. Šel je v gozd in razmišljal, kako bi naredil žogo, da ga ne bi bolelo in da bi se ta lepo kotalila po površini. Na gozdni poti je videl živalsko lobanjo in jo brcnil. Ko jo je brcnil, ga ni nič zbolelo in še lepo se je kotalila po površini, ker je bila lobanja okrogle oblike. Naredil je veliko takih okroglih žog, samo da so bile iz posušenega blata. Nikdar več mu ni bilo dolgčas. Tudi ostali avstralopiteki so si naredili žogo in so jo brcali, metali, podajali ... (Anže Pajk, 7.a)

NASTANEK MAVRICE

Moja sestra je vedno rada slikala. Stanovali smo v oddaljenem gozdu, zato je narisala veliko dreves in živali. Nekega dne je odtavala na prelepo jaso. Imela je malo dreves. Vsedla se je na travo in gledala okrog sebe. Videla je lonec. Bil je zarjavel, ampak se ji je zdel zanimiv, zato ga je sla pogledat. Ko je prišla do njega, se ni mogla upreti, odprla ga je. Zagledala je ogromno majhnih krogcev. Bili so zlati. Začela jih je barvati in ko je zadnjega odložila v lonec, so se zasvetili. Naredili so ogromen barvast polkrog čez nebo. (Neža Sivec, 7. b)

RDEČI DEČKI

(SODOBNA PRAVLJICA)

Za soncem, za tremi planeti je v neki galaksiji na rdečem planetu živelo veliko ljudi. Ker je na njihovem planetu zmanjkalo prostora za bivanje, so jih s posebnim električnim vesoljskim plovilom odpeljali sem. Na tem rdečem velikanu so morali ljudje nositi posebne maske za dihanje. Rastline so morali imeti v posebnih rastlinjakih. Živel so v nešteto kupolah, v katerih je imel vsak svoje stanovanje. V tej koloniji so živeli tudi rdeči otroci. Ker so bili rojeni na tem planetu, so se že rodili rdeči. Takrat je v njihovo porodnišnico kupole številka 1111345675353 priletel odpadni modul vesoljske postaje, ki je krožila okrog modrega planeta. Ker so otroci vdihnili tisto snov, so postali takšni, njihovi starši pa so umrli. Tem otrokom ni bilo ime recimo Gregor, Žan ali Miha, a so bili pod določeno številko. Prvi deček je imel številko novorojenec 3, drugi novorojenec 7 in tretji novorojenec 12. Sirote so živele v sirotišnici kupole 1111345675353.

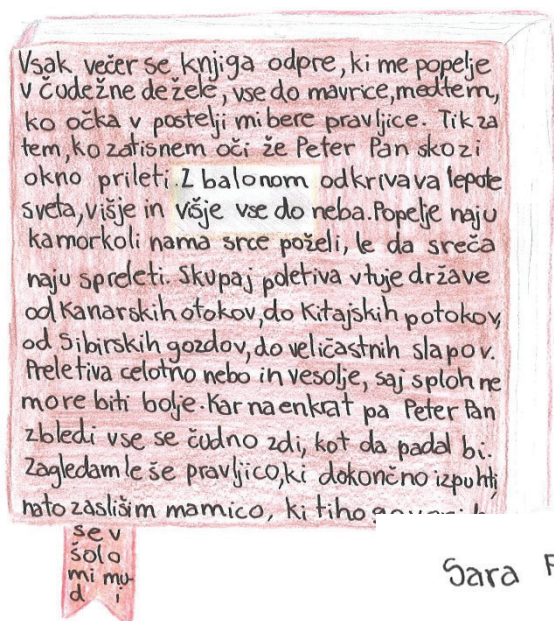
Bil je nek dan, ko so zaprli vhod izven kupole. Dečki, ki so živeli v eni sobi, so se stalno pogovarjali o tem, zakaj so rdeči. Recimo, ko so pojedli kosilo, so se stalno do naslednje dejavnosti pogovarjali o tem.

Nekoč se jim je kljub pravilom kupole 1111345675353 smejali vsi, tudi vzgojitelji, policisti, skratka vsi. Govorilo so jim: »O vi, gensko spremenjeni paradižniki, so vam znanstveniki vlili rdečo mešanico...« (bolje, da ne omenjamo) Dečki so bili vedno izločeni iz kroga pozornosti, še vzgojiteljica, ki se je pretvarjala, da ja njihova najboljša prijateljica, je bila do njih nesramna, kot da bi bili skregani. Fantje so se dan za dnem pogovarjali o rešitvi problema. No, vse, kar so se naučili, so se naučili od oponašanja drugih. Novorojenec 3 je rekel novorojencu 7: »Kaj pa, če bi mi zbežali od tu? Saj nas tako nobeden ne mara!« Novorojenec 7 mu je odgovoril: »Kaj pa če bi splezali skozi prezračevalni sistem? Ali pa čez okno?« Novorojenec 12 jima je kot glava njihove družinice povedal: »Nimamo mask za hojo zunaj, zaprli so vhod ven, preveliki smo za prezračevalni sistem in okno se ne da odpreti. Kaj pa, če ukrademo maske in klešče za odpiranje vrat in pobegnemo? Zunaj je parkirano vesoljsko plovilo. A h komu naj gremo?« Novorojenec 7 je s tal pobral plakat in knjigo o znanstvenikih izven planeta in rekel: »Tole ne bo pomagalo kaj dosti.« »Odlična zamisel!« mu je povedal novorojenec 12. Prebrali so knjigo in odšli po vse potrebno, seveda ponoči. Enkrat so videli nekoga, ki je hodil v spanju. Uspelo jim je. Izmuznili so se. V knjigi so našli znanstvenika kvantnega mehanika Kvantka Natančnega. Odšli so do plovila. 12-ka, kot so klicali novorojenca ali fanta 12, je vozil. Prišli so na vesoljsko avtocesto. Zavili so na izvozu, kjer je pisalo »Središče nadarjenih znanstvenikov. Prva modulna hišica ja bila njegova. Pozvonili so

in odprl se jim je modul za dovajanje in odvzem zraka. Zapeljali so noter in pričakal jih je drobcen gospod z brki in skodranimi dolgimi lasmi, pod katerimi so se skrivala očala z debelimi stekelci. Vprašal jih je, kaj potrebujejo in zakaj so rdeči. Odgovorili so, da so prišli zaradi tega. Možicelj jim je zabrundal, naj kar lepo gredo in naj se ne vrnejo več. Enako so storili tudi pri kemiku Epruvetki Dioksidu, matematiku Korenu NaKvadratnemu, čistilki Metli Vedro in še mnogih ljudeh. Na koncu so le prišli do zapuščenega modula, v katerem je živel starejši gospod z dolgimi lasmi. Ta jim je končno rekel da. Prosili so ga: »Bi nam vi lahko dali zdravilo za uničenje rdeče barve naše kože?« Gospod je imel na mizi vizitko Tabletnik Zeliščnik, farmacevt. Na njej je bilo tudi ime podjetja poleg njihove kupole številke 1111345675353. Pisalo je še: »Odpuščen zaradi izdelave zdravil za uničenje nepravilne barve kože.« Mož jim je to povedal in razložil, da je bil tudi on v otroštvu tak. Vendar je nekega dne spoznal, da obstajajo zdravila. Izšolal se je in dolgo časa premišljeval in izpopolnjeval zdravilo, ko je po nesreči v že skoraj dokončano zdravilo zlil rdečo barvo. Nato se je s tem še polil in postal normalen. To je predstavil v tovarni zdravil, kjer so to začeli izdelovati. Ker je gospod Zeliščnik napisal v navodila za uporabo, da se nanese na vsako rdečo površino. Ljudje so to dajali na vsako rano in zaradi tega so umirali in on je bil odpuščen. Mož jim je dal zdravilo. A ker so morali otroci poplačati dobroto, so mu rekli, naj gre z njimi v sirotišnico, kjer jim bo delal družbo in ne bo tako osamljen. Mož jim je rekel: »Hvala vam, Gregor, Žan, Miha!« in pokazal na fante. Fantje so povedali, da nimajo imen. Gospod Zeliščnik jim je rekel, da so to njihova nova imena. Fantje oz. novorojenci so Zeliščnika vzeli za očeta, oni pa postali sorojenci.

V sirotišnici so jih okregali in opazili razliko in jih spet imeli za mar. Naučili so se, da ne smejo obsojati. Naučili so se, da bi bil svet lepši, če ne bi bilo nasilja. To so doumeli tudi drugi in spoštovali Gregorja, Žana in Miha. In živeli so srečno do konca svojih dni.

Klemen Tomazin, 7.a

Pravljica

Sara Pavlin in Zoja Petrovčič Renčof, 8.c

PESEM NOSAČEV TORB

Oh, ta šola,
je res ena
huda smola,
ker v šolo
s težkimi torbami hitimo.
Kar učiteljica razlaga,
je do znanja zmaga.

Ko pa konec pouka je,
zvonec glasno
zasliši se.
Vsi odhitimo s svojimi
torbami domov.
Potem pa še naloga,
urnik in torba je tako
spet polna za naslednji dan.
(Anže Podobnik, 9.a)

LEPA ŠPELA

Lepa Špela na postaji čaka,
pet minut ima do vlaka.
Iz službe se ji zelo mudi,
da domov k družini odhiti.

Doma v revščini živijo,
vsak dan s težavami se borijo.
Mož brez dela je ostal,
mu kruti svet denar je ves pobral.

Na postajo avto se pripelje,
čeden moški vrata ji odpre.
Vabi jo, naj k njemu se prisede
in z njim domov odpelje se.

Naj pusti doma družino,
mladenič nagovarja jo,
z njim lepo ji bo na svetu
denarja v izobilju bo.

Špela dolgo premišljuje
ali naj prisede se,
če z mladeničem odide,
lepo ji bo godilo se.

Špela v avto se usede,
fant pa urno odvihra,
njegov denar jo tako zavede,
da pozabi svojega otroka in moža.

Teden dni ji hitro mine
res lepo se ji godi,
ko pa prebudi spomine,
solzne ona ima oči.

Večkrat na moža pomisli,
kaj mu pač storila je,
vendar zdaj je žal prepozno,
da domov bi vrnila se.

Kljub bogastvu je nesrečna,
saj izgubila je otroka in moža,
če čas lahko bi zavrtela
od njiju ne bi več odšla.
(Karin Lampe, 9.a)

NASTANEK GALAKSIJE RIMSKE CESTE

Pred 20 milijardami let sta po vesolju švigala samo dva kometa. Drvela sta z nadzvočno hitrostjo. Imela sta veliko varnostno razdaljo. Vendar sta se vsako leto njuna kroga zmanjšala, in to za celih 20 cm.

Nekoč pa sta se igrala igro, in sicer olimpijske igre, kajti dolčas je prevladoval v neskončno velikem prostoru. Po nekaj letih igre sta se kometa po nesreči zaletela vsak iz svoje strani. V sekundi je bil le še pok, ki je odmeval. Kometa sta se razklala na prafaktorje. Njuni delci so se razpršili po vesolju, prav tako iskrice, ki so švigale in ustvarjale poseben spektakel.

Čez nekaj let so se delci združili v krog, v središču je bila posebna svetloba.

V času prvih civilizacij so se ljudje začeli ukvarjati z astronomijo, preučili so nam najbližjo galaksijo in jo poimenovali Rimska cesta. (Martin Mišič, 7. a)

PRIPOVEDKA O MOSTU

Zgodba govori o delavcih, ki so gradili most. A vsako jutro, ko so se vrnili, je bil most znova in znova podrt. Zato so bili delavci jezni in žalostni. Nato je eden izmed delavcev zabrusil, naj most zgradi kar hudič sam.

In hudič je zares začel graditi most. A ko ga je gradil, je rekel, da mu morajo v zameno za zgrajeni most dati prvo dušo ki prečka ta most. Eden izmed kmetov je imel psa in tako se mu je porodila ideja, da bo čez most vrgel telečjo kost, pes pa bo skočil za njo. Naslednji dan so to res storili in hudič je dobil pasjo dušo namesto človeške. Ker so ga pretentali, je bil tako jezen, da je zamahnil z repom proti mostu ter zrušil ograjo.

A most še danes stoji in je prehodni in prevozen tudi brez ograje. (Lana Moroz, 7.c)

DINO DORLOCK IN RAPTOR HATSON

Nekoč, pred 7,3 milijoni let v sedanji Evropi, sta živela dva najboljša prijatelja. Imenovala sta se Dino Dorlock in Raptor Hatson. Vse, kar sta si kadarkoli želela, je slika z bitjem iz prihodnosti. Zato sta želela narediti časovni stroj.

Nekaj časa sta ga delala, a nista našla primerne sedeža. Nato je končno Dorlock našel dva kamna, ki ju je z lepilnim trakom zalepil skupaj. Za Hatsona je našel tri veje, ki jih je z vrvjo zavezal. Nekaj težav je bilo tudi z volanom. Garala sta kar sedem dni, da sta ga naredila. Še po tem jima je nehal delati, tako, da sta ga morala še enajst dni popravljati. Končno je bil časovni stroj narejen. Oba sta bila pripravljena. Dorlock je aktiviral varovalo. Časovni stroj je vžgal. Zdaj sta si morala le še izbrati letnico, a Hatson je bil že pripravljen. Izvlekel je tombolo! Izžrebala sta 1111 in že sta šla. Med potjo je malo treslo, a vse je bilo v redu. Prišla sta, a bilo je nenavadno. Znašla sta se sredi neke velike smrdeče hiše s čudnim gospodom, ki je sedel na tri metre visokem stolu. "No, čudno da nima vrtoglavice," se zasmeje Hatson. Dorlock ga vpraša, če se lahko z njim slikata. A kralj ju ni razumel in je rekel svojim vitezom, naj ju vržejo dol s stolpa. Dinozavra sta se upirala, a vitezi so bili močnejši. Med temi nepopustljivimi bojevniki, je bil eden, ki ju ni hotel raniti. To je bil vitez Kakac. On je imel veliko srce, v bistvu kar tri številke nad povprečjem. Kar sedem vitezov je z enim udarcem zmlel in rešil Dorlocka in Hatsona. Skupaj so pobegnili in prišli do časovnega stroja. Zdaj je

ostala le še ena stvar. Slika, zato so se slikali tako, da je Hatson prijel fotoaparat za stojalo, kamero obrnil proti sebi in slikal.

Dinozavra sta se srečno vrnila domov in razvila sliko. Zdaj sta se lahko vsem hvalila, kot dva važiča in bila najboljša prijatelja še naprej. No, časovni stroj, sta predelala v najboljši avto v Evropi in postala še večja važiča. (Jaša Šalamun, 7.c)

COPATI

Naj vam povem zgodbo ...

V otroštvu naših pradedkov in prababic so nosili copate, ampak copat niso imeli pospravljenih tako kot mi. En copat je ležal v kuhinji, drugi pod posteljo, tretji je bil na vrtu, četrti se je valjal po tleh ... Tako je bilo povsod, tudi na Medvedjem Brdu.

Nekega dne so copati začeli izginjati. Seveda ponoči, ko so vsi spali. Ljudje so to opazili in začeli po gozdu nastavljeni pasti. A tja so se ujemale nedolžne živali. Zato so jih ljudje umaknili in postavili stražo ob hišo, v katero so prej znosili veliko copatov iz vasi, tako da jih je drugje ostalo le še nekaj.

Prvo noč je prišel kradljivec, a ga nihče ni videl. Le na trenutke se je slišalo pokanje vejic v gozdu. Stražarji so vsakič šli pogledat, kaj je, pa je vedno bila samo ena in ista mucka. Seveda so mucko pustili na miru, ker je bila pač mucka. A niso vedeli, da je ta mucka prav posebna. Bila je namreč hčerkica Muce Copatarice. Mucka je vsak dan kradla copate in jih prinašala Muci Copatarici, ta pa jih je doma krpala in šivala, saj so bili že zelo luknjasti in razpadli. Copate je zakrpane nato pospravila v skrinjo. Ko so vaščani zjutraj pogledali v hišo, pa je notri ostalo le še nekaj osamljenih copatov. Drugi dan so spet postavili stražo in v hišo dali še nekaj copatov, pa je spet kradljivec pobral vse copate, ki so bili v hiši. Tretji dan so naredili enako kot prva dva dni. A tokrat se je iz hiše izmuznila 3-letna deklica Marija, ki je šla iskat mucko, ki jo je videla podnevi. Naskrivaj je mucki sledila in prišli sta do skalnega previsa. Mucka je roko položila na skalo in glej, skala se je odprla. Odšla je notri in strmo navzdol. Ko so se vrata zaprla, je Marija stopila k skali, položila nanjo roko in brž ko se je skala odprla, stekla strmo navzdol po predoru. Hodila je in prišla v jamo, ki je bila urejena kot bivališče. Tam noter pa je zagledala mucko in Muco Copatarico. Stekla je k mucki, da bi jo prijela in jo vzela domov. Muca Copatarica pa ji je rekla, da če pusti mucko, lahko vzame, kar hoče iz jame. Deklica je hotela samo mucko in ker ji Muca Copatarica tega ni pustila, je Marija stekla domov in to povedala starejši sestri Amaliji. Ta pa je stekla do votline, položila roko na skalo in šla naravnost v jamo, kjer sta bili mucka in njena mama. Muci Copatarici je povedala, da je Marijina sestra in da si bo iz jame izbrala nekaj namesto Marije. Razgledala se je in videla skrinjo. Odprla jo je in v njej zagledala copate, ki so jih vsi vaščani pogrešali. Muci Copatarici je rekla, da bo vzela kar skrinjo s copati vred, samo je ne bo mogla nesti do vasi. Muca Copatarica je zato poklicala gozdne živali, da so Amaliji pomagale nesti skrinjo v vas. Ko so ljudje videli deklico, so začeli teči k njej. A živali so se razbežale in lahko jim je le še zavpila nazaj: »Hvala!«

Vaščani so Amalijo spraševali, kje je dobila skrinjo in copate, ki so bili kakor novi. Deklica se jim je skrivnostno nasmehnila in odgovorila, da v gozdu, saj Muce Copatarice ni hotela izdati.

In tako so vsi dobili svoje copate in še Amalija in Marija sta obdržali skrinjo, v katero sta od takrat vsak večer spravljali copate.

In kako jaz to vem?

Moja prababica mi je namreč povedala, saj je bila ona med tistimi vaščani v vasi pri tem dogodku. Ime ji je namreč Marija. Vem, da si tega ona ni izmislila, ker imam trden dokaz in ta čisto slučajno leži ob krušni peči v naši dnevni sobi. Od tega je minilo že veliko let, ampak vem, da je naša skrinja ena izmed tistih, ki bodo letos dopolnile sto let. (Lara Nagode, 7.c)

KONJSKI BRITOF

V 1. svetovni vojni
je železnica peljala,
katero vlekli so močni konji,
ter prot' Idriji vihrala.

A ta proga je propadla
in je sto let že ni več,
tam ljudje zdaj hodijo
in vidijo, kakšna je zdaj to reč.

Nad dolino pa vrtača je bila,
v kateri so smreke rastle
in vsaka je dobro rodila
smrekove vršičke.

A nekateri tja se bojijo hoditi,
saj naj bi tam strašilo.
A ker to na vrhu Režiš je,
jih to prav nič ne pomiri.

Konji so vzdolž strmine vagone vlekli,
a ob tem so izčrpani konji poginili,
jih v tisto vrtačo so pokopali,
ker so takrat preminili.

Vršičke hodijo nabirat,
pa vidijo krvave stvari,
takrat se ustrašijo,
ali morda v Konjskem britofu niso bili.
(Klemen Tomazin, 7. a)

LAMA EVICA IN KOZA GIGI

Nekega dne sta se lama Evica in koza Gigi odpravili na dolgo potovanje iz dnevne sobe v kuhinjo .

Nista se mogli odločiti, katero pot bi izbrali, zato sta na sestanek sklicali same izkušene pohodnike. Med njimi so bili polž Darko z Medvedjega Brda, paličnjak Vinko iz daljnega Maribora in podgana Hana iz Grčarevca. Ko so se vsi zbrali, so ugotovili, da en član manjka. Po tehtnem premisleku so ugotovili, da ni prišel polž Peter, ki jim je kasneje prek Skypa sporočil, da trenutno ne utegne, ker že šestdeset let osvaja Mount Everest in mogoče mu bo prav enainšestdesetič uspelo.

Tako se je lahko začelo pogajanje o tem, katera pot iz dnevne sobe v kuhinjo bi bila najbolj primerna. Lama Evica in polž Darko sta bila za to, da pot v kuhinjo opravijo preko Atlantskega oceana in Afriškega južnega rta, Gigi, Vinko in Hana pa so bili za pot preko Amerike. Po nekaj urah prepiranja so se odločili, da bo najbolje, če gresta skozi vrata iz dnevne sobe v kuhinjo. Ampak ta pot se jima je zdela nevarna. Postali sta utrujeni, zato sta odšli v Starbucks na kavo. Evica je naročila veliko belo kavo, Gigi pa ledeno kavo s kozjim mlekom. Ko sta nadaljevali pot, je Gigi prišlo na stranišče in tako sta se spet morali ustaviti, da je Gigi opravila svoje.

Nadaljevali sta svojo mukotrpno pot in po več dnevnih naporih in stalnih prepirih končno prišli na cilj.

Nadvse zadovoljni sta priredili veliko zabavo in prišli so gostje iz Hroščevskega, Mareškega, Krošovskega in še iz mnogih drugih dežel. Rajali in proslavljali so njun uspeh dolgo v noč. (Dorian Dolšak, 8. a)

MIHA IN URA

Leta 3019 je v velikem mestu živel deček Miha, star 13 let. Vse pa se je začelo pri njegovih sedmih letih.

Ko je šel iz šole, je našel nenavaden predmet. Imel je črn trak in na njem kvadraten zaslon. Predvideval je, da gre za nekakšno uro. Odnese jo je domov in kmalu pozabil nanjo. Šele ko je imel 13 let, jo je našel med staro kramo. Vzel jo je v roke in pred očmi se mu je ponovno odvil dan, ko jo je našel. Odnese jo je v svojo sobo in se vanjo čisto poglobil. Pozabil je na vse drugo in posrečilo se mu je, da jo je prižgal. Miha se je spoznal na računalnike, telefone in podobno, saj je še pred kratkim obiskoval tečaj računalništva. Nastavil je vse potrebno, saj je bila ura še nova. Kmalu je ugotovil, da to ni povsem navadna ura. Nikoli se ni izpraznila in imela je še polno drugih nenavadnih lastnosti. Nataknil si jo je na roko in naenkrat se mu je zazdelo, da ura vse ve, kaj je prav in kaj ne. Zdelo se mu je, kot da ima posebne moči, s katerimi bi lahko ustavil kogarkoli, ki počne nekaj, česar ne bi smel.

Ko je naslednji dan s svojo uro prišel v šolo, je opazil veliko stvari, ki jih njegovi sošolci počnejo narobe. Prej teh stvari ni opazil, sedaj ko pa je imel uro, je vedel, kaj je prav in kaj ne. Vse sošolce je opozarjal, kaj počnejo narobe, njih pa je to zelo motilo. Na živce jim je šlo, da govori, da je skoraj vse, kar počnejo, narobe. Opozarjal jih je na vsako klepetanje, risanje po mizi, vedno ko česa niso napisali v zvezek, ko niso sledili pouku in tako naprej. Mislil je, da vsem zelo pomaga, ko jim govori, kaj počnejo narobe, a ostalim se ni zdelo tako. Njegov sošolec, ki se je pogosto pretepal, ga je nekoč, ko je imel vsega dosti, poskušal udariti, a Miha se je spretno umaknil in ga ustavil. Vsi so bili začudeni, saj je bil Miha vedno med šibkejšimi. Tudi sam je bil začuden. Ura je bila res posebna. Preprečila je sošolčev napad. Ampak ko si jo je zvečer snel z zapestja, je bil prepričan, da je sošolce preveč kregal. Počutil se je tudi šibkejšega. Odločil se je, da bo šel naslednji dan v šolo z uro, ampak se ob tem potrudil, da bo sošolcem čim manj najedal z njihovimi napakami. To je res naredil in sošolce je sicer še opominjal, ampak veliko manj. Bil je prijazen do njih in jim pomagal, da so počeli čim manj napak. Tudi sošolci so spoznali, da je veliko stvari, ki so jih počeli narobe in da bi veliko stvari lahko počeli na drugačen in boljši način. Tako je Miha postal spet priljubljen v razredu in vsi so se čudili, od kod tako dobro ve, kaj je narobe in kaj prav. (Simon Podobnik, 8. c)

DEKLICA V ČAJNIKU

Deklica v čajniku je »presenetljivo« živel v čajniku. Ampak ta čajnik ni bil popolnoma običajen čajnik ... no, v bistvu je bil popolnoma normalen star čajnik, mislim res star, star čajnik. Bil je eden tistih z rožami poslikanih čajnikov, ki jih tvoja babica tako varuje, češ da so porcelanasti in da se bodo zlomili. Ja, tak čajnik je bil dekličin dom.

Deklica pa je bila popolnoma normalna deklica, kolikor normalen pač si lahko, če si komaj večji od palca. Dekličino ime je bilo Leli. imela je prečudovite črne lase, ki so ji segali vse do pasu. Lelu je v čajniku preživela vse svoje življenje. Odkar se lahko spomni, so jo obdajale tiste znane porcelanaste stene in tisti prijetno topel čaj.

Življenje v čajniku je bilo odlično. Lelu se ni bilo treba nad ničemer pritoževati. Imela je hrano in jedačo, ki je običajno prišla v čajnik v obliki zelišč v čaju. Dolgčas ji pa tudi ni bilo, saj je jezero čaja vedno bilo dovolj zabavno, da se je z njim zamotila ves in vsak dan. Življenje v čajniku je bilo tako prijetno, da se Lelu ni nikoli spraševala, kakšno je življenje zunaj. Ni si predstavljala, da je zunaj svet velikanov. Samo mislila je, da se čaj kar pojavi in da se ves čajast svet vrti le okoli nje. A ni imela prav, kot bo kmalu ugotovila.

Nekega čisto običajnega dne, ko je Lelu najmanj pričakovala, se je od nekod zaslišala najlepša glasba, kar jo je Lelu kadar koli slišala. No, bila je tudi edina skladba, ki jo je kadar koli slišala, ampak pustimo malenkosti. Lelu je ta neznana melodija omamila in na vsak način je želela izvedeti, od kod prihaja in to je bila njena prva napaka. Potopila se je v malo čajno jezerce, saj se ji je zdelo, da glasba prihaja od tam. Ko se je potopila globlje vanj, je začutila nekaj, kar ni čutila še nikoli prej. V steni njenega čajnika je bila luknja, ki jo je nenadoma vsrkala vase. Opojni ritem prelepe melodije ji je spodnesel tla pod nogami in deklice iz čajnika ni bilo več. Utopila jo je širna svetloba. (Martina Čerin, 8. a)

Z GORIČKEGA V PIRAN

Pogledam na uro. Kaže 144 utripov na minuto. 2,15 kilometrov – porabljenih 108 kilokalorij. Pojavi se misel v glavi: »Hm, nisem vedela, da sem do sedaj porabila le pol krofa. Ups. Sploh nisem opazila, da tečem mimo tele zanimive skale ... Hm ... danes sem čisto nepozorna na okolico ...«

In se »resetiram«. Še vedno tečem, a postanem bolj pozorna na okolico. V daljavi vidim smreko z dvema vrhovoma. Spomnim se, da mi je mami razložila, da imajo smreke običajno le en vrh, tiste smreke, ki pa se jim je med žledolomom odlomil vrh in so si močno želele rasti proti nebu, so pognale kvišku stranske veje. Zraven opazim bukev z nenavadno krošnjo. Tej se tudi vidi, da se je po žledolomu močno borila in da je pognala množico stranskih vej. Iz grma zleti ptič in me prestraši, da skočim z makadamske poti na travnik. Utrip se mi poviša, alarm na uri me opozori, da sem presegla najvišji srčni utrip.

Pa naj bo. Začnem hoditi in še bolj opazujem naravo. Vdihnem globoko in začutim, da zrak prav diši. Diši po dežju, gozdu, glivah ... Dobro se počutim. Res je super, da živim v takšnem okolju, kjer mi ni potrebno nositi maske kot deklici iz Indije, kot sem prebrala v članku, ki smo ga obravnavali pri angleščini.

Pomislim, da sem lahko srečna, da sem se rodila v Sloveniji. Nikjer drugje ne bom našla tako prelepih rek, mest in kulture, kot jo imamo v Sloveniji. Slovenija je zelo raznolika. V Piranu, Kopru ali Izoli lahko poleti plavam v toplem morju. Pozimi lahko smučam in tečem na smučeh na Gorenjskem, Koroškem ali Štajerskem. Planinarjenje v Julijskih, Kamniško-Savinjskih Alpah ali pa na Pohorju ... »Uvau! Res imam veliko možnosti!«

Tudi hribovja so zanimiva za pohode. Na Goričkem sploh še nisem bila! Čeprav bi bilo Goričko bolje raziskati z gorskim kolesom. Ali pa s tekom v naravi.

Res sem lahko hvaležna, da sem se rodila prav v Sloveniji in da se v tem trenutku lahko odločam med veliko izbiro kvalitetnih srednjih šol. Starša mi govorita, da je vseeno, na katero šolo grem, saj so vse zelo dobre. Na informativnem dnevu sem se prepričala, da imata prav. Obiskala sem srednji šoli v Idriji in Ljubljani. Odločila se bom za gimnazijo v Ljubljani, saj mislim, da mi bo kakšna urica po šoli zagotovo ostala za raziskovanje prelepe Ljubljane. V mislih imam raziskovanje starega mestnega jedra in ne velikih trgovskih centrov.

Starša usmerjata moje razmišljanje v smer, da bi z odločitvijo o zaposlitvi v tujini in življenju v tujini izgubila to prelepo slovensko okolje, ki je še relativno neonesnaženo, to raznovrstnost slovenskih pokrajin, domačih odnosov med ljudmi, bližino družine.

Imata kar prav. Všeč mi je, da imam v tem prostoru kot punca enake možnosti kot jih imajo fantje in da bom lahko v službi in doma v družini enakovredna moškemu. Všeč mi je tudi, da se počutim varno in da v naši okolici ni nobenega nasilja, kot to berem na spletu. V naši družbi se ne dogajajo posilstva deklic, kot sem zasledila v člankih o Indiji.

Malo me že zazebe in spet začnem teči. Na misel mi pade zgodba slovenske smučarske tekačice Petre Majdič, ki je kljub štirim zlomljenim rebrom na olimpijadi osvojila bron! Kakšne odlične možnosti imajo slovenski športniki, da trenirajo in osvajajo najvišja mesta. Kako morajo biti ponosni na slovensko himno, na Prešernovo Zdravljico in kako veličastno se morajo počutiti, ko pojejo besedilo te čudovite pesmi.

Ko se spet zazrem v gozd, začnem razmišljati, da gozd ni samo skupina dreves. To je dom številnim živalim, rastlinam in mikroorganizmom. Slišim kako ptiči pojejo, vidim kako rastline cvetijo in gobe rastejo. Gozd je vir življenja in to moramo ohranjati, če želimo živeti in uživati v lepotah Slovenije.

O, skoraj sem že doma. Ja, lepo je pri nas doma, čeprav grem zelo rada tudi v druge države, a le toliko, da si pogledam in doživim druge svetove; ob vrnitvi domov pa potem še nekaj časa občutim hvaležnost za takšne pogoje, kot jih imam v Sloveniji.

Moja rodna domovina Slovenija je res čudovita in čeprav ni tako zelo velika, obstaja veliko veliko krajev, ki jih moram še odkriti. (Maja Menart, 8. c)

ROBOT IN JAGODE

Za devetimi gorami in devetimi vodami je živel prav posebno mesto Jagodač. Nekega dne je mama Zokra, prebivalka tega mesta, rodila prav posebnega dojenčka, ki je bil v bistvu robot. Zokra je robotu dala ime Gigi. Ko se je novica o Zokrinem dojenčku-robotu razširila, se je mesto odločilo, da Zokro in Gigija vržejo iz mesta, saj roboti tam niso bili zaželeni. Menili so, da so nevarni in nečloveški.

To se je tudi zgodilo in Zokra in Gigi sta ostala brez strehe nad glavo. Hodila sta po puščavi, oba sta bila utrujena, žejna in lačna. Nato sta našla zapuščeno kočo zraven velikega jezera. Tam sta se tudi naselila in živela v miru. Ko je Gigi odrasel in dopolnil osemnajst let, mu je mama Zokra povedala zgodbo o njegovem otroštvu. Gigi je bil zelo jezen in se je odločil, da bo uničil mesto Jagodač. Tako je šel v svojo sobo in začel premišljevati, kako bo napadel mesto. Začel je izdelovati pištole z uspalom, puške z ognjem, smrdeče bombe in smrtonosne pajke. Ko ga je mama Zokra vprašala, kaj dela, se ji je zlagal, da dela igrače, ki jih bo nato prodajal po spletu. Mama Zokra mu je verjela, zato je Gigi še naprej izdeloval orožje. Nekega dne mu je mama Zokra sporočila, da mora za en mesec v Ameriko, kjer bo delala kot tajnica v podjetju. Gigiju je ta novica prišla zelo prav. Odločil se je, da bo medtem ko mame ne bo, napadel mesto. Ko je mama Zokra odšla, je Gigi izdelal še več stvari, kot so tanki, topovi, vojske robotov, letala in cepeline, ki so spuščali uspalom.

In napočil je dan za napad. Gigi je posedel robote za letala, tanke in cepeline. ostalim robotom je dal vsakemu svoje orožje. Gigi je pred mestom ustrelil v zrak napis "Mrtvi ste". Jagode so takoj vedele, da se jim približuje nevarnost. Zato so se tudi njihovi moški oborožili, ženske in otroci pa so se skrili v bunker, ki je bil pod zemljo v sredini mesta. Gigi je s svojo vojsko vstopil v mesto, a ni pričakoval, da ga bodo tam čakale oborožene Jagode. Jagode so začele streljati in Gigiju pobile dve tretjini vojske. Gigi se je usedel v letalo in z neba opazoval bitko. Bitka ni trajala dolgo, ker so bile Jagode močnejše od električnih robotov. Gigi se je z letalom hotel umakniti, a se je ponesreči zaletel v cerkev v mestu. Gigi je umrl in ko se je zaletel v cerkev, je pobil tudi veliko jagod.

Ko se je mama Zokra vrnila iz Amerike, njenega sina ni bilo nikjer. Zato je odšla v mesto vprašati Jagode, če so kje videli njenega sina. Že od daleč je videla, da je mesto porušeno. In še preden je Zokra stopila v mesto, so jo Jagode ubile. Prepričane so bile, da je za vojno kriva samo ona.

Ko so prebivalci mesta Jagodač naslednjega dne začeli nov dan, pa so opazili, da na njihovih vrtovih ni več niti ene rdeče jagode. (Anej Jug, 9. b)

SPOPAD FILMSKIH JUNAČKOV

Za devetimi bloki in za devetimi parkirišči je živel Janko, ki je zelo rad gledal filme in risanke. Njegov najljubši film je bil Lord of the rings. Ko je odhajal domov iz šole, je na cesti srečal nekega starega moža. Starec ga je poklical in Janko mu je pristopil. Janka je spominjal na Gandalfa iz filma Lord of the rings. Ko ga je Janko pogledal v oči, je bil isti kot iz filma samo da je imel rdeče oči. Janko se ga je ustrašil in stekel hitro domov. Ko je prišel domov, je mislil, da je imel privide. Da se je lahko sprostil, je odšel gledat televizijo. Na televiziji je bil film Godzilla in nato je kar naenkrat nastal portal v filmu in je iz njega skočil King Kong. Janku se je zdelo čudno, ker je že gledal ta film. Nato je pogledal skozi okno in videl istega starca, ki ga gleda in se zlobno smeji, nato se je vse zatreslo in je iz televizije skočila še Godzilla, ki se je spopadla z King Kongom. Janko je hotel rešiti svet in premagati starca zato je na hitro pobegnil iz hiše in seboj vzel svojega mačka po imenu Lev. Odšel je do potoka in začel govoriti čarovniški jezik, da je dobil super moč. Janko je po teh urokih postal velik močan, nesmrten in dobil čarovniške sposobnosti. Prišel je do kraja, kjer sta se spopadla Godzilla in King Kong. Tam je spremenil svojega mačka v velikega močnega leva, ki je napadel Godzillo in jo pojedel za zajtrk. King Kong je mislil, da je močnejši in je napadel Janka. Janko ga je s super udarcem spravil v grob. Starcu se to ni zdelo mogoče ni mogel verjeti, kaj se je zgodilo. Janko je prišel do starca in mu rekel: "To je moja igra!" Starec je s sklonjeno glavo odšel nazaj v televizijo, kot tudi Godzilla in King Kong. Janko se je vrnil v normalno velikost, kot tudi njegov maček Lev. Rešila sta svet pred starcem in njegovimi uroki.

Zazvonila je budilka, Janko se je zbudil v postelji in z olajšanjem ugotovil, da so to bile samo sanje. (Leon Lipovac, 9. b)

ZLATA RIBICA

Rosie je dekle, ki na prvi pogled živi povsem običajno življenje mladega dekleta, le da se zelo rada smili sami sebi, včasih pa se ji celo dozdeva, da se je proti njej zarotil ves svet. Rosie živi v majhnem ter mirnem obmorskem mestecu, v katerem se ni kaj dosti dogajalo. Nihče od prebivalcev si ni upal niti pomisliti, da bo dolgčas svoje mesto kdaj koli prepustil akciji, še najmanj Rosie.

Nekega deževnega jutra je Rosie tako dolgočasna čepela ob oknu v svoji sobi, na katerega so rahlo padale deževne kaplje in počasi polzele po njem, odmeval je zvok tihega in oddaljenega grmenja, medtem ko so se v ozadju hribov v daljavi bliskale strele. Mestece se je v tem jutranjem času šele prebujalo, skozi Rosino okno si lahko videl kako so se v megli, ki se je po nevihti spustila nad mestece, drugo za drugim odpirala okna in vrata trgovinic. V sobah so se začenjale prižigati luči in na ulicah si lahko videl najbolj zgodnje meščane, ki se z dežniki sprehajajo po ulicah. Rosie je mirno opazovala, kako so iz pristanišča izplule ladje, nato pa se je ozrla proti svojemu akvariju, v katerem je njena zlata ribica nenehno plavala v krogih. Vstala se je in presedla za mizo ob akvariju. Zavzdihnila je: »Včasih si želim, da bi bila kot ti.« »Poglej me, videti sem kot kakšna čarovnica,« je še naprej tarnala. Ribica se ni zmenila zanjo in znova in znova plavala v krogih. Rosie pa tarnanja očitno še ni bilo dovolj: »Nihče nima toliko skrbi v življenju, kolikor jih imam jaz. Ve ribe imate gotovo popolno življenje. Kaj sploh počnete? Plavate in plavate, brez skrbi plavate.« Njen glas je počasi izgubljal moč in izginjal

skupaj z njo. Bil je vedno tišji in tišji, ona pa je bila vedno manjša in manjša, dokler ni popolnoma izginila. Zaslišal se je glasen pok, pokadil se je črn ter gost dim. Rosie se ni zavedala, kaj se ja pravzaprav zgodilo. Malce se ji je zavrtelo in ko je končno odprla svoje velike oči, je bila nad videnim zelo presenečena. Še več, bila je popolnoma osupla. Znašla se je v morju in to kot riba! Na začetku sploh ni vedela kaj storiti. Kot zmešana je plavala v krogih, iz njenih ust pa so se v naglici zaganjali mehurčki. S človeškimi besedami je hotela zakričati, da sanja. Začela je opazovati okolico, v kateri se je znašla in zagledala je velikansko skalo, okoli katere je rasla morska trava ter se v naslednjem trenutku popolnoma nepremišljeno zagnala vanjo. Kako jo je zbolela glava! V lupini biserne školjke je zagledala odsev svoje podobe. »Pa sem res riba!«

Nemirno je začela loviti zrak ter se nato v čistem obupu prepustila morskemu toku. Zaletavala se je v alge ter školjke, se nato zarila v mivko ter spet popolnoma razburjena skočila iz nje. S svojim dokaj smešnim početjem je nadaljevala, vse dokler ni opazila dveh rib, ki sta popolnoma začudeni strmeli vanjo. »Uhh, no ja,« je preplašeno spregovorila prva, ko jo je prekinila druga: »Cela jata te že čaka, pohiti, če ne, bomo odšli brez tebe.« Takoj zatem sta hitro odplavali stran, saj očitno nista želeli imeti opravka z njo. Rosie je plavala na mestu. Prestrašena ter zmedena. Še vedno se ni povsem zavedla, kaj se ji je pravzaprav pripetilo. Nesigurno je premaknila plavuti in nato le odplavala do jate. Znova je globoko vdihnila vodo in si prvič v življenju namenila spodbudne besede: »No, gremo Rosie, saj zmoreš. Če nič drugega, boš končno spoznala, da je življenje rib boljše kot je bilo tvoje.« Čeprav je umirala od strahu pred neznanim, je poskušala ostati optimistična in vesela. Jata se je v naglici odpravila na pot. Rosie je razburjena opazovala, kako se pod njo vrtinči pesek in med kamenjem valovi morska trava. Spremljal jo je nenavaden občutek, da jo ostale ribe v jati opazujejo. Imela je prav. Nenamerno je slišala, kako si dve ribi za njo druga drugi prišepetavata: »Kaj ni to tista zmešana novinka?« Rosie se je počutila osramočeno. Nikoli si ni mislila, da imajo tudi ribe toliko opravka druga z drugo. Minile so ure, a plavanje še zmeraj ni bilo konec. Opazovanje okolice, ki se je Rosie na začetku zdelo zanimivo, je počasi postalo dolgočasno. Eno samo ponavljanje. Alge, skala, pesek. Alge, skala, pesek. Rosie je zavzdihnila: »Morda bi si morala zaželeti, da bi bila ptica.« Ko je za trenutek uspela pozabiti na mučno plavanje, so se pred jato pojavile tune. Rosie se ni to zdelo prav nič posebnega, ni namreč vedela, kaj ji lahko te ribe velikanke storijo. Tune pa so prav hitro začele pleniti ter medtem ko se je cela jata začela zbirati in vrtinčiti v obrambni taktiki, da bi zavedle in zamotile tune, je Rosie kot zmešana plavala ter se zaletavala v pesek in skrivala po vseh možnih luknjah, dokler niso tune končno odplavale stran. Ko se je vračala k jati, je zaslišala, da je napada konec. Žrtev je bilo samo 152. V Rosini glavi je kar počilo: »Samo 152, samo?!« Je tem ribam res popolnoma vseeno, kaj se je zgodilo s preostalimi? Ribe so se je še zmeraj izogibale. Rosie je pomislila, da so ribe še slabše kot ljudje. Po komaj pol ure pa je jato, kot da ne bi bile tune dovolj, doletela še ena nevarnost. Kar naenkrat so se vse razpršile, deklica-riba je le s težavo lahko razbrala krike. »Bežite! Mreže! Ladje! Ljudje!« V trenutku je opazila gromozansko mrežo, ki je lovila vse in vsakogar pred seboj. Rosie se je le za las izmaknila in od daleč opazovala, kako se je skoraj tri četrtine njene jate ujelo v mrežo, iz katere ni izhoda. Nikoli si ni predstavljala, da je navadna ribiška mreža lahko tako strašna. Tudi ko je bila mreža že daleč proč, je Rosie še zmeraj brez besed plavala na mestu. Prvič v tem dnevu je k

njej priplavala neka riba: »Ah, ti ljudje, kakšno lahkotno življenje imajo.« Rosie jo je pogledala in ji odgovorila: »Prav imaš, življenje, ki ga živi večina ljudi, je trikrat lažje kot življenje katere koli ribe.« Njen glas je spet začel izgubljati moč in puf, kar naenkrat je bilo spet vse črno. Rosie je odprla oči ter se znašla na naslanjaču ob oknu, na katerem je pred nekaj urami tarnala nad svojim življenjem. Vsa srečna je začela poskakovati in se smejati. »Oh kakšna sreča, da sem spet jaz, vesela sem da sem to, kar sem!« Med njenim burnim poskakovanjem pa je njena ribica samo zmajala z glavo, se nasmehnila in spet začela plavati po svojem akvariju. Pa naj še kdo reče, da zlate ribice danes več ne izpolnjujejo želja. (Mika Umer Windschnurer, 9. b)

LEPA VIDA

Lepa Vida je v umivalniku zunaj plenice prala in med tem z BMW-jem pripelje črn zamorec se. Reče ji, naj gre služiti kraljici v Španijo, ker kraljica pralni stroj ima. Vida se odloči, da gre. S sabo je vzela mobilni telefon, denarnico in ključke od avta. Lepa Vida je imela spremstvo policije na avtocestah. Med vožnjo pa ugotovila je, da doma dete njeno bolno je. Lepa Vida zjokala za volanom se je. Pa Vida prišla h kraljici je in kraljica naročila ji je: »Podoji dete milo mi drago, ga preobleci, previj in nato še spat ga daj. Potem pa pomij posodo mi zlato dragoceno.« Vida vse to naredi, nakar spomni se na svoje bolno dete se. Lepa Vida močno zjokala se je. Medtem pa kraljica v sobo pride, vidi, da Vida joka se. Kraljica jo vpraša: »Zakaj, ubogo dete, jokaš?« Odgovori pa ji: »Kako se ne bi jokala, če pa mobi je prazen in domačih ne prikličem?« Kraljica pa ji reče, da pismo je prišlo z žalostno novico za Vido. V njem pa piše, da dete ubogo umrlo je. Njen mož pa po morju s trajektom išče njo. (Anže Podobnik, 9.a)

RECEPTI NAŠIH BABIC

ŽVRGOLAČ
OŠ Tabor Logatec

JABOLČNI ZAVITEK

Jabolčni zavitek sem si izbrala, ker ko sem bila majhna, je moja babi vedno, ko sem prišla k njej, spekla jabolčni zavitek. Po njeni smrti je začela moja mami delati jabolčni zavitek, češ da bi se spomnila na njo. Zelo sem imela rada svojo babi. Zdaj vam bom napisala sestavine in postopek za peko jabolčnega zavitka. Tudi sama sem ga že poskusila narediti. Pečemo ga vedno za praznike.

SESTAVINE:

- 250 g moke
- 3 žličke olja
- 0,5-žličke soli
- 125 ml mlačne vode
- 1,5 kg kiselkastih jagod
- 80 g drobtin
- 15 g sladkorja
- 65 g rozin
- 65 g nasekljanih mandljev
- 1 vrečka vanilijevega sladkorja
- 1 žlička mletega cimeta
- 125 ml sladke smetane

POSTOPEK

1. Moko stresemo na desko za valjanje. V sredini naredimo vdolbino in vanjo vlijemo olje, dodamo sol ter toliko mlačne vode, da lahko zgnetemo gladko prožno testo. Testo oblikujemo v kepo, ga pokrijemo s pogreto skledo, namažemo z oljem in pustimo 20 minut počivati.
2. Rozine temeljito operemo. Jabolka operemo, odstranimo peščiča in narežemo na tanke rozine. Dodamo drobtine, sladkor, rozine, mandlje, vanili sladkor in cimet ter vse skupaj dobro premešamo. Pečico ogrejemo na 210 °C.
3. Spočito testo razdelimo na štiri dele. Vsak del posebej razvaljamo na pomokan prt in na vse strani tanko razvlečemo. Razvlečeno testo namažemo s smetano, položimo ga na pladenj, ga zvijemo in položimo v dobro namaščen pekač.
4. Zavitek pečemo 60 minut. Med pečenjem ga nekajkrat po vrhu namažemo z raztopljenim maslom, da se naredi zapeljivo rahla skorja.
5. Pečen zavitek pustimo, da počiva in se malo ohladi. Narežemo ga na poševne kose. Preložimo ga na servirni krožnik in potresemo s sladkorjem v prahu.

PRIPRAVA: 1 h KUHANJE: 40minut

SKUPAJ: 1h 40minut

Linda Nagode, 7. c

DOMAČI HITRI ŠARKEJ

SESTAVINE

- 4 jajca
- 25 dag sladkorja
- 1 dl mleka
- 1 dl olja
- 25 dag moka
- 1 pecilni prašek
- 2 veliki žlici kakava
- maščoba za model

POSTOPEK

V posodo za mešanje damo jajca, ki jim dodamo sladkor in vanili sladkor. Jajca, sladkor in vanilijev sladkor z mešalnikom penasto zmešamo ter dodamo olje in mleko. V maso po žlicah dodajamo moko, v katero smo vmešali pecilni prašek. Polovico mase vlijemo v prej namaščen in pomokan model za peko, v preostalo maso pa vmešamo kakav. V model dolijemo preostalo maso z vmešanim kakavom. Model položimo v segreto pečico na 180 °C in pečemo 35 minut.

Ko se zgornja plast šarklja obarva in popoka, model vzamemo iz pečice in ga nekaj časa pustimo na sobni temperaturi, da se malo ohladi ter biskvit odstopi od sten modela.

Čez nekaj časa šarkelj zvrnemo na podstavek, ga posipamo s sladkorjem v prahu in narežemo ter postrežemo.

Za ta recept sem se odločila, ker ga je moja babi zelo rada delala.

BABIČIN RECEPT

Babičin recept sem izbrala, ker imam jed, ki jo moja babica izvrstno pripravi, zelo rada.

Imenuje se baklava. Moja babi je iz Makedonije in tam baklavo velikokrat jedo kot sladico ali tudi »kar tako«. Prikimam lahko: »Res je slaaaaadka!«. To je eden izmed osnovnih receptov.

Recept:

- 12 listov vlečenega testa
- 300 g orehov
- 150 g belega gresa (pšeničnega zdroba)
- 150 g mletega prepečenca
- pest sladkorja
- 4 dl olja
- 6 dl vode
- 30 dag sladkorja

Postopek

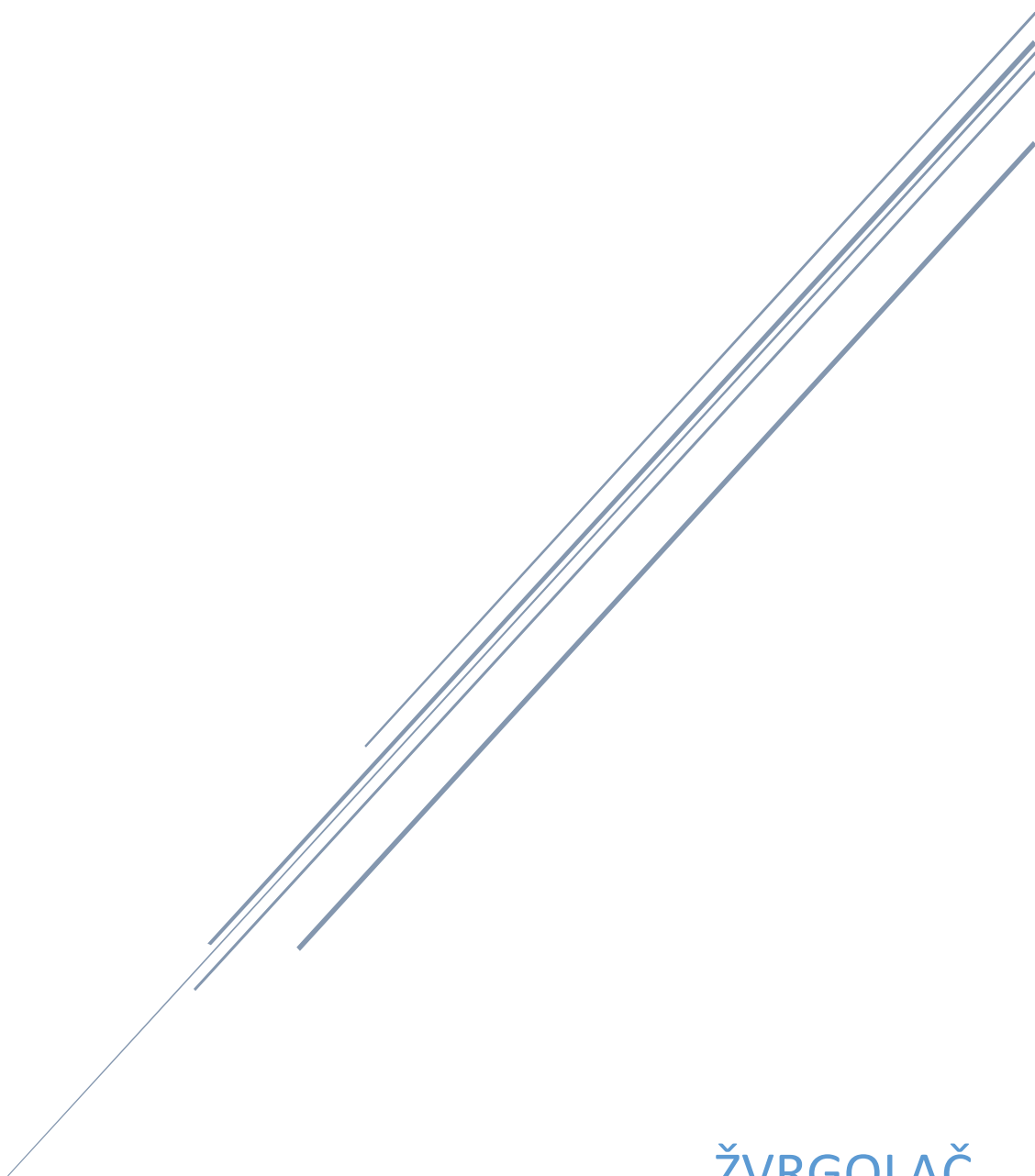
V primerno veliko posodo dodamo suhe sestavine in jih premešamo. Pekač premažemo z oljem in pričnemo s prvo plastjo testa – dodamo del nadeva in postopek ponavljamo, tako da porabimo vseh 12 listov testa in vsega nadeva. Zaključimo z dvema kosoma testa. Ko končamo, vse skupaj prelijemo s 4 dl olja in razrežemo na primerne kose, tj. »3 prste široke« kose. Nato pečemo 40 minut v pečici (na 180 °C) in ko je jed lepo rjavo zapečena, ohladimo ter hladno prelijemo z vročo vodo (6 dl) in sladkorjem (30 dag). Za okus lahko dodamo sladkani vodi tudi sok limone ... Po želji! Baklava naj »počiva« vsaj 12 ur, da se dobro prepoji. Recept opisuje postopek za pripravo 25 kosov.

Dober tek! 😊

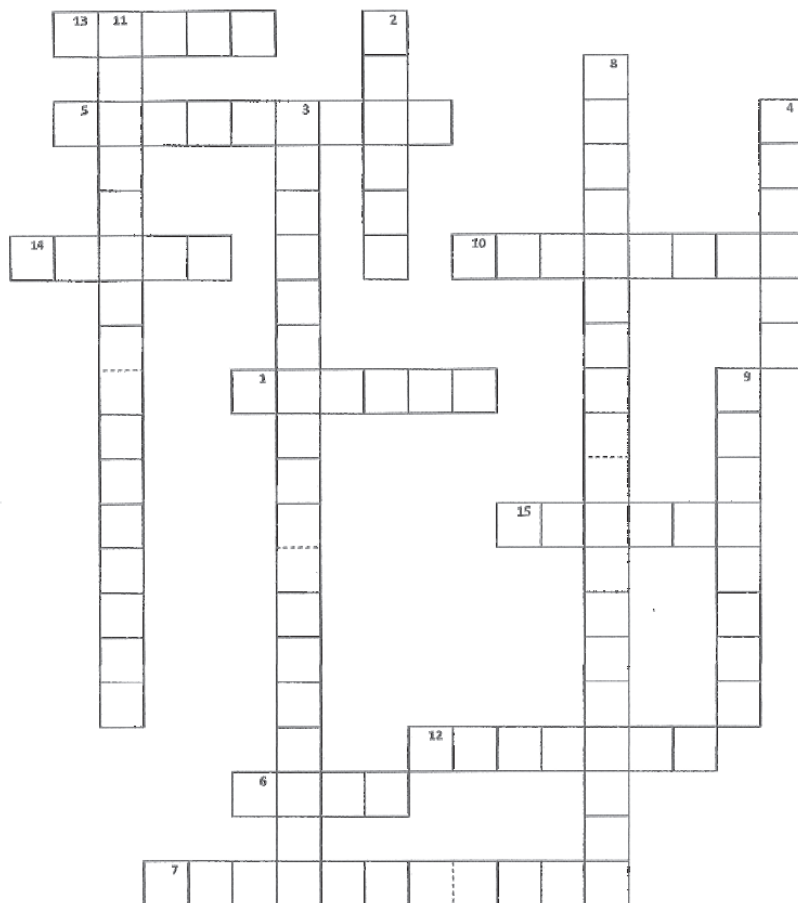
Ivana A. Turk, 7. a

RAZVEDRILO

ŽVRGOLAČ
OŠ Tabor Logatec

·5 BLEJSKA SLAŠČICA

·14 ZAPISI V RIMAH

·11 TRADICIJONALNA IDRISKA JED

·13 PESEM NA DRŽAVNIH
PROSLAVAH

·10 NAPRAVA ZA LIKANJE

·2 TRADICIJONALNA SLOVENSKA
SLAŠČICA

·9 STOJALO ZA GOREČE TRSKE

·12 NARODNI SIMBOL, KI GA
IZOBESIMO

·3 NAJDALJŠI DREVOREĐ V
SLOVENJI

·1 DVOJNI KOZOLEC

·15 PRIPOVEDOVANJE O
RESNIČNIH ALI IZMIŠLJENIH
DOGODKIH, POVEZANIH V CELOTO

·8 KMETIJA KJER SO SE USTAVLJA
FURMANI

·6 DOM GRAŠČAKA

·7 OSNOVNA ŠOLA ZASTARELO

·4 ZGRADBE V KATERIH SE OBHAJ
BOGOSLUŽJE

LENA BAJC IN TINKARA MLINAR, *L.B.*

LARICA, TJAŠA 7.A

I	Z	A	S	T	A	Z	M	U	J	E	D	I	H
S	Z	V	I	T	K	O	T	L	I	S	I	C	A
O	A	G	B	C	Č	D	E	F	G	H	I	J	P
N	K	L	U	M	N	O	M	P	R	S	Š	T	R
A	U	V	Z	B	Ž	A	O	B	C	Č	D	E	I
G	F	G	H	I	J	L	K	L	M	N	O	Š	
A	P	R	S	Š	T	L	K	U	V	Z	Ž	A	L
N	B	Č	Z	E	H	I	J	P	E	O	Z	H	O
U	C	C	R	S	F	G	E	E	D	N	Ž	I	V
L	Č	R	P	D	V	J	Z	S	S	M	F	J	B
R	D	B	S	S	T	K	L	Š	Č	R	G	K	L
P	E	A	O	Š	U	L	A	T	O	J	C	L	A
O	F	Ž	N	M	T	U	T	U	B	K	H	E	V
N	G	Z	A	L	U	M	O	V	A	L	I	M	O

POIŠČI NASLEDNJE PREGOVORE

- ☐ LUNA GA NOSI
- ☐ ZVIT KOT LISICA
- ☐ IZCUBIJENA SRCE
- ☐ PRIŠLO V GLAVO
- ☐ ZA LUNO
- ☐ MDK DE ZLATO
- ☐ ZASTAL MU JE DIH

LAKKØ + Ž

IME
E=A

TOČEK + I

PREPOZNAVAT + NOŽ

J E

BFF

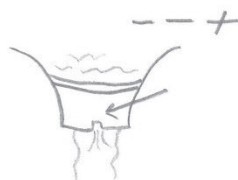
S + POZNØ + AŠ

PROMETNA ...
A=1

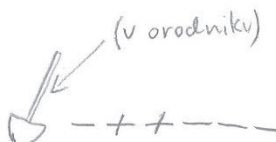
V

-----+++++

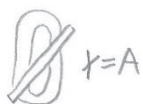
Z

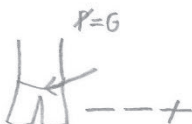
---++---

---+

---+

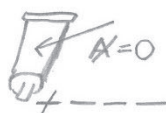
---+

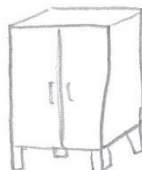
---+

---+

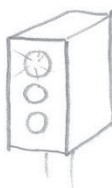

D

---++

K

++++---
F=D

---+

ž=G

+--- E=A

KAZALO

- Nagovor ravnateljice 2
- Dediščina 10
- Igre naših babic in dedkov.....18
- Življenje nekoč 25
- Kulturna dediščina Logatca43
- Slovenija naša domovina 51
- Spomini63
- Domišljija nima meja67
- Recepti naših babic85
- Razvedrilo 89

ŽVRGOLAČ, šolsko glasilo, 2019/2020

Odgovorna urednica: Tanja Trček

Sodelavke: Irena Sivec – Maglica, Karmen Brina Kodrič

Mentorice likovnih in literarnih prispevkov: Nina Kovač, Mateja Podgornik, Darja Merlak, Linda Mahnič, Rezka Drmota, Tanja Trček, Irena Sivec – Maglica, Marija Jereb Lukan, Andreja Kržišnik, Nataša Vidmar, Mira Lapanje Prinčič, Dubravka Sertić, Barbara Facija, Bojana Levinger, Karmen Brina Kodrič, Nataša Černič

Likovno oblikovanje: Nataša Černič

Naslovnica: Mika Umer Windschnurer

Računalniška obdelava: Jure Kramar

Lektoriranje: Karmen Brina Kodrič

OŠ Tabor Logatec, Tržaška cesta 150, 1370 Logatec, telefon: 01/75 90 850

